

Giới thiệu Vạn Giới Gian Thương

Cơ duyên của nhân vật chính? Ta muốn!

Đường tình duyên của nhân vật chính? Ta muốn. (Ta vốn dĩ là người sống rất tình cảm, thế có cái bóng đèn làm chứng)

Trở thành kẻ thù của nhân vật chính? Khụ khụ, cái này thì tại hạ xin kiêu, tránh voi chẳng xấu mặt nào nha!

Anh đây xuyên qua không gian đi cướp bóc ngàn vạn thế giới. Lấy đồ vật vốn là của bọn hần, để mang đi lừa bọn hần!

(TG: Chuyện này hoàn toàn hư cấu! Chẳng may có chỗ nào trùng hợp! Thì ta không biết gì đâu nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhỏ máu nhận chủ chỉ là trò lừa đảo!

Dịch giả: KenSeki

Thôi Bác Văn nhìn ngắm chiếc nhẫn trên tay, vẻ mặt vô cùng buồn phiền, chiếc nhẫn này toàn thân đen xì, phía trên còn đính một cái đầu lâu nhìn trông rất dữ tợn.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Cái đáng nói ở đây là từ lúc hần đeo chiếc nhẫn vào, thì bỗng nhiên thấy trời đất quanh cuồng, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc hần tỉnh dậy, không hiểu thế nào lại nằm giữa một khu rừng rậm nguyên thủy.

Hần ngẩng đầu lên nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy ở hướng Tây Bắc có một cái thác nước lớn chảy xuống từ một ngọn núi rất cao, nhìn giống như giải ngân hà bị treo ngược vậy.

Còn ở các hướng khác, thì toàn là một rừng rậm, cây cối xanh um.

“Chuyện quái quỷ gì thế này... thế này là sao.... tại sao ta lại ở đây, không lẽ ngủ mơ?”

Lấn lẩm bầm mấy câu, rồi đưa tay véo mạnh vào má.

Aida!Đau... thấy bà!

Rõ không phải là nằm mơ, nhưng đây là nơi quái quỷ nào nhỉ?

Hần chỉ nhớ mang máng, lúc trước khi đang đi dạo tại khu chợ đồ cổ, ở trong một cửa tiệm nhỏ nhìn rất tầm thường, hần thấy một chiếc nhẫn bằng kim loại, phong cách nhìn rất cổ xưa, họa tiết hoa văn bên trên nhìn cũng vô cùng kỳ lạ. Đến lúc hần hỏi giá, thì chỉ có hai trăm đồng, hần biết ngay đây là món đồ không đáng tiền, bình thường thì hần như con gà mờ, nhưng không biết thế nào lúc đó hần khua môi múa mép mặc cả ác liệt, cuối cùng mua được chiếc nhẫn với giá mười đồng.

Thôi Bác Văn cảm thấy vô cùng đắc ý, sở thích của hần vốn là tìm tòi sưu tầm một ít đồ cổ, nên một gã sinh viên năm thứ tư Đại học Quản trị Kinh doanh như hần, ngoài thời gian đi học, thì còn lại hần thường đi tìm mấy thứ đồ chơi lật vặt linh tinh.

Trên đường quay lại phòng trọ, hần cao hứng cầm chiếc nhẫn rồi luồn đeo vào ngón tay.

Ngay lúc này thì một chuyện bất ngờ xảy ra, Thôi Bác Văn cảm thấy không gian xung quanh nổi lên từng trận gió lạnh lẽ, sau đó một tiếng cười cổ quái vang lên lưng chừng trong tai hần, hần bỗng cảm thấy mặt mày tối sầm, ngã xuống đất hôn mê.

“Nhất định không được gục ngã!” Đó là suy nghĩ cuối cùng của hần trước khi bất tỉnh.

Hần cố bình tĩnh lại, ném suy nghĩ linh tinh sang một bên, rồi đưa mắt tập trung nhìn chiếc nhẫn trên tay, không phải... chính xác thì là hần nhìn cái đầu lâu được gắn trên chiếc nhẫn, thì thoáng lại phát ra một tia sáng lấp lờ.

“Kỳ lạ thật! Rốt cuộc thì đây là cái nhẫn quái quỷ gì, chắc không phải là bị thứ ma quỷ ám chứ, hơn nữa lúc trước nhìn rõ là một chiếc nhẫn bình thường, sao giờ lại biến thành đáng sợ như này nhỉ”

Nhìn những tia sáng lấp lờ phát ra từ chiếc nhẫn, Thôi Bác Văn cảm thấy ròn rợn, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Hắn nghiêng rặng, cố gắng dùng sức tháo chiếc nhẫn ra, nhưng mà bất kể hắn vận bao nhiêu sức lực, chiếc nhẫn cũng không hề di chuyển, cứ như nó vón mọc ra trên thân hắn vậy.

“Không có lẽ, thực sự muốn ta phải chặt bỏ ngón tay này sao?”

Về mặt Thôi Bác Văn buồn thảm, hắn vắt óc cố nghĩ cách tháo chiếc nhẫn ra, nhưng về mặt của chiếc đầu lâu gắn trên chiếc nhẫn lại có vẻ rất thích thú, cười cười giễu cợt hắn. Quả thực, nếu như không tháo được chiếc nhẫn ra, thì hắn cũng chỉ còn cách chặt bỏ cái ngón tay này đi mà thôi. Hắn không muốn bị mấy thứ ma quỷ, quái gở dị hợm gì ám vào người.

Thôi Bác Văn lại sờ sờ quanh người, ngoại trừ quần áo vẫn y như lúc hôm mê, thì đồ đạc trong túi quần túi áo đều không thấy nữa.

Hắn lại ngó quanh một lúc, cũng chỉ toàn là cây cối cỏ, hắn thật sự không nghĩ ra được cách nào để tháo chiếc nhẫn ra.

“Là kẻ nào dám tự tiện xông vào Vô Lượng sơn?”

Sau lưng Thôi Bác Văn, bỗng vang lên một giọng con gái, Thôi Bác Văn quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói, đó là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tay cầm một thanh trường kiếm, đang chỉ thẳng Thôi Bác Văn.

“Đừng làm ồn, không thấy ta đang rất bận hay sao!?” Thôi Bác Văn vẫn đang chăm chú xem xét chiếc nhẫn, bị lời nói của người thiếu nữ làm cho giật mình, cũng không để ý đến ý trong lời nói của thiếu nữ có nghĩa là gì.

“Cuồng đồ lớn mật, xem kiếm đây!”

Kẻ này rõ ràng coi nàng như ruồi muỗi không khí, chỉ một mực cúi đầu bận rộn cái gì đó, nghĩ tới đây, cô gái nghiêng rặng, vung kiếm lên, hướng Thôi Bác Văn đâm tới.

Thôi Bác Văn sững sờ, trong lòng vô cùng bối rối, không hiểu ngô khoai thế nào, tự nhiên ở đâu ra xuất hiện trong rừng, lại càng không hiểu tại sao bị người ta chém, tuy rằng tuổi cô gái này không lớn lắm, nhưng thanh kiếm thì thật là dai nha, rút cuộc là hắn đã làm gì sai sao?

Chẳng lẽ lại là kiếm khách thời cổ đại sao?

Ngay lúc tưởng chừng như mũi kiếm sẽ đâm trúng Thôi Bác Văn, thì bỗng nhiên một luồng gió lạnh nổi lên, một cái đầu lâu quỷ dị hiện ra, chặn lại đường kiếm suýt lấy đi cái mạng nhỏ của Thôi Bác Văn.

Keng!

~Tiếng kim loại va chạm vang lên, thiếu nữ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại truyền đến, đẩy lùi nàng về sau mấy bước, trong miệng cảm thấy vị ngọt ngọt, rồi phun ra một búng máu tươi.

Trong lòng thiếu nữ cảm thấy hoảng sợ, đây là loại võ công gì.

Thôi Bác Văn cũng ngây người ra, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Cát sư muội!”

Ở bìa rừng cây, đột nhiên xuất hiện thêm một người thanh niên, vừa lúc nhìn thấy cảnh thiếu nữ bị đánh lui, trong lòng kinh hãi, người thanh niên vội vàng nhảy đến bên cạnh thiếu nữ, đỡ nàng dậy.

Đồng thời, cảnh giác nhìn về phía gã thanh niên ăn mặc quần áo lố lăng đang đứng đối diện.

“Các hạ rút cuộc là người phương nào, vì sao đột nhập Vô Lượng Sơn ta, còn ra tay dả thương sư muội ta?”

“Khục khục! Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, ta cũng không biết đây là Vô Lượng sơn!” cả người Thôi Bác Văn đột nhiên ngây ngốc, nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt.

Trong lòng chấn động mãnh liệt.

Chấn động

~Rồi lại chấn động...

“Người nói đây là đâu?”

“Vô Lượng sơn! Nếu các hạ không trả lời, thì đừng trách ta hôm nay không khách khí!” Can Quang Hào nhìn tên thanh niên đứng đối diện đang không ngừng run rẩy, thầm nghĩ, chẳng lẽ tên này bị động kinh hay sao!/?

Lúc này, Thôi Bác Văn cũng chẳng thèm quan tâm Can Quang Hào đang suy nghĩ cái gì.

Vô Lượng son!? Thác nước!? Nếu như không phải đầu óc hần bị ngấm nước, chập IC, thì hần đã biết rõ đây là đâu rồi, Thiên Long Bát Bộ!

Mẹ nó, không có lẽ nào, ta đã vào thế giới Thiên Long Bát Bộ?

Chẳng có lẽ, ta đeo cái nhẫn kia vào, liền tiếp bước những người khác, đi trên đường xuyên không.!?

Chẳng lẽ, từ nay về sau, hần sẽ có hội thăng quan tiến chức, có vợ xinh đẹp, giàu sang phú quý, từng bước hướng tới đỉnh cao của nhân sinh sao.

Còn cần phải xác nhận lại một chút.

“Thế người có biết Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong không?” Thôi Bác Văn vô cùng cẩn thận hỏi lại.

“Tại hạ cũng mới chỉ nghe nghe qua danh tiếng, chứ chưa từng được gặp mặt. Hai người này đều là anh hùng hảo hán danh chấn giang hồ, nhưng ta lại không có duyên quen biết. Đó thực sự là một điều tiếc nuối trong đời ta!”

Can Quang Hào nói đến đây, thì không kìm được lòng mà cảm khái, trên mặt thoáng toát lên vẻ sùng bái, và hâm mộ.

Mụ nó, đây thực sự là thế giới Thiên Long Bát Bộ rồi! Mặc dù không biết làm sao đến được đây, thật là kỳ diệu. ... Nhưng mà...

Thế giới này cũng chỉ là một thế giới vô hiệp cô đại, cao thủ mặc dù đi đây đường, nhưng chính trị thì rối loạn như thời ăn hàng ở hóc.

Mà trước mắt, với cái thân gầy gò yếu ớt này của hần, còn không thể đối phó nổi với hai người trước mặt. Nếu mà đi ra ngoài giang hồ, chắc chắn chỉ có thể đi “buồn hành” mà thôi.

Làm thế nào bây giờ! Đây lại còn là thời chiến loạn.

Mặc dù anh hùng xuất hiện nhiều vô kể, nhưng không có Wifi.

Mặc dù mỹ nữ nhiều như mây, nhưng không có Wifi.

Can Quang Hào nhìn thanh niên ngơ ngẩn đang đứng trước mặt, lẩm nhẩm tự nói gì đó, Can Quang Hào cảm thấy bản khoãn, không lẽ hần nói điều gì sai sao. Cùng lắm cũng chỉ là hơi lộ ra chút sùng bái đối với hai vị cao thủ danh chấn võ lâm mà thôi!

Tại sao người kia lại tự nhiên trở thành ngu ngu đần đần như thế.

“Rút cuộc các hạ là người phương nào?”

Can Quang Hào cất tiếng quát hỏi, làm cắt đứt dòng suy tư của Thôi Bác Văn, nhìn hai người trước mặt đờ đờ sát khí, vẻ mặt đề phòng, hần biết có lẽ chỉ còn nước chạy trốn, bởi hần cũng không biết làm cách nào giải thích rõ ràng cho hai người này hiểu mấy thứ như, xuyên việt là cái gì, hay là hần chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi, cơ bản thì hai người này sẽ không thể nào mà tin nổi nhưng điều hần nói!

Nghĩ vậy, mặt Thôi Bác Văn đột nhiên biến sắc! Chỉ tay về phía sau lưng của hai người rồi hô to “Mộ Dung Phục!”

Hai người Can Quang Hào hơi sững sờ, theo bản năng quay lại theo hướng chỉ tay của Thôi Bác Văn.

Cơ hội đến!

Thôi Bác Văn vội quay người, cầm đầu chạy về phía thác nước, hần còn nhớ lơ mờ hương đó chính là dẫn đến chỗ Vô Lượng kiếm động.

Ngay lúc hai người Can Quang Hào quay đầu lại, thì Thôi Bác Văn lập tức chạy ra xa bốn năm trượng.

Can Quang Hào vội vàng kêu lên: “Phía trước là cấm địa của bốn phái, tuyệt đối cấm ngoại nhân đi vào. Người mà tiếp tục chạy thêm mấy trượng nữa là phạm vào cấm kỵ của bốn phái, chắc chắn là chết không có chỗ chôn đâu.”

Thôi Bác Văn sao có thể dừng lại được nữa, trăm ngàn lần sẽ không dừng lại, nếu gặp địa phương khác thì không nói làm gì, đằng này hần đã biết nơi này là cấm địa của Vô Lượng sơn, lại còn biết rõ có gì ở dưới đó, thì không cần đoán cũng biết, với tính cách của hai người kia thì chỉ cần hần dừng lại một chút, thì tỷ lệ hần mất mạng ở đây là gần mười phần..

Nghĩ thế, hần càng co chân chạy vội.

Càng chạy càng nhanh.

Can Quang Hào kêu to lên: “Mau dừng lại, người không cần tính mạng nữa sao? Phía trước là...”

Lời còn chưa dứt, thì dưới chân Thôi Bác Văn bỗng thấy hẫng một cái, hần nghĩ ngay ... thế là đến rồi!

Lập tức cả người rơi thẳng xuống dưới.

A!!!

Ngay giây phút đó, Thôi Bác Văn cảm thấy vô cùng hối hận. Tuy rằng hắn thích nhất đoạn này trong Thiên Long Bát Bộ, nhưng mà đến lúc tự mình chính thức trải nghiệm thì lại là chuyện khác vô cùng.

Hắn tự hỏi không biết lúc đó, có phải Đoàn Dự cũng rơi từ chỗ này xuống hay không, nếu không phải như thế, vậy thì giờ đây hắn đang vinh hạnh hai tay dâng lên cái mạng nhỏ của mình để làm vật thí nghiệm cho cái sự lừa đảo khôn kiếp này.

Kể cả cho có một phần vạn cơ hội, để lúc này văng hào quang của nhân vật chính chiếu vào hắn để hắn có cơ hội sống sót, thì cũng đã muộn rồi, mạng hắn chắc chắn xong luôn rồi.

Càng nghĩ thì hắn càng cảm thấy sợ hãi.

Từ lúc trượt chân được ngã xuống, giờ hắn có lẽ đã rơi được vài chục trượng rồi.

Rơi nhanh trong không trung, hai tay hắn khuỷa khoáng loạn xạ, chỉ mong vớ được vật gì đó để bám, rơi thêm được hơn trăm trượng, thì thấy một tiếng “bụp”, móng hắn đã đập phải cái gì đó, rồi hắn bắn ngược trở lên, thì ra hắn đụng phải một cành tùng cổ thụ vươn ra từ vách đá.

Ngay sau đó, có mấy tiếng rắc rắc nhỏ vang lên, cành tùng cổ thụ to lớn lập tức bị gãy gập, nhưng nhờ vậy lực rơi cũng bị triệt tiêu hết.

Thôi Bác Văn tiếp tục rơi xuống một đoạn ngắn, hắn vội vươn tay ôm lấy một nhánh cây khác, lưng lửng giữa không trung, không ngừng lay động. Hắn ngược nhìn lên, chỉ thấy trong cốc khắp nơi đều có mây mù dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối. Ngay tức khắc, hắn rướn người về phía vách núi, rồi dựa lưng vào đó.

Hắn vội vàng vươn tay trái bám chặt vào một cành cây nhỏ bên cạnh, hai chân lần mò cũng tìm được chỗ đứng, lúc này hắn mới thở hắt ra một hơi, rồi tìm cách leo xuống khỏi vách đá.

Hôm nay quả thực hắn gặp may, được ông trời phù hộ. Nếu không hắn đã bị ngã chết. Còn chưa kịp hoàn hồn, hắn ngay lập tức nhìn xem một lượt quanh cốc. Thực sự bây giờ thì hắn đang vô cùng hối hận. Vừa rồi, hắn đã rất sợ hãi, nếu không có cành tùng kia, thì hắn đã chết chắc không phải nghi ngờ gì nữa.

Xem ra là hắn đã ăn được vụ cá cược với tử thần này, hắn tiếp tục nhìn quanh bốn phía.

Cuối cùng, tại vách núi bên tay phải, hắn thấy có một cái khe đá lớn, cái khe này chạy dài xuống phía dưới, có lẽ là nối thẳng đến đáy cốc.

Hắn men theo khe dốc bên vách đá, từ từ bò xuống.

Sườn dốc có nhiều sỏi đá và cây cỏ, nhưng cũng không đến mức là dốc dựng đứng. Có điều là càng bò xuống thì vách núi dường như càng như dài vô cùng tận, quần áo hắn đã sớm bị cào rách tả tơi, tay chân và thân thể cũng đầy vết trầy xước. Hắn cứ bò như thế, không biết bò được bao lâu, mà vẫn chưa thấy đáy cốc, may mắn là càng xuống dưới thì sườn dốc càng thoải, không còn vách núi dựng đứng nguy hiểm nữa, nên hắn có thể nắm xuống, rồi vừa lặn vừa bò dần xuống.

Tốc độ trượt xuống cũng nhờ thế nhanh hơn nhiều.

Tiếng thác nước đổ xuống ầm ầm ngày càng vang rõ bên tai hắn, toàn thân Thôi Bác Văn buông lỏng, mặc kệ những hạt mưa to rơi xuống bắn lên mặt hắn đau rất.

Lúc này trong bầu nhiệt huyết trong lòng hắn đang bốc cháy!

Cuối cùng cũng đến rồi!

Ngay khi vừa đến đáy cốc, hắn đứng thẳng người hết to, bên trái vách núi là một cái thác nước lớn như treo từ trên trời, nước từ trên núi cuộn cuộn chảy xuống, chảy vào một hồ nước trong veo. Mặc dù nước không ngừng từ thác nước lớn chảy vào hồ, nhưng hồ nước cũng tràn ra ngoài, không rõ chảy đi đâu. Tuy dưới chân thác nước chảy, nước đổ ầm ầm, nhưng chỉ cách đó hơn mười trượng thì mặt nước lại vô cùng bình lặng, trong sáng như gương. Ánh trăng chiếu ánh sáng xuống mặt hồ, phản xạ lên, giống như có thêm một mặt trăng tròn vành vạnh ở giữa hồ.

Đứng trước kỳ cảnh vô cùng hùng vĩ như thế của tự nhiên, Thôi Bác Văn ngẩng đầu nhìn ngơ ngẩn, trợn mắt há mồm, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác sợ kinh và thần phục, liếc mắt nhìn sang ven hồ, ở đó có từng đóa son trà đang nở rộ, ngập tràn sức sống lung linh dưới ánh trăng sáng.

Mặc dù Thôi Bác Văn đã xem qua rất nhiều trên tivi, và tiểu thuyết, nhưng khi bản thân được trực tiếp cảm thụ, hắn mới biết thiên nhiên thực sự là vô cùng tuyệt diệu.

Hiện giờ, hắn đã tìm đến được Vô Lượng kiếm động rồi!

Chỉ có điều trước đi xem xung quanh động, Thôi Bác Văn muốn cẩn thận nghiên cứu kỹ chiếc nhẫn kia, chính chiếc nhẫn đã giúp hắn xuyên không đến đây, thì khẳng định là đồ vật bất phàm!

Hắn cảm chiếc nhẫn lại gần để quan sát, hắn còn nhớ rõ lúc thiếu nữ kia đâm hắn, thì đã bị chiếc nhẫn này chặn lại. Từ đó mà phán đoán, thì theo hắn việc này giống tiểu thuyết hay nói chính là tác dụng -hộ chủ- của chiếc nhẫn, nhưng nếu thế thì chẳng lẽ không chức năng nào khác sao! Ví dụ như dùng làm không gian trữ vật, ví dụ như bên trong đang phong ấn một lão già yêu nghiệt nào đó, hoặc cũng là một mảnh linh điền phì nhiêu đầy linh dược gì gì đó chứ!

Tuy nghĩ như thế, nhưng Thôi Bác Văn đã nghiên cứu hơn nửa canh giờ mà không tìm ra được thứ gì giống như hắn nghĩ, ngoại trừ mấy tia sáng yếu ớt thì thoảng nhấp nháy, thì chẳng còn gì khác cả.

Chẳng lẽ do chiếc nhẫn này chưa nhận chủ?

Thôi Bác Văn vỗ đầu một cái, hô lên “Đúng rồi”. Nếu so với trong tiểu thuyết, thì bảo vật tâm cơ này cần phải nhận chủ trước, ví dụ như nhỏ một giọt máu, hoặc là dùng Linh hồn Ấn ký gì đó để mở ra, các kiểu.

Dùng linh hồn ấn ký gì gì đó thì Thôi Bác Văn chịu bó tay! Chứ bảo là chỉ nhỏ máu nhận chủ thì, anh dư sức a!

Nghĩ sao làm vậy, Thôi Bác Văn hung hăng cắn một phát trên ngón tay trở của mình, cố nhịn đau, nặn ra một giọt máu tươi, rồi nhỏ lên mặt chiếc nhẫn.

Giọt máu tươi chảy dọc viền của chiếc nhẫn!

Không có phản ứng!!

Hay là chưa đủ, Thôi Bác Văn nghĩ có thể là do ít máu huyết quá, hắn liền nhỏ thêm mấy giọt nữa.

Mười phút sau, Thôi Bác Văn nằm ngửa trên mặt đất, ngủ say sưa, mặt trắng bệch, miệng còn lẩm bầm

“Nhỏ máu nhận chủ cái khi khô gì! Điều là lừa người! Tất cả đều là trò lừa đảo cả thôi! A a!”

Sau khi ngủ một giấc ngon lành, đến khi tỉnh lại, thì đã là đêm khuya, toàn thân hắn đau nhức không chịu được. Cũng chẳng trách hắn được, bình thường thân thể thiếu gia như hắn rất ít rèn luyện, hôm nay lại cả ngày vận động mạnh, nào là nhảy từ vách núi treo leo xuống, rồi leo tèo, trườn bò các loại, thể lực đã sớm kiệt quệ không còn gì. Lúc trước còn đang trong cơn hoảng loạn thì không cảm thấy gì, giờ bình tĩnh lại, liền cảm thấy toàn thân đau đớn.

Thôi Bác Văn nhìn lại chiếc nhẫn trên tay, lắc đầu, không nghĩ ngợi thêm nữa, nếu như không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, thì việc quan trọng nhất bây giờ là vào trong Vô Lượng Kiếm Động, tìm cho ra cơ duyên của Đoàn Dự.

Nghĩ đến đây, Thôi Bác Văn hít một hơi lấy lại tinh thần, cố gắng gượng kéo lê thân thể mệt mỏi đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm trong sơn cốc, mặc dù ban đêm, nhưng trăng sao trên trời cũng rất sáng, nhờ ánh sáng lơ lửng của trăng sao thì cũng có thể thấy tương đối rõ cảnh vật xung quanh.

Sau khi tìm kiếm mấy lượt, mà không phát hiện được gì, Thôi Bác Văn uể oải kiếm một bãi cỏ rồi ngồi xuống, bắt đầu cố nhớ lại tình tiết trong truyện xem Đoàn Dự đã trải qua đoạn này như thế nào.

Một vách núi! Khe đá, còn có nham thạch, nhưng ở đây xung quanh đều là nham thạch cả, rút cuộc là ở chỗ nào!

Còn khe đá, thì càng không thấy đâu cả.

Hắn lại tìm kiếm thêm một vòng nữa, mặt trăng cũng đã lên cao, tỏa ra một màn ánh sáng màu bạc, ánh mắt hắn nhìn theo mặt hồ hướng ra ngoài, đột nhiên, toàn thân Thôi Bác Văn chấn động, hắn thấy ở bức tường đối diện đột nhiên xuất hiện bóng người.

Ánh trăng chiếu qua vách đá, phản xạ hình bóng kiếm rực rỡ nhiều màu sắc, bóng kiếm chiếu lên vách tường đá, chỉ chệch về hướng bắc, nhắm thẳng một khối nham thạch lớn.

Thôi Bác Văn vô cùng mừng rỡ, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Hắn liền chạy mấy bước đến bên cạnh khối nham thạch được mũi kiếm chỉ vào, hắn cúi người đem dọn sạch cây cỏ, dây leo, cùng đất cát ở trên, sau đó dùng tay đẩy mạnh, quả nhiên khối nham thạch chậm rãi chuyển động, giống như một cánh cửa lớn. Khi hắn đẩy được một nửa, phía sau khối nham thạch lộ ra một cái động cao chừng ba thước.

Vô Lượng Kiếm Động!

Thôi Bác Văn ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mắt chảy ra, từng giọt nước mắt trong suốt lăn trên má hắn.

Tuy rằng hắn không biết tương lai sau này sẽ ra sao, nhưng mà nếu như đã đến cái thế giới này rồi, vậy thì hắn muốn sống một cuộc đời thật tốt, muốn tận hưởng đỉnh cao của nhân sinh. Cho dù vẫn sẽ nhớ nhung cha mẹ nơi quê nhà, nhưng mà cũng chẳng còn cách nào khác nữa. Hắn không biết có còn cơ hội trở lại gặp cha mẹ để làm tròn hiếu đạo hay không đây.

【 Tỉnh tỉnh! Phát hiện ra Vô Lượng Kiếm Động, bắt đầu thu nạp... 】

...

【 Hoàn tất quá trình thu nạp, điều kiện kích hoạt phù hợp, có bắt đầu kích hoạt hay không... 】

...

Thôi Bác Văn sững sờ, kích hoạt cái gì? Tiếng nói hình như là phát ra trong đầu hắn.

...

【 Đã kích hoạt thành công, chúc mừng chủ nhân đạt được Vạn Giới Chỉ Hoàn 】

Trong lúc Thôi Bác Văn còn đang băn khoăn xem là cái gì cần kích hoạt, thì giọng nói trong đầu đột nhiên im bật, ngay sau đó, toàn bộ Vô Lượng kiếm động bắt đầu chậm chậm biến mất, chỉ để lại một cái hang động hoang tàn, tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mười vạn tám nghìn lần

Dịch giả: KenSeki

Về mặt Thôi Bác Văn đỡ dần, lắng nghe giọng nói đang phát ra trong đầu, số phận thay đổi nhanh chóng mặt, khiến người ta bị kích thích đến tột cùng.

Ngay tại thời điểm hắn cho rằng chiếc nhẫn là thứ vô dụng chẳng có gì thần kỳ, thì điều kỳ diệu xảy ra.

Rồi cũng đúng lúc hắn cho rằng mình sắp học được Bắc Minh Thần Công trong truyền thuyết, thì sơn động biến mất!

Về mặt Thôi Bác Văn đỡ ra như người mất hồn.

“Xin chào, chủ nhân khỏe chứ?” trong đầu Thôi Bác Văn lại vang lên một tiếng của một bé gái, giọng líu lo như chim hoàng oanh.

“Khỏe?...khỏe con bà nguoi... A.. Vô Lượng Kiếm Động của ta đâu..rồi!?” Trong lòng Thôi Bác Văn chất chứa đầy giận dữ, hình ảnh của hắn lúc này giống như một cô bò nhí bị tình nhân ruồng bỏ một cách nhục nhã, ngã vật xuống đất, hai mắt vô hồn, bàn tay gơ gơ, với về phía trước như cổ nịt kéo điều gì, dường như mong mỏi cái Vô Lượng kiếm động kia xuất hiện trở lại.

“Chủ nhân, xin đừng lo lắng, Vô Lượng kiếm động đã được nạp vào trong Vạn Giới Chỉ Hoàn (*), không biến mất đi đâu cả“. Giọng nói trả lời, cảm thấy người này có vẻ rất thú vị.

“Sao? Vẫn còn ư? mau dẫn ta đến đó xem xem.” Thôi Bác Văn nghe được tin tức này, lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, nâng tay trái lên, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn.

Oái, chiếc nhẫn đâu? Thôi Bác Văn vô cùng nghi hoặc nhìn vào bàn tay trống trơn của mình, không còn thấy chiếc nhẫn đâu.

Giống như nhìn ra nghi hoặc của Thôi Bác Văn, thanh âm tiếp tục vang lên trong đầu hắn: “Chủ nhân hãy nhắm mắt lại, rồi tưởng tượng ra hình dáng của chiếc nhẫn lúc trước. Ban đầu, chiếc nhẫn còn ở trên tay là do nó chưa chuyển sang trạng thái kích hoạt, ngay khi được kích hoạt thì nó sẽ bị ràng buộc cùng với linh hồn của chủ nhân, rồi nhập vào trong cơ thể chủ nhân.”

“Thì ra là thế, con bà nó thật là thần kỳ!”

“Có điều ai lại đồng ý để cho cái thứ đồ chơi như này gắn chặt vào linh hồn, chẳng may nó không phải đồ gì tốt lành thì biết phải làm sao”

Nhưng bây giờ Thôi Bác Văn cũng chẳng biết làm thế nào khác, đành cam chịu số phận, lặng im nhắm mắt lại, tưởng tượng lại hình dáng của chiếc nhẫn cùng với cái đầu lâu quái quỷ kia.

Hắn cố gắng điều tức hơi thở, hình ảnh chiếc nhẫn dần hình thành trong đầu Thôi Bác Văn.

Ngay khi hình ảnh chiếc nhẫn dần xuất hiện, thì bỗng có một hơi thở cổ xưa mờ mịt, mờ mịt thổi quét qua đầu Thôi Bác Văn.

Phốc...

Hắn kêu lên một tiếng khó chịu, lỗ mũi cảm thấy một dòng ướt ướt.

Còn đầu thì như bị một cái búa tạ đập mạnh vào.

Vì đang tập trung tư tưởng để hình dung lại hình dạng của chiếc nhẫn, nên Thôi Bác Văn không kịp phản ứng, hai mắt đột nhiên tối đen, ngửa đầu, ngã vật ra đất.

Một lúc lâu sau, Thôi Bác Văn mới từ từ tỉnh lại.

Mặc dù đã tỉnh lại, nhưng đầu hấn vẫn còn ong ong, đau đốn, giống như di chứng sau khi say rượu.

Ngay tại đầu mũi còn lòng thông một dòng máu tươi, rõ ràng hấn đã bị chảy máu mũi.

“Y... Người đi ra đây cho ta! Con bà nó, rốt cuộc như này là như nào, không phải bảo ta chỉ cần tưởng tượng lại hình dáng chiếc nhẫn sao, tại sao ta lại thấy như bị người ta cầm cây búa phang vào đầu.” Thôi Bác Văn nằm trên đất, ôm đầu, rên ừ ừ.

“Ai da! Tinh Thần lực của chủ nhân thật quá yếu, như thế nào mà mới chỉ tưởng tượng một lát đã tiêu hao gần hết Tinh Thần lực như vậy?” giọng nói non nớt lại đột nhiên vang lên trong đầu hấn.

“Người nói thế là có ý gì?”

“Nói dễ hiểu thì là do Tinh Thần lực của chủ nhân không đủ để mở Vạn Giới Chỉ Hoàn thôi mà”

“Vậy làm sao bây giờ? Người không thể giúp ta mở Vạn Giới Chỉ Hoàn sao?” Thôi Bác Văn cảm thấy phiền muộn muốn chết, người khác khi đạt được cái hệ thống gì gì đó, thì sau một phút đồng hồ liền có thể mở ra rồi trở nên mạnh mẽ tức thì, còn giờ đến lượt hấn, thì Tinh Thần lực lại không đủ.

“Thật xin lỗi chủ nhân, trước mắt thì ta không có cách nào giúp chủ nhân mở chiếc nhẫn cả, ta chỉ là Giới Linh của Vạn Giới Chỉ Hoàn mà thôi, còn một chút năng lượng dư lại của Vạn Giới chỉ thì đã dùng để kích hoạt nhận chủ vừa xong.”

Giới Linh áy náy trả lời.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?” Lão Thôi lúc này vô cùng buồn phiền, tâm tình suy sụp, vốn dĩ, nếu lúc trước không kích hoạt cái nhẫn, thì hấn đã dễ dàng vào được Vô Lượng kiếm động và học được Bắc Minh Thần Công cùng với Lăng Ba Vi Bộ rồi không.

Tuy rằng rất có khả năng là hấn có xem cũng không hiểu, nhưng chỉ ít vẫn còn một chút có cơ hội, nhưng giờ thì sao, chiếc nhẫn đã được kích hoạt, rồi nuốt luôn cả Vô Lượng kiếm động vào trong.

Đúng là Tiền mất tật mang.

“Thực ra chủ nhân cũng không cần quá lo lắng, Tinh Thần lực hoàn toàn có thể rèn luyện được, đợi đến lúc chủ nhân có đủ Tinh Thần lực, thì tự nhiên có thể dễ dàng mở ra Vạn Giới Chỉ Hoàn thôi”

Tinh thần Thôi Bác Văn chấn động, Tinh Thần lực có thể rèn luyện sao, mặc dù hấn có hiểu được Tinh Thần lực có tác dụng gì, nhưng nghe cũng có vẻ lợi hại nha.

“Rèn luyện như thế nào!?” vẻ mặt Lão Thôi đầy chờ mong hỏi.

“Cái này thì rất đơn giản, cứ tiêu hao nhiều là tự khắc sẽ tăng lên thôi, giống như tập thể dục vậy!” Giới Linh nói tinh bơ.

“Làm thế nào để tiêu hao tinh thần lực!?”

“Cách đơn giản và hiệu quả nhất, chính là liên tục tưởng tượng ra hình ảnh chiếc nhẫn, bởi vì chủ nhân cùng với nó đã có ràng buộc linh hồn, nên ngay khi thấy Tinh Thần lực của chủ nhân không còn đủ, thì nó sẽ tự động ngắt kết nối, như vậy, vừa có thể rèn luyện Tinh Thần lực, lại không gây hại gì cho thân thể chủ nhân.”

“Thế tóm lại là ta cần phải tưởng tượng bao nhiêu lần mới đủ?? Mà chẳng lẽ mỗi lần cũng sẽ đều đau đầu như vừa rồi sao?” sắc mặt Thôi Bác Văn vô cùng khó coi, hỏi lại.

“À...! Đau đầu là biểu hiện bình thường của việc tiêu hao Tinh Thần lực thôi, không thể tránh được, còn về phần cần bao nhiêu lần mới đủ, thì dựa theo biểu hiện vừa rồi của chủ nhân, có lẽ cũng không cần nhiều đâu!”

“Không nhiều là bao nhiêu lần!?” Lão Thôi cảm thấy lo lắng, hấn cảm giác lời Giới Linh rất không đáng tin.

“Thì chính là không đáng bao nhiêu cả... chỉ cố gắng nhịn đau một chút thôi là được rồi...”

“Rút cục là cần bao nhiêu lần?” Thôi Bác Văn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Thôi được rồi! Nói cho chủ nhân biết là được chứ gì! Theo kết quả tính toán, chỉ cần nhịn đau mười vạn tám ngàn lần là đủ rồi. Vô cùng đơn giản nha.” Giọng truyền âm của Giới Linh ngày càng bé lại...

Đơn giản

Vô cùng là đơn giản.

Thôi Bác Văn thật muốn chửi mẹ nó lên, chỉ mười vạn tám nghìn lần thôi, chỉ cần nhìn đau một chút là được rồi sạp?

Định đem so với Căn Đầu Vân sao hả? Nhún một cái bay được mười vạn tám ngàn dặm.

“Lại còn cố nhìn một chút, một chút thôi là đau chết con nhà người ta đó nha!!!”

Khóe mắt Thôi Bác Văn run rẩy, không cách nào hình dung được cảm giác của hắn lúc này là như thế nào, chỉ biết là trong lòng hắn thấy vô cùng còn cào, không khác gì vạn mã bồn đặng.

“Thực sự là không còn cách nào khác sao?”

Sau khi bình tĩnh lại, Lão Thôi vẫn cố ôm một tia hi vọng cuối cùng, hỏi.

“Trước mắt thì hết cách, nếu có một ít thiên tài địa bảo, hoặc có công pháp tu luyện Nguyên thần thì cũng có thể tăng cường Tinh Thần lực được, nhưng hiện tại thì chủ nhân cũng không có mấy thứ đó phải không!”

Tinh thần Lão Thôi vô cùng uể oải, tu luyện Nguyên thần sao! Hắn cũng muốn thứ đó, hắn còn muốn Trúc Cơ nữa cơ, nhưng mà trong cái sơn cốc này, nhìn quanh toàn thấy cây với cỏ, bởi đâu ra thiên tài địa bảo cơ chứ! Thứ đáng giá duy nhất thì đã bị cái nhẫn chết tiệt kia nuốt mất rồi. Quả thật là lừa đảo chuyên nghiệp mà.

Đang trong lúc Thôi Bác Văn cũng Giới Linh trao đổi, thì hắn phát hiện đầu mình đã hết đau.

Hắn đứng dậy, thấy bộ quần áo thể thao đang mặc trên người giờ đã như một cái bao tải rách, hắn cười đau khổ, tự an ủi hay là đi tìm cái gì đó ăn được cho đỡ đói trước!

Hắn tùy tiện tìm mấy thứ quả dại trong sơn cốc, ăn cho đỡ đói, rồi lại múc ít nước trong hồ uống.

Lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề quan trọng nhất là không thể mò được chiếc nhẫn ngay lúc này.

Mặc dù Vô Lượng kiếm động không còn nữa, chỉ còn lại một cái hang động tan hoang, hắn tìm kiếm qua, xem có thể tìm thấy đường nào đó thoát khỏi sơn cốc này.

Nhưng giờ mà đi ra ngoài thì biết làm sao, tay hắn trời gà còn không chặt, thì việc đi tìm thiên tài địa bảo càng khó không khác gì lên trời, tại cái thế giới Thiên Long Bát Bộ này, cao thủ như mây, hắn có cảm giác một khi ra khỏi Vô Lượng sơn thì nhất định sẽ nhanh chóng bị vui dập.

Còn nếu không đi ra ngoài, cứ ở trong động mà tưởng tượng ra hình chiếc nhẫn để rèn luyện, thì sẽ phải chịu đựng những cơn đau đầu giằng vò khổ sở, nhưng mà so với việc mất mạng thì cũng vẫn tốt hơn.

Tự an ủi như thế, rồi suy nghĩ kỹ tiếp một hồi.

Thôi Bác Văn liền đứng dậy đi tìm một ít cỏ khô, ghép thành một cái giường cỏ sơ sài, để ít nhất thì những lúc hắn bất tỉnh cũng không bị ngã xuống đất.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tưởng tượng.

Hình dáng chiếc nhẫn từ từ hiện ra trong đầu, thế nhưng ngay sau đó...

Đừng! Thôi Bác Văn hét lên một tiếng, rồi ngã gục xuống.

(*) Chi Hoàn: chiếc nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chỉ số thông minh không đủ, xin mời nạp tiền!

Dịch giả: KenSeki

Xuân qua thu tới, thấm thoát đã hai năm trôi qua...

Bên cạnh hồ nước, có một người đang ngồi khoanh chân, trên người gần như không mặc gì, chỉ có phần dưới eo có quấn một lớp cỏ khô.

Sau hai năm, Thôi Bác Văn hiện giờ đã thay đổi rất nhiều, bộ râu đã dài ra, hơi hường của một thanh niên thành phố đã phai nhạt đi bảy tám phần, hiện giờ nhìn hần không khác gì một tên người rừng.

Ấu thì đó cũng là chuyện dễ hiểu, suốt hai năm trời, hần kiên trì luyện tập tưởng tượng hình ảnh chiếc nhẫn, khi nào khát thì uống một ít nước hồ, khi nào đói thì hái một ít quả dại để ăn cho đỡ đói, đôi khi cũng bắt được một vài con cá bơi lạc trong hồ, còn may mắn một điều là thời tiết trong cốc bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân, nếu không thì hần sớm đã bị đóng băng mà chết rồi.

Thôi Bác Văn khoanh chân ngồi, hơi thở chậm rãi, trong hai năm vừa rồi, ngày ngày hần phải chịu thống khổ để cố gắng tiêu hao tinh thần lực, hoàn toàn nghe theo lời hướng dẫn của Giới Linh.

Từ một tháng trước đây, Thôi Bác Văn không còn bị đau đớn muốn vỡ đầu nữa, nhưng tinh thần lực thì vẫn chưa đủ để mở Vạn Giới Chi.

Ngày hôm nay hần muốn một lần nữa thử mở Vạn Giới Chi Hoàn

Tâm trạng của hần vô cùng nôn nóng.

Nhanh! Chỉ cần có thể mở ra Vạn Giới Chi Hoàn, thì hần sẽ học được những bí kíp võ công đã bị thu vào bên trong.

Mẹ kiếp, mới suy nghĩ một chút đã kích động như thế!

Nếu không tại cái nhẫn chết tiệt kia, thì khả năng bây giờ hần đã tung hoành thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân rồi.

Chứ đâu phải ngày ngày ăn quả dại chua chát đến ê cả răng, còn phải ăn cá sông tanh đến buồn nôn, rồi lại còn uống nước bẩn thỉu trong hồ nữa.

Dù sao thì môi trường ở đây rất trong lành nên cũng không đến nỗi bị bệnh tật gì.

Nhưng hần vẫn thèm ăn thịt a...

Cái hồ nước trong sơn cốc sâu không thấy đáy, thì thoảng mới có một hai con cá bơi lạc đến, thật không đủ nhét kê răng, hơn nữa hần lại còn không biết đánh lừa, hần không phải không thử qua, nhưng mài hồng cả tay cũng chẳng ra lừa, thế là hần đành phải ăn tươi nuốt sống luôn, nói thật, nếu không phải vì sinh tồn, thì tuyệt đối nuốt không trôi, mùi thịt cá không có muối tanh vô cùng.

Những cái khác hần không cần biết, nhưng Thôi Bác Văn đã phát chí nguyện lớn lao, việc đầu tiên sau khi thoát ra ngoài, là ôm đùi gà nằm ngủ.

Rũ sạch tạp niệm.

Hình ảnh Vạn Giới Chi dần dần thành hình trong đầu hần, đôi mắt của đầu lâu gắn trên Vạn Giới Chi bắn ra một luồng ánh sáng màu tím mãnh liệt, rồi tâm thần của Thôi Bác Văn bị lôi tuột vào trong.

Cố chịu đựng...

Thôi Bác Văn cắn chặt răng! Tình trạng đau đầu đã lâu không xuất hiện lại đang có dấu hiệu quay lại.

Suốt một tháng nay hần bị kẹt ở đoạn này, một lần tâm thần bị hút vào thì hần liền kiệt sức.

Lần này hần quyết không được thất bại! Thôi Bác Văn quyết tâm liều mạng.

Ồ...ô...n...g!

~Đang lúc Thôi Bác Văn cố gắng cắn răng chịu đựng, thì đột nhiên hai mắt bùng sáng, cảm giác đau đầu cũng biến mất.

Trong đầu hần lúc này là cả một đại dương hỗn độn màu tím.

“Xin chúc mừng kỷ chủ! Cuối cùng cũng đã thành công vào được không gian Vạn Giới rồi!” Giọng nói non nớt của Giới linh đầy mừng rỡ vang lên.

Thôi Bác Văn nhìn lại chỗ phát ra tiếng nói.

Một thân ảnh nhỏ nhắn, nhìn rất xinh xắn, đang ở trên không bay về phía hần, dưới chân dẫm trên một dải lụa màu lơ lửng trên không, toàn thân tỏa ra quang sáng rất huyền ảo, giống như Tiên Nữ hạ phàm, khung cảnh đó đẹp không sao tả xiết.

Thôi Bác Văn mở to hai mắt, trước mắt hần xuất hiện hình dáng của một bé gái nhỏ nhắn, xinh đẹp, chi lớn có cánh tay của hần, nhìn kỹ thì da thịt trên người bé gái này nhìn không giống như da thịt bình thường, trên người tỏa ra ánh sáng lấp lánh rất nhiều màu sắc khác nhau, vô cùng tinh xảo, giống như được điêu khắc từ ngọc thạch.

Bé gái từ từ bay lại gần, lúc này Thôi Bác Văn có thể nhìn rõ diện mạo của cô bé, cô bé có dung mạo xuất chúng, xinh đẹp vô cùng, mặc một chiếc váy ngắn, da thị trắng như tuyết.

“Hi hi! Cuối cùng thì chủ nhân cũng đến! Tiểu Y ở trong này một mình buồn sắp chết mất!” Cô bé vui mừng bay xung quanh Thôi Bác Văn một vòng.

Thôi Bác Văn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hỏi dò: “Người chính là Giới Linh?”

Mặc dù đã nghe qua giọng nói của Giới Linh, nhưng hắn không tài nào tưởng tượng được đó lại là một bé gái xinh đẹp như thế.

“Đứng nha! Ta chính là Giới Linh, xin ra mắt chủ nhân! Ta gọi là Tiểu Y. Chúc mừng chủ nhân đã chính thức đạt được sự chấp nhận của Vạn Giới Chi Hoàn. Và trở thành chính thức trở thành chủ nhân của chiếc nhẫn!”

Tiểu Y bay đến sát trước mặt hắn, rồi nói.

“Ách! Chào! Người có thể giải thích giúp ta mấy nghi vấn về chiếc nhẫn này không? Không lẽ đơn giản chỉ là thu vào mấy cái “Động Thiên Phúc Địa”(*), bảo tàng các kiểu này thôi chứ?” Thôi Bác Văn vẫn luôn hoài nghi cái nhẫn Vạn Giới Chi Hoàn không chỉ đơn giản như vậy.

Đương nhiên trong hai năm qua hắn đã nhiều lần hỏi Giới Linh về nghi vấn này, nhưng Giới Linh chỉ trả lời rằng phải đợi hắn chính thức vào được không gian Vạn Giới Chi Hoàn thì mới nói cho hắn biết toàn bộ.

“Được, thưa chủ nhân! Hiện nay người đã ở trong không gian của Vạn Giới Chi Hoàn rồi, người có thể thấy rõ bên trong không gian này là một mảng đại dương hỗn loạn, trừ lúc trước thu nạp Vô Lượng kiếm Động ở bên ngoài, thì không còn vật gì khác cả.”

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ, dường như đang cố nhớ lại một số chuyện trong quá khứ.

“Thật ra thì lúc trước tình hình Vạn Giới Chi Hoàn không giống như bây giờ, mà do bị người ta phá hoại, giờ đây chỉ còn lại có Hỗn loạn tử khí của ta và một ít tính năng đơn giản thôi!” Cô bé nhỏ nhắn nói ra với bộ dạng đau khổ.

“Bị phá hoại hết? Là bị ai đó phá hoại hết sao? Còn cái tính năng đơn giản là gì?”

Thôi Bác Văn tự nhận là đã đọc qua không ít tiểu thuyết trên mạng, nhưng cái thể loại có thể mang theo người ta xuyên không như chiếc Vạn Giới Chi Hoàn này, lại còn có thể thu nạp đồ vật, thì chắc chắn không phải đồ tầm thường, vừa rồi Giới Linh nói rằng nó bị người ta phá hủy gần hết, thì đủ biết biết rằng năng lực của người phá hỏng chiếc Vạn Giới Chi Hoàn là vô cùng to lớn.

“Khi Vạn Giới Chi Hoàn bị phá hoại, do ta là Giới Linh nên cũng bị thương không nhẹ, vẫn luôn trong trạng thái ngủ say, cho đến khi gặp được chủ nhân lúc trước.

Còn về phần ai là người phá hoại, thì ta cũng không nhớ rõ lắm, ta thấy trí nhớ của mình có vẻ rất mơ hồ, nhất là chuyện này thì hoàn toàn không nhớ ra điều gì hết, chỉ biết rằng nó đã bị phá hư.”

Tiểu Y buồn rầu, lúc trước nàng không hề nghĩ đến điều này, đến khi Thôi Bác Văn hỏi đến thì mới bắt đầu suy nghĩ lại, thì phát hiện trong đầu không thể tìm được đáp án.

“Nếu như không nghĩ ra được, thì đừng nghĩ nữa! Nói ta nghe một chút về những tính năng còn lại xem!”

Thôi Bác Văn không muốn nhìn bộ dạng buồn rầu của Tiểu Y, nên tìm cách nói tránh sang chuyện khác! Tất nhiên là hiện tại hắn cũng rất muốn biết mấy cuốn bí kíp kia có còn ở đây không, và có thể học được hay không.

“Được rồi! Thế ta sẽ giới thiệu đơn giản qua về năng lực của Vạn Giới Chi Hoàn, các tính năng của nó bao gồm: Thu nạp, Tinh luyện, và Phá vỡ vách ngăn giữa các thế giới (vị diện).”

Hự!!! Phù!!

Thôi Bác Văn phun ra một nhúm máu, cái ngày gọi là chức năng đơn giản sao?? Hai cái tính năng Thu nạp và Tinh luyện thì chưa biết là gì, nhưng chỉ riêng cái Phá vỡ vách ngăn thế giới thì hắn không phải không biết ý nghĩa của nó!

Đây mà gọi là tính năng đơn giản sao? Nói đùa gì vậy...

Có lẽ trước khi bị phá hoại thì chiếc nhẫn này còn nhiều tính năng lợi hại lắm.

“Ô!? Làm sao chủ nhân lại bị học máu như thế? Không đúng nha, thân thể tinh thần thì làm sao mà thổ huyết được, chủ nhân không sao chứ!?” Tiểu Y bị phản ứng của Thôi Bác Văn dọa cho khiếp sợ! Trong trí nhớ của nàng, hình như là thân thể tinh thần không thể thổ huyết được mà.

“Ta không sao! Người nói tiếp đi, đừng đề ý đến việc có thổ huyết hay không nữa!!”

Thôi Bác Văn không ngờ rằng vừa chỉ mới đơn giản tưởng tượng ra cảnh đang thổ huyết, thì thân thể tinh thần lại cũng biểu hiện ra y hệt, có thể việc này cũng liên quan đến việc suốt hai năm qua hắn liên tục rèn luyện Tinh thần lực, làm cho Tinh thần của hắn đã có những thay đổi rất lớn.

“Được a! Hiện tại chỉ có ba tính năng này thôi. Thứ nhất là tính năng Thu nạp, có nghĩa là nó có thể tùy ý thu nạp các loại tài liệu, thiên tài địa bảo, cùng các vật phẩm cất trong các Động Thiên Phúc Địa ở các thế giới khác nhau, rồi chuyển về cho chủ nhân sử dụng. Ví dụ như chủ nhân muốn thu nạp một quả táo, thì Vạn Giới Chi Hoàn sẽ đem đầy đủ năng lượng của quả táo cung cấp cho chủ nhân không thiếu một ly, như lúc trước chủ nhân đã thu nạp hai

bộ võ công từ Vô Lượng kiếm động, đều có thể truyền thụ một cách hoàn hảo cho chủ nhân, giúp chủ nhân có thể hiểu chúng một cách triệt để.

Tinh năng Tinh luyện, là đem những đồ vật, thiên tài địa bảo trong Động Thiên Phúc Địa chuyển hóa thành năng lượng để cung cấp cho Vạn Giới Chi Hoàn. Còn về phần Phá vỡ vách ngăn thế giới, thì đúng như tên gọi, nó có thể mang chủ nhân di chuyển qua lại giữa các thế giới khác nhau.”

Thôi Bác Văn càng nghe, hai mắt càng sáng rực, đó là chu du qua hàng vạn thế giới đó nha... Thảo nào nó được gọi là Vạn Giới Chi Hoàn, chưa cần nói đến tinh năng này, chỉ nguyên việc nó có thể hoàn hảo truyền thụ bí kíp, công pháp để bản thân sử dụng, thì đã là vô cùng cường đại rồi. Về sau, gặp bất kỳ một công pháp nào, chỉ cần giây lát là có thể hiểu toàn bộ rồi. Lão Thôi mới chỉ tưởng tượng một chút mà đã cảm giác lâng lâng như nằm mộng.

“Còn một điều cuối cùng, muốn sử dụng ba tinh năng này, thì chủ nhân phải cung cấp năng lượng để Vạn Giới Chi Hoàn vận hành.” Tiểu Y, giống như đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu Thôi Bác Văn, ngay lập tức bổ sung thêm.

Oạch! trong nháy mắt, Thôi Bác Văn cảm giác như đang đứng trên mây bị đập rơi xuống đất.

“Năng lượng? Năng lượng là cái quái gì?”

“Có rất nhiều loại năng lượng có thể sử dụng, ví dụ như Linh khí bên trong Linh thạch, Nội lực, Năng lượng Nhân quả, Năng lượng sáng tạo, Năng lượng dục vọng... à khoan! Ta đề nghị chủ nhân sử dụng Năng lượng Nhân quả để cung cấp năng lượng cho Vạn Giới Chi Hoàn, dù sao lúc trước khi chủ nhân mặc cả với người chủ cửa hàng ở chợ đồ cổ để mua chiếc nhẫn này thì đã sinh ra một lượng Năng lượng Nhân quả rất lớn, do đó mới đánh thức chiếc nhẫn từ trong ngủ say tỉnh lại.”

“Cái gì? Ý của người là ta bị xuyên không đến đây là vì đã mặc cả với gã bán hàng ở chợ sao!?” Thôi Bác Văn ngạc nhiên, chỉ là mặc cả mua bán thôi mà, sao lại dính dáng gì đến nhân quả, không phải việc mặc cả khi mua hàng rất bình thường sao!

“Đúng vậy! Chủ nhân có điều không biết rồi, người chủ cửa hàng đồ cổ kia không phải ngẫu nhiên mà có được cái nhẫn Vạn Giới Chi Hoàn này, mà nó vốn là vật gia truyền mấy đời của nhà hắn. Việc hắn đem chiếc nhẫn đi bán cũng rất tình cờ mà thôi. Sau khi bán chiếc nhẫn cho chủ nhân, thì bỏ hắn ta mới gọi điện thoại đến, bấy giờ hắn mới biết đó là vật gia truyền, liền vội vàng đuổi theo chủ nhân. Nhưng trên đường lại bị ô tô đâm chết. Kẻ đâm phải hắn là một tên công tử nhà giàu, gây tai nạn xong lại bỏ trốn, bị mấy bà già ở khu Triều Dương báo công an. Thế là công an đến điều tra, lại khám phá ra là cả nhà tên công tử kia tham ô. Cha của tên công tử kia sợ hãi bỏ trốn, trên máy bay định ra nước ngoài lại sử dụng điện thoại (Note ???), bất ngờ pin điện thoại phát nổ, kéo theo một hãng điện thoại lớn bị thiệt hại một quả nặng nề.”

Thôi Bác Văn choáng váng!

Nghe sao giống chuyện viễn tưởng vậy.

Ta chỉ mua một chiếc nhẫn thôi mà, sao lại thành ra nhiều chuyện quỷ quái như thế!

Đang yên đang lành đột nhiên bị gán tội vô ý giết người. Thôi Bác Văn cảm thấy rất khó chịu, cảm giác giống như “ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết” thật oan uổng cho ta”.

Trong nội tâm Thôi Bác Văn tràn đầy áy náy.

Nhưng chỉ ba giây sau, hắn đã áy náy xong!

Hai mắt Thôi Bác Văn lại sáng rực, nhìn Tiểu Y, và hỏi:

“Mau lên, ta muốn học Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ, thì cần bao nhiêu năng lượng?”

Tiểu Y yên lặng nhìn Thôi Bác Văn, người này thật là kỳ lạ, theo trí nhớ của nàng, khi biết mình đã gián tiếp hại nhiều người như vậy, thì ít nhất cũng phải tỏ ra một chút áy náy, có lẽ với Thôi Bác Văn thì ngược lại, chỉ ngáy ra một lát, rồi liền chuyển sang hỏi vấn đề khác luôn được.

Kỳ thật nàng không biết được suy nghĩ của Thôi Bác Văn, hiện giờ trong đầu Thôi Bác Văn chỉ có hai thứ thôi là thịt và tự do, hai năm qua, không giây phút nào hắn không muốn rời khỏi chỗ này.

Nhưng hắn vẫn biết rất rõ thực lực của bản thân, không thể hèn mọn yếu đuối mà đi ra ngoài được, nếu không chắc chắn sẽ bị chém giết bất cứ lúc nào. Vì thế mà hắn đã một mực nhẫn nhịn đến hôm nay, sau bao nhiêu vất vả thì lúc này hắn sắp được nhìn thấy ánh bình minh của cuộc đời rồi, còn quan tâm cái gì mà vì đồng bào, vì tổ quốc, cái gì mà ông chủ tiệm đồ cổ, cái gì mà công tử ăn chơi, cái gì mà điện thoại phát nổ, tất cả đều bị hắn quăng hết ra khỏi đầu ngay và luôn rồi.

“Vâng! Lúc trước chủ nhân đã nhận được các vật phẩm như sau”

- Lang Hoàn Phúc địa: một tòa
- Vách núi Vô Lượng kiếm: một tòa
- Vô Lượng kiếm: một thanh
- Phi thúy ngọc bích: một tòa

- Bắc Minh Thần Công: một bộ
- Lăng Ba Vi Bộ: một bộ
- Bức tượng bằng bạch ngọc: một bức”

Trong lúc nói chuyện, thì trước mặt Thôi Bác Văn đột ngột hiện ra rất nhiều vật phẩm, tất cả đều là đồ vật bên trong Vô Lượng Kiếm Động.

“Khoan đã! Vô Lượng kiếm là cái gì?”

Hắn nhớ là trong tiểu thuyết không có nhắc gì đến thanh kiếm này mà.

Thôi Bác Văn nhẹ nhàng cầm lấy thanh bảo kiếm trước mặt, một đoạn tin tức theo thân kiếm truyền thẳng vào đầu hắn.

[Vô Lượng kiếm]

[Thân kiếm dài ba thước ba, là thanh kiếm mà Vô Nhai Tử sử dụng lúc còn trẻ, sau này được cắm vào chính giữa vách núi trên Vô Lượng kiếm sơn, nhờ vào bảo thạch trên thân kiếm, mà tạo thành Kỳ cảnh - Phi Tiên kiếm lúc trước]

Thôi Bác Văn bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra đây chính là thanh kiếm đã phản xạ bóng kiếm xuống đáy hồ, và cũng là đỉnh của Vô Lượng Kiếm Động.

“Tiểu Y! Ta muốn học Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, thì cần bao nhiêu năng lượng?”

“Học tập Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ tổng cộng cần tiêu hao 500 điểm năng lượng, số dư năng lượng hiện tại là 0, xin hỏi chủ nhân có muốn đem vật phẩm ra Tinh luyện thành năng lượng hay không?”

Tiểu Y một khi nói đến chuyện này, thì lộ ra vẻ nghiêm trang, trên khuôn mặt non nớt, hiện lên vẻ rất chuyên nghiệp.

“Tinh luyện hết! trừ thanh kiếm này, còn những vật linh tinh khác thì đổi hết thành năng lượng cho ta.”

Thôi Bác Văn nghiêng răng! Mặc dù Phi thúy vạn năm, hay những vật khác đều vô cùng quý giá, nhưng hiện tại với hắn thì học được võ công mới là quan trọng nhất.

Tục ngữ nói rất đúng, không thả con săn sắt thì sao bắt được con cá xộp, không thả hổ con thì làm sao bắt được hổ mẹ...

“Được, Tổng cộng năng lượng chuyển đổi là 2000 điểm, chủ nhân xin xác nhận Tinh luyện hay không!”

“Tinh luyện”

Hai nghìn điểm, một con số thật không nhỏ, điều này làm cho Thôi Bác Văn vô cùng mừng rỡ, nghĩ “Thật không tưởng tượng được, hai năm khổ sở, nằm gai nếm mật, hôm nay chính là ngày ta một bước lên trời, ha ha ha! Thế giới Thiên Long Bát Bộ, ta đến đây!”

Đang trong lúc Thôi Bác Văn tự sướng, tưởng tượng ra đủ hình ảnh. Hắn nghĩ chờ khi nào võ công của hắn đại thành, sẽ tìm mấy tên giang hồ bại hoại để thử tay một chút, đến lúc đó ngựa mất kẻ nào liền thịt kẻ đó, dù sao cũng là trừ gian diệt ác, làm việc tích đức. Đến khi danh chấn giang hồ rồi, thì hắn còn muốn đi Tăng Kinh Các một chuyến, đem tất cả Tăng Kinh Các thu nạp, một đời đại hiệp như Tiểu Phong đang chờ hắn, còn có vô số mỹ nhân cũng đang đợi hắn.

Trong lúc hắn đang mộng du, thì giọng nói non nớt của Giới Linh lại vang lên một cách vô tình, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Tinh luyện cần 1000 điểm năng lượng, năng lượng dự trữ không đủ, vui lòng nạp tiền!”

Thôi Bác Văn cảm thấy như trời đất quay cuồng, giọng nói của Tiểu Y tràn ngập trong đầu, hắn cảm tưởng như vừa nghe thấy rằng “Chỉ số thông minh của ngươi không đủ, xin vui lòng nạp thêm tiền...”

Trái tim hắn tan nát, không lẽ giấc mơ võ hiệp của hắn còn chưa bắt đầu đã phải chết yểu như vậy sao... “Ta không phục...a a...”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bắt đầu buôn bán từ Đoàn Dự

Dịch giả: KenSeki

“Giới Linh, ngươi đi ra đây cho ta, ta thề sẽ không đánh chết ngươi không được! Nạp tiền cái quỷ gì hả!”

“Mụ nội nhà ngươi, đây có phải là game online đâu, mà có cái trò nạp tiền vậy.”

“Chủ nhân, xin đừng quá kích động! Đó thật ra là do ta đổi cách nói dễ cho người dễ hiểu mà thôi!”

Giới linh Tiểu Y ra về vô tội, hai mắt đen mờ to chớp chớp làm ra vẻ đáng yêu, trả lời.

“Được rồi! Thế ý của ngươi là Tinh luyện cũng cần năng lượng đúng không?”

“Đúng vậy!” Tiểu Y gấp đầu cái rụp.

“Uhm, ra là thế, nói như vậy thì còn đỡ! Nhưng con bà nó! Tinh luyện vật phẩm cũng cần năng lượng, mà để có năng lượng thì phải thông qua tinh luyện vật phẩm có, đùa nhau cái gì đây! Như thế không phải cái vòng luẩn quẩn hành chết người ta hay sao?”

Thôi Bác Văn nổi giận, cảm giác như từ nãy đến giờ đều bị Giới linh trêu đùa!

Vấn đề này rồi rắm y hết như con gà có trước hay quả trứng có trước, hay là chuyện vợ với mẹ ngươi cùng ngã xuống sông thì cứu ai trước!

...

“Chủ nhân, hình như tư duy của người có vấn đề hoặc ngươi bị nhầm lẫn rồi! Năng lượng có thể kiếm được thông qua nhiều cách mà, không chỉ giới hạn trong việc tinh luyện vật phẩm, còn có thể dùng Linh khí, Nội lực, rất nhiều cách như ta đã giới thiệu khi nãy mà!”

Về mặt Thôi Bác Văn không chút nhân từ nhìn con nhỏ Giới linh này, hẳn đương nhiên là biết những phương thức kiếm năng lượng khác, nhưng mà cái thế giới này có Linh khí sao? Kể cả là có đi nữa, thì kiếm bằng cách nào, giá cả bao nhiêu cho đủ, còn về những cách khác thì hẳn càng thêm mông lung, Năng lượng sáng tạo là cái khi khô gì, Năng lượng nhân quả thì coi như hẳn biết chút chút rồi.

Nhưng mà thông qua mấy cách đó để kiếm được năng lượng thì cũng khó không thua gì tìm Linh khí, về phần dùng Nội lực, chẳng lẽ bắt hẳn phải đi kiếm bừa một cái núi nào đó, lên tìm danh sư, bắt đầu tu luyện từ đệ tử cấp thấp, xong rồi dần dần thông qua tu luyện để lấy điểm năng lượng sao?

Khó khăn của việc tu luyện nội công thì tạm không nhắc đến nữa, nếu như hẳn tính không sai, thì mỗi bí kíp tu luyện nội công đều là bảo vật trân quý của mỗi môn phái, luôn được cất giấu rất kĩ!

Đối với hẳn thì cũng khó ngang lên trời.

“Thật ra thì chủ nhân cũng có thể tự mò mẫm tu luyện được mà, đâu cần phải dùng quán thủy công pháp vào đầu làm chi cho tốn kém!”

Thôi Bác Văn vỗ đầu một cái, đúng rồi! Chính mình ngu ngốc thế nào lại không nghĩ ra, nếu không đủ điểm năng lượng, thì có thể tự mình học mà.

Tuy rằng có thể mất thời gian một chút, nhưng không phải là không có khả năng thành công!

Nghĩ sao làm vậy!

Hắn tiện tay cầm lên một túi vải lụa, tay còn lại cũng đưa lên, hai tay cầm lấy, nâng lên trước mặt.

Túi vải lụa này dài khoảng một xích (=1/3 mét~33,3 cm), bên trên có viết mấy hàng chữ tinh tế:

“Nhà ngươi đã đập đầu ngàn lần

Ta tự nhiên sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử, cả đời không hối hận.

Đây là cuốn võ công tinh yếu của Tiêu Dao phái ta, mỗi ngày ba lần vào giờ mao, giữa trưa, và giờ dậu, phải tập trung tu luyện một lần, nếu như hơi có chút lười biếng, thì ta cũng đành đau lòng bỏ tay.

Khi thần công đại thành, có thể đến Lang Hoàn phúc địa tìm đọc các loại ca khúc, và thư tịch của tất cả môn phái trong thiên hạ.

Tất cả võ công của ta học được đều ở đây, toàn bộ đều để lại cho ngươi sử dụng. Nỗ lực nỗ lực. Học thành tài rồi xuống núi, giết sạch đệ tử của Tiêu Dao phái, đặc biệt là mấy tên đệ tử phản đồ còn sót lại tại thế gian.”

Thôi Bác Văn thầm than thở, hẳn đã kiểm tra Lang Hoàn Phúc địa, hiện tại đã trống tuếch rồi. Nghĩ lại, có thể đã bị mẩu thân của Vương Ngữ Yên đi dò sạch sẽ rồi.

Mở túi lụa ra, bên trong là một cuốn giấy dệt bằng tơ lụa.

Đem trải rộng ra, trên đầu viết “Bắc Minh Thần Công“. Chữ viết đẹp mà mạnh mẽ, giống với chữ viết ở vỏ bao bên ngoài. Đằng sau có viết:

“《Trang Tử》”Tiêu dao du” nói rằng:

“Nơi tận cùng phía bắc có người Minh Hải, có Thiên Trì.

Có con cá Côn, lớn không biết mấy nghìn dặm, không biết tu luyện thế nào”

Và lại,

“Nước không sâu thì không sức chở thuyền lớn. Đổ một chung nước nhỏ vào một cái thùng nhỏ trong nhà, lấy một cọng cỏ thả lên làm thuyền, thì thuyền tự nổi; nếu lại lấy cái chung ấy làm thuyền mà thả lên, thì thuyền phải trệ; trị nước không sâu mà thuyền thì lớn” (*) đó là căn nguyên khởi thủy vô công của bốn phái, tích lũy ở bên trong.

Lực lượng là thứ quan trọng nhất. Nội lực dày, thì vô công thiên hạ đều để cho ta sử dụng, cũng giống như Bắc Minh kia, thuyền lớn thuyền nhỏ đều có thể chở, cả lớn cả nhỏ đều có thể chứa bên trong. Đó là nguyên do tại sao lấy nội lực làm gốc, chiều số chỉ là ngọn. Phía dưới có nhiều đồ hình, phải dụng tâm tu tập.”

Ở phần dưới cuốn giấy lụa, đột nhiên xuất hiện bức họa một nữ tử nằm ngang, dung mạo như ngọc.

Nữ tử trong bức họa mỉm cười xinh đẹp, từ đầu mày khéo nét, đến bờ môi, tất cả đều kiều mị đẹp đẽ, mặc dù dung nhan thì giống như bức tượng ngọc dáng vẻ trang nghiêm kia, nhưng thần tình lại khác rất nhiều.

Một mảnh đường cong màu lục dài và hẹp giăng khắp nơi trên thân thể nữ tử, tạo thành một bản đồ kinh mạch.

Đây đại thể là cách thức vận hành Bắc Minh Thần Công rồi, Thôi Bác Văn trầm nghĩ.

Đem cuốn lụa mở rộng ra thêm một chút, thì nhìn thấy một hàng chữ phía dưới có ghi:

“Bắc Minh Thần Công thu lấy lực lượng của người để cho bản thân sử dụng. Bắc Minh như sóng thần, chứ không phải sinh ra từ từ. Lại có lời nói rằng: Trăm sông hợp thành biển, biển rộng cũng do trăm sông hợp lại mà thành. Đại dương rộng lớn mênh mông, cũng do tích lũy dần mà nên. Điểm “Phế Kinh-Thủ thái âm” là khóa thứ nhất của Bắc Minh Thần Công”, Phía dưới rõ ràng ghi lại chi tiết cách luyện tập môn công phu này.

Ở cuối cùng viết: “Người đời luyện công, đều đi từ tới, phương pháp của Tiêu Dao phái ta thì ngược lại, từ đến, khi ngón tay cái chạm vào người khác, nội lực của người kia sẽ bị hút vào thân ta, được trữ tại Vân Môn. Nếu như nội lực của địch mạnh hơn ta, thì tức là nước biển chảy ngược về sông, vô cùng nguy hiểm, phải thận trọng, phải thật thận trọng. Phái chi nhánh của bốn môn, thì không nhằm vào yếu đạo, mà chỉ làm mất đi nội lực của địch nhân, không thể chuyển hóa cho bản thân sử dụng, như là ngày kiếm được nghìn vàng nhưng lại vứt đầy ra đất, lãng phí của quý, thật đáng cười chê.”

Thôi Bác Văn chăm chú nhìn vào thân hình trắng nõn xinh đẹp rất lâu, một lúc sau mới thở dài một hơi.

Thật là không phải!

Không cẩn thận là bị mỹ nữ làm mê mẩn mất rồi.

Còn về nội dung công pháp, cũng chỉ có như thế.

Mấy chữ đó hần đều đọc được, nhưng bảo là để hiểu ý nghĩa ẩn bên trong, thì thật xin lỗi, hần quả thật là không hiểu chút nào.

Với một kẻ chưa bao giờ tiếp xúc với võ công như hần, thì việc nhập môn đâu có dễ dàng như thế, đâu có phải ai cũng đều như nhân vật chính trong tiểu thuyết đâu, tiện tay cầm lên một cuốn bí kíp tu chân công pháp là liền có thể lên trời xuống đất, họa chăng thì có như anh Đoàn Dự, từ lúc mở mắt đã nghe về võ đạo, còn hần thì sao, là đoàn viên thanh niên hạt giống đỏ của Chủ nghĩa xã hội, những thứ được dạy là toán lý hóa, và giáo dục về chủ nghĩa yêu nước.

Xem ra vẫn là phải tìm cách kiếm điểm năng lượng mới là chính đạo! Thôi Bác Văn trầm than thở, thế nhưng số lượng ban đầu không hề nhỏ, kiếm ở đâu ra cho đủ bây giờ!

...

Đang lúc Thôi Bác Văn đang phiền não vì nghĩ cách kiếm điểm năng lượng cho Vạn Giới Chi Hoàn, thì đột nhiên Tiểu Y đứng bất động, hai mắt mê mẩn nhìn về phía sau lưng hần!

“Chủ nhân, phát hiện có tín hiệu sinh mệnh đang tới gần, đề nghị mau rời khỏi không gian Vạn Giới!”

“Có người tới gần sao?”

Thôi Bác Văn sững sờ! Chẳng lẽ là hai người lúc trước đuổi theo hần?

Không thể nào! Đã hai năm rồi mà còn chưa buông tha, nghị lực thực đáng khâm phục.

Thôi Bác Văn vừa mới từ trong không gian Vạn Giới đi ra.

Thì ngay lập tức trông thấy một thiếu niên bò ra từ bụi rậm phía đằng xa, thiếu niên có khuôn mặt rất khôi ngô, đầu đội một cái khăn nhỏ sinh màu xanh ngọc, quần áo cũng màu lam, nhìn hơi nhếch nhác.

Thôi Bác Văn cũng không nhận ra thiếu niên này, nhưng mà trong lòng mơ hồ có chút suy đoán, mặc dù vậy, ít nhất cũng không phải thanh niên họ Can kia là tốt rồi.

Nhìn thấy người thiếu niên nện vung về đứng dậy từ trong bụi cỏ, Thôi Bác Văn suy nghĩ một chút suy nghĩ một chút liền mở miệng hô lớn: “Vị huynh đài, xin chào!”

Người thiếu niên không có nhìn thấy Thôi Bác Văn, bị giọng nói đột ngột vang lên làm cho hoảng sợ.

Vừa định sửa sang lại áo mũ cho chỉnh tề rồi hướng phía phát ra giọng nói để hoàn lễ, thì đột nhiên sững lại!

“Dã! Dã nhân! A

“

Khỏe miệng Thôi Bác Văn co giật, người rùng (dã nhân)...

Mặc dù hai năm qua hần chưa hề cắt tóc, nhưng nhưng hần vẫn thích sạch sẽ, nên thường xuyên đến hồ nước tắm rửa, hơn nữa lá cây quân trên người cũng thường xuyên được thay mới!

“Ồ đâu ra người rùng chứ! Có người mới là người rùng thì có! Cả nhà người là người rùng!!” Thôi Bác Văn nghĩ.

...

Thiếu niên chạy được mấy bước, thấy không có ai đuổi theo, thì bình tâm trở lại, lúc này mới để ý, hình như vừa rồi là đối phương chào hỏi hần thì phải.

Tuy rằng cách chào hỏi có hơi kỳ quái, nhưng cũng không giống cách hành xử của người rùng sống ở những nơi rừng rú trong truyền thuyết.

Thiếu niên từ trong bụi cỏ đi ra, thử thăm dò lần nữa, nhưng thấy đối phương vẫn đứng yên tại chỗ, trông có vẻ như không có ác ý. Mặc dù ánh mắt của đối phương có chút bất thiện, nhưng hần cũng hiểu, ai tự nhiên bị gọi là người rùng thì cũng không thể thoái mái được.

“Khục! Thật là xin lỗi, tại hạ là Đoàn Dự, vừa rồi bị địch nhân truy đuổi, tinh thần còn chưa ổn định, nên mới mạo phạm, xin các hạ bỏ quá cho!”

Đoàn Dự ôm quyền, cúi đầu thật sâu, thành khẩn nói.

“Đoàn Dự!? Thiếu niên này lại là Đoàn Dự“. Lúc Thôi Bác Văn lấy được đồng vật phẩm, trong đó có bí kíp Bắc Minh Thần Công, thấy còn nguyên vẹn thì đã nghĩ ngay đến điều này rồi, dù sao vị tiên tử trắng trẻo xinh đẹp trong bức hình hần là thần tiên tỷ tỷ rồi. Nhưng bức hình này đã bị Vạn Giới Chỉ Hoàn thu lại rồi, thế thì so với nguyên tác đã nảy sinh vấn đề lớn rồi. Như vậy cũng chứng tỏ hần đã đến đây sớm hơn Đoàn Dự rất lâu rồi.

Ai mà ngờ được, là trước hần hai năm.

Thôi Bác Văn đang định mở miệng nói chuyện, thì giọng của Tiểu Y lại vang lên trong đầu,

“Chủ nhân, cơ hội của người đến rồi!”

“Cơ hội? Cơ hội gì?”

“Là cơ hội có được điểm năng lượng đó, người này chính là Đoàn Dự, từ lúc mới bắt đầu khi này, thì ta đã bắt đầu thu nạp một ít năng lượng nhân quả..., chỉ cần chủ nhân lôi kéo mấy vụ giao dịch mua bán gì đó hoặc là trò chuyện kết thân với Đoàn Dự, thì 500 điểm năng lượng kia không phải sẽ mau chóng kiếm đủ hay sao.”

“Có cần nói quá như vậy không?” Thôi Bác Văn sững sờ, hần còn chưa bắt đầu trao đổi gì với Đoàn Dự, mà đã lấy nhiệm Nhân quả của Đoàn Dự rồi sao?

“Tất nhiên rồi, cái tên gọi là Đoàn Dự này, trên người có hơi thở số mệnh rất nồng đậm, nếu ta tính toán không sai thì ở thế giới này, hần hần là Số mệnh chi tử (đứa con cưng của số mệnh), chỉ cần xây dựng được mối quan hệ với hần, không cần biết là tốt hay xấu, cũng đều có thể thu được rất nhiều Năng lượng Nhân quả.”

Thôi Bác Văn nghe nói như thế, miệng cứng đờ, hóa ra Đoàn Dự là Số mệnh chi tử, trong suốt cả bộ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ, thì hần chính là nhân vật thoái mái và tiêu dao nhất, không biết võ công, nhưng lại học được Bắc Minh Thần Công, học xong liền có thể hút nội lực của người khác làm của mình. Lại còn mạnh mẽ làm cho Vương Ngữ Yên phải yêu hần, trong khi lúc đó Ngữ Yên một lòng chỉ có Mộ Dung Phục.

Trong toàn bộ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ, ngoài Đoàn Dự cao số ra thì còn có Hư Trúc và Tiêu Phong cũng đều có số mệnh cực cao, chỉ có điều Tiêu Phong thì lại là nhân vật có cái kết buồn tình nhất thôi.

Nghĩ đến đó, Thôi Bác Văn mỉm cười, thật là trời xanh không phụ người có tâm, mới vừa rồi còn sầu khổ nghĩ cách kiếm điểm năng lượng, thì lập tức có anh Đoàn Dự mang theo dồi dào Năng lượng Nhân quả xuất hiện, vụ này mà không hảo hảo lừa lấy một khoản kha khá, thì đúng là phụ công hai năm vật vả cô đơn ở trong này rồi.

Đột nhiên Đoàn Dự cảm giác hình như thanh niên trước mắt đang cười cười một cách quỷ dị, nội tâm Đoàn Dự vang lên tiếng cảnh báo liên hồi, nghĩ thầm: “Không lẽ người này lại là một tên Ma đầu ẩn thế, nhưng không phải, nghe nói nơi này chính là Vô Lượng Kiếm vực, mặc dù hai năm qua không biết tại sao Vô Lượng Kiếm vực yên ắng một cách kỳ lạ, nhưng lúc này chắc không phải là có Ma đầu xuất hiện chứ.”

Thôi Bác Văn đương nhiên là không biết trong nội tâm Đoàn Dự suy nghĩ gì, hần sửa sang lại đầu tóc, nở một nụ cười tươi vô cùng thân thiện nói: “Tiểu huynh đệ! Ta xem tướng của ngươi là người có cốt cách bất phàm, là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, chỗ này ta có hai quyển tuyệt thế võ công, ngươi có muốn học không?”

(*) Trích Nam Hoa kinh- Trang tử, dịch dựa trên tham khảo: bookhunterclub.com/tieu-dao-du-trich-nam-hoa-kinh-trang-tu/

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lão Thôi chính là một cao nhân tiền bối

Dịch giả: KenSeki

Đoàn Dự sững sờ! Tuyệt thế võ công? Chẳng lập tức lắc đầu: “Vị tiền bối này, tiểu sinh cho rằng trên đời biết nhiều võ công thì dễ phạm tội, vì thế tiểu sinh không muốn học võ, cứ đánh đánh giết giết, chẳng bằng cứ tự tại đọc sách văn hơn.”

Đoàn Dự nhìn không ra nông sâu của người đối diện, nhưng nếu đã có ý định truyền thụ võ công cho mình, thì chắc là không có ác ý gì với mình cả, nên gọi một tiếng tiền bối cũng không mất gì.

Thôi Bác Văn hai mắt tròn tròn, “Tiền bối!? thôi được rồi, thì cứ coi như tiền bối đi!”

Lập tức lại nhìn Đoàn Dự nói: “Ngươi đừng vội cự tuyệt, võ công này của ta hoàn toàn không giống với võ công của bọn người giang hồ kia, một bộ chính là tuyệt đỉnh khinh công bộ pháp, là phương pháp bảo mệnh độc nhất vô nhị trên giang hồ, bộ thứ hai chính là phương pháp hấp thu nội lực của người khác để bản thân sử dụng, không cần vất vả luyện công một cách buồn tẻ, chỉ cần khi nào gặp phải mấy bọn ác nhân là việc xấu thì ra tay trừng trị một chút là được rồi.”

Lão Thôi vừa nói xong, liền cảm thấy người mình như cao lớn hơn! Như một cây cỏ trong gió nhẹ, rung động một cách mãnh liệt!

Nghe Thôi Bác Văn giới thiệu, nếu bảo Đoàn Dự không động tâm thì đúng là giả dối, vừa rồi bị Vô Lượng kiếm phái đuổi giết, mới trượt chân ngã xuống vách núi này, nếu như có một môn khinh công thượng thừa để chạy trốn, thì thật là thuận tiện hơn rất nhiều.

Về phần công pháp hóa nội công của người khác cho mình dùng, thì hẳn không muốn học, trong ý thức hẳn, vẫn luôn bài xích việc động thủ với người khác.

Quan trọng nhất chính là hần vốn là thể tử của nước Đại Lý, trong xương cốt có sẵn một cỗ ngạo khí, trong cung người muốn bảo hộ hẳn nhiều không đếm xuể, hà tất gì hẳn phải tự thân động thủ chứ.

Nghĩ tới đây, Đoàn Dự khoát tay, cúi đầu một cái thật sâu, rồi nói:

“Có đạo lý rằng võ công bất thụ lộc, võ công của tiền bối quả thực là rất thần kỳ, nhưng tiểu sinh chỉ sợ không có gì để báo đáp.”

Thôi Bác Văn nghe vậy, liền hiểu rõ rằng tâm tư Đoàn Dự đã có chút lung lay rồi!

Còn về phần báo đáp, thì hiện giờ hẳn cực kỳ thoải mái, Tiểu Y đã cho hẳn biết, từ lúc nói chuyện với Đoàn Dự đến giờ, chỉ số năng lượng nhân quả bắt đầu nhấp nháy tăng lên rồi.

Cứ mỗi giây là 10 điểm, tâm tình hẳn sáng khoái vô cùng! Đặc biệt là khi Đoàn Dự nói câu kia, năng lượng nhân quả lập tức nhảy vọt 100 điểm, chẳng bao lâu, Thôi Văn Bác đã ẵm trọn 600 điểm năng lượng rồi.

Thôi Bác Văn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Ta và ngươi gặp được nhau tức là có duyên, cần gì nói chuyện báo đáp”

Thôi Bác Văn diễn ra phong phạm cao nhân, khoát tay áo nói.

Mỗi động tác của Lão Thôi đều vô cùng tiêu sái, nhưng hần quên mất hiện giờ trên người mặc toàn lá cây, lại làm ra vẻ cao nhân, nhìn vô cùng kỳ quái.

Trên mặt Đoàn Dự hơi run run, chẳng lẽ vị này đúng thật là một cao nhân ẩn sĩ? Chỉ có điều, trang phục quả thật là có chút đặc biệt, không lẽ mỗi vị cao nhân đều có những sở thích kỳ quái như thế sao. Đến lúc này thì hần mới khẳng định rằng rất có thể đã gặp được cao nhân.

Hần đã từng nghe phụ thân đề cập qua một ít cao nhân ở ẩn, có lẽ người này chính là một vị như thế, dù sao thì võ công như thế, thì có nhà nào không giấu cho kĩ, cứ nhìn Nhất Dương chỉ của Đoàn gia nhà hần thì biết.

Chỉ nhờ bộ công pháp này mà Đoàn gia có thể sáng lập nên một Hoàng triều to lớn như hiện nay.

Mà bây giờ lại có người muốn truyền thụ võ nghệ cho hần, lại còn là một người xa lạ mới gặp mặt lần đầu, điều này làm cho trong lòng Đoàn Dự vô cùng cảm động, đây có lẽ chính là sự tín niệm tuyệt đối giữa người với người rồi.

Trong lòng Đoàn Dự cảm thán vô cùng, hần nhớ lại từ lúc bỏ nhà trốn đi đến nay, thấy nhiều nhất là cảnh người lừa ta gạt, một tâm hồn trong sáng như trẻ thơ của hần cũng đã bị bào mòn bảy tám phần rồi.

Thế nhưng ngay tại thời điểm hần cho rằng trên thế gian này không có thiện tâm, lại đúng vừa lúc hần gặp rủi ro mà rơi xuống đáy cốc, thì lại có người xuất hiện đưa than hồng sưởi ấm ngày tuyết rơi. Thời khắc này, Đoàn Dự thực sự cảm động, nước mắt bất giác chảy ướt đầm khuôn mặt.

“Thật là người tốt nha! Đây mới chân chính là người tốt mà Không Mạnh đã nói đến đây mà.”

Thôi Bác Văn nhìn Đoàn Dự đứng đối diện, trong nội tâm cảm thấy hơi ngọt ngat.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này, sao tự nhiên lại khóc, ta có nói cái gì đâu chứ!”

Lão Thôi nghĩ mãi không hiểu.

Đoàn Dự đột nhiên bừng tỉnh, vị tiền bối cao nhân vẫn còn đang đợi hần trả lời, hần cảm thấy cứ như thế này thì thật là thất lễ, vội vàng cúi đầu. Nói: “Tiền bối đã nói như vậy, nếu tiểu sinh cứ từ chối mãi thì thật là không phải, ta sẽ học!”

Thôi Bác Văn vô cùng mừng rỡ!

Đúng thế, muốn học là đúng rồi, ngay khi Đoàn Dự nói ra hai chữ muốn học, thì Tiểu Y nói với Thôi Bác Văn, vừa xong hần đã được nhận thêm 1000 điểm năng lượng nhân quả.

1000 điểm nhân quả chính là tương đương 1000 điểm năng lượng đó, cứ vừa nói chuyện vừa kiếm được điểm thật dễ dàng, hần nghĩ về sau có lẽ cứ tìm mấy vị cao thủ ở các đại phái nói chuyện tâm tình, gia tăng tình cảm, thế thì chẳng phải sẽ có thể thu về vô cùng năng lượng nhân quả sao.

“Chỉ có điều, tiểu sinh chỉ muốn học thủ đoạn chạy trốn bảo mạng là đủ rồi, về phần thần công hấp thụ nội lực của người khác xin được để dành cho người khác!”

Nếu lúc đầu đầu Đoàn Dự từ chối không học Bắc Minh Thần Công vì không thích võ công, thì hiện tại không phải lý do như vậy, hần cho rằng được vị cao nhân tiền bối đối diện truyền thụ võ công là một cơ duyên lớn bằng trời, nên không dám tham lam nhiều.

....

Thôi Bác Văn sững sờ! Sao lại không học Bắc Minh Thần Công?

Đứa nhỏ này lại thích tìm đường chết rồi mà, không có Bắc Minh Thần Công thì Đoàn Dự lấy vốn đâu ra mà diễn hí kịch tranh giành với người ta?

Thôi Bác Văn nghĩ bụng hay là thử lừa Đoàn Dự một phen, mặc dù hần biết trong khi nói chuyện sẽ phần nào làm cải biến vận mệnh của Đoàn Dự, nhưng ít nhất hần không nghĩ sẽ cho Đoàn Dự xem bức họa thần tiên tỷ tỷ của hần ở trong bí kíp, không thì làm sao sau này hần có thể xây dựng được một mối thân tình với Vương Ngữ Yên được chứ.

Chỉ là hần cũng không muốn hại chết Đoàn Dự, trong Thiên Long Bát Bộ, Đoàn Dự nhờ vào Bắc Minh Thần Công đã cứu mạng rất nhiều người, nếu như bây giờ hần không học, thì thật sự sau đây có thể kết truyện luôn được rồi.

Thôi Bác Văn vừa muốn mở miệng, thì bỗng nghe Đoàn Dự lên tiếng “Có thể được tiền bối truyền thụ võ công, đã là vạn phúc của Đoàn Dự, văn bối thật không dám tham lam, nếu mà tiền bối có ý truyền cả hai bộ, thì văn bối nguyện chết cũng không học.”

Thôi Bác Văn há hốc mồm, không biết nên khuyên như thế nào mới phải, đứa nhỏ này thật là ngốc a! Vốn hai bộ võ công này đều là của người cả, ta đây chẳng qua là nhanh chân đến trước một bước mà thôi.

Hiện tại Đoàn Dự lại bày ra bộ dáng, nếu người dám dạy ta hai bộ võ công, ta sẽ chết cho người xem.

Thôi Bác Văn im lặng, ngẩng đầu nhìn trời! Không phải là ta không trả lại cơ duyên cho Đoàn Dự, mà là người ta không muốn đó nha! Aizz!

Lúc này giọng nói của Giới linh Tiểu Y lại vang lên trong đầu hần: “Chủ nhân vừa nhận thêm 5000 điểm năng lượng nhân quả!”

Óe! 5000 điểm năng lượng nhân quả, ở đâu ra nhiều thế.

“Tiểu Y, 5000 điểm này từ đâu mà tới vậy?”

“Chủ nhân, người ở đây vừa cải biến vận mệnh ban đầu của nhân vật! Hẳn đáng lẽ phải ở chỗ này học được Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, nhưng vì chủ nhân vừa tham gia, nên Đoàn Dự chỉ học được Lăng Ba Vi Bộ, vận mệnh tương lai của hắn đã bị thay đổi không biết bao nhiêu lần rồi. Do đó chủ nhân bị lây nhiễm một lượng lớn nhân quả!”

Thay đổi nội dung cốt truyện còn có thể được thêm điểm nhân quả sao? Thôi Bác Văn mơ hồ đã hiểu ra cách thức thu thập năng lượng nhân quả, đơn giản chính là vốn vận mệnh của những nhân vật này đã được an bài sẵn, thông qua việc trao đổi và giao tiếp người làm thay đổi vận mệnh của bọn họ, thế là thu được số lượng lớn nhân quả vào bản thân.

Nghĩ vậy, trong lòng Thôi Bác Văn thầm than, “Đành phải xin lỗi Đoàn Dự vậy, vì hạnh phúc của ta, ta buộc phải hi sinh người vậy.”

“Được rồi! Nếu như thế, ta cũng không tiện ép buộc người nữa, người hãy xem cho kĩ, đây là bộ pháp của ta!”

Trong đầu Thôi Bác Văn gọi nhỏ Giới Linh Tiểu Y!

“Ta muốn học Lăng Ba Vi Bộ”

Muốn lừa được người, thì ít nhất bản thân cũng phải biết trước, đương nhiên có thể sẽ chỉ giống như một cái máy đọc, nhưng mà như thế không phải là ít đi một ít phong phạm cao thủ sao.

“Chủ nhân, học Lăng Ba Vi Bộ cần trả 500 điểm năng lượng, có muốn học hay không!”

“Không tồi! Nhưng sao lại là 500 điểm, không phải lúc trước người nói học hai bộ cũng chỉ mất 500 điểm, vậy ta tách ra làm đôi thì phải tính là 250 điểm chứ, vì sao lại vẫn là 500 điểm!” Mặc dù số 250 không phải là điểm tốt lành gì, nhưng mà đáng đến việc có thể mặc cả chút ít điểm năng lượng, thì hẳn cũng không còn ngại mấy con số xấu đẹp làm gì.

“Chủ nhân lại hơi quá coi thường năng lực của Vạn Giới Chỉ Hoàn, chỉ là hai cuốn sách rách nát mà thôi, quán thâu cho người thật ra không khó, chỉ có điều để quán thâu thì phải mở khóa tính năng mới, chính là tính năng học tập kèm theo thu nạp mà thôi, thế cho nên mới cần tới 500 điểm.”

Thì ra là thế, Thôi Bác Văn nghe Tiểu Y nói, đột nhiên cảm giác có chỗ nào đó sai sai...

Phải rồi, khi Tinh luyện thì năng bảo là cần 1000 điểm, chẳng phải tính năng Tinh luyện cũng chưa có mở sao?

“Tiểu Y, người nói thật cho ta biết, có phải tính năng Tinh luyện cũng chỉ là một cái đồ để trang trí không, rốt cuộc thì còn bao nhiêu tính năng chưa được mở khóa nữa hả!”

Thôi Bác Văn đột nhiên có cảm giác bị cái nhần này lừa, mặc dù vừa rồi hắn đã lừa gạt Đoàn Dự, thu được không ít năng lượng nhân quả, nhưng trên thực tế, mở khóa tính năng Học tập cũng đã phải trả 500 điểm, còn cái tính năng tinh luyện kia không biết có còn phải mất thêm phí tổn gì khác nữa không.

Tiểu Y trầm mặc một lát, rồi yếu ớt nói: “Thật ra, chủ nhân chưa hoàn toàn hiểu rõ toàn bộ năng lực của Vạn Giới Chỉ Hoàn, hiện tại mới chỉ mở khóa được ba tính năng cơ bản nhất mà thôi, nếu như Vạn Giới Chỉ Hoàn được thăng cấp, thì những tính năng này sẽ không phải mất phí nữa!”

Thăng cấp!? Thôi Bác Văn sững sờ, “Thăng cấp ư, nếu như không cần hao tổn năng lượng mà vẫn học được thì tại sao lại không thăng cấp luôn cho xong.”

“Chủ nhân, để thăng cấp lên cấp hai, năng lượng cần là, 50 triệu điểm, chủ nhân muốn nâng cấp hay không?”

Giờ phút này, xung quanh Thôi Bác Văn đã hoàn toàn chìm vào im lặng tuyệt đối! Một ngọn gió dịu hiu vừa thổi qua.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cái quần cỏ phản chủ

Dịch giả: KenSeki

Năm ngàn vạn điểm năng lượng!

Lúc này, Thôi Bác Văn bị sốc đến thổ huyết, “Những tận năm ngàn vạn điểm, đi đâu tìm cho được năm ngàn vạn điểm năng lượng cho cái nhẫn đồng nát này hả?”

“Aizz! Thế này là thế quái nào~”

Hiện tại Lão Thôi mới hiểu được vì sao sau khi nâng cấp, thì về sau khi sử dụng tính năng Học tập và Tinh luyện sẽ được miễn phí.

“Tiểu Y, nói thật cho ta biết, có phải thực sự cần đến năm ngàn vạn điểm năng lượng không? Đừng có mà tính nhầm đó!”

Thôi Bác Văn vẫn cố ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Không có sai! Hiện tại tình trạng của Vạn Giới Chi Hoàn đã bị tàn phá nghiêm trọng, nếu muốn sửa chữa lại, nhất định cần số năng lượng vô cùng lớn, hơn nữa việc phân chia cấp độ sửa chữa cũng là do ta vừa mới sắp xếp điều chỉnh lại cho hợp lý, chứ nếu thực sự muốn một lần sửa chữa hoàn hảo lại Vạn Giới Chi Hoàn thì đối với chủ nhân là việc bất khả thi!”

Tiểu Y nói một cách vô tình, thẳng tay vùi dập mộng tưởng của hắn, lại còn bồi thêm hai sự thật tàn khốc khác, đúng là như sút một cú thẳng vào mặt hắn vậy.

Thôi Bác Văn khóc không ra nước mắt, một hi vọng cuối cùng triệt để tan vỡ!

...

Ở bên này, Đoàn Dự cảm thấy khó hiểu, hắn không thể hiểu nổi vì sao vị cao nhân đối diện tự nhiên lại lộ ra vẻ đau thương.

“Chẳng lẽ là tại vì ta không chịu luyện cái công pháp hút nội lực kia, nên thành ra đau thương như thế? Có lý nào lại thế?”

Đoàn Dự trầm suy đoán, “Hay là vị cao nhân tiền bối này có bệnh hiểm nghèo, nên đang muốn tìm người thừa kế y bát?”

Muốn an bài truyền lại công pháp cho đời sau?”

Ở trong cái khe núi Vô Lượng Sơn sau heo hút này, nếu không phải do hắn trùng hợp rơi xuống đây, thì khả năng rất khó tìm được người nào khác cả.

Mà còn cả cái vách núi Vô Lượng kiếm truyền thuyết kia, không lẽ cũng bởi vì vị cao nhân tiền bối này mà hai năm nay không thấy có xuất hiện thêm những dị tượng nào khác, rất có thể vị cao nhân tiền bối này đã mắc chứng nan y nào đó, hoặc bị tẩu hỏa nhập ma rồi cũng nên, do đó không còn có thể thi triển những thủ đoạn thần tiên như trước nữa chẳng.

Đoàn Dự càng nghĩ càng thấy đúng, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đã nắm bắt được chân tướng sự việc rồi, điểm nghi hoặc ở Vô Lượng Sơn mà không biết bao người phải bỏ tay, có thể đã bị phá giải bởi hắn.

Trong lòng Đoàn Dự thầm đắc ý, đám người phía trên kia ngày đêm suy nghĩ tìm hiểu kiếm pháp trên vách núi, phải chăng cũng là do vị cao nhân tiền bối trước mặt này làm ra sao.

Nếu như Lão Thôi biết trong lòng Đoàn Dự đang nghĩ gì, thì khẳng định sẽ phun máu tím chết hắn, “có nhà người mới bị mắc chứng nan y, cả nhà người đều bị bệnh nan y thì có”

Nhưng mà Thôi Bác Văn vẫn không thêm đếm xỉa tới Đoàn Dự, lúc này Lão Thôi còn đang bận trao đổi với Tiểu Y những việc khác.

“Tiểu Y, vậy người nói cho ta biết, có phải sau khi ta chi 500 điểm này để mở khóa tính năng Học tập, thì những lần sau sẽ được miễn phí phải không?”

“Không phải! Chủ nhân nghĩ hơi bị khờ rồi đó, từ tình hình hiện tại mà nói, mỗi lần sử dụng Vạn Giới Chi Hoàn, thì đều phải tiêu hao năng lượng, trừ khi là nâng cấp lên cấp 2.”

Tiểu Y giải thích cho hắn một cách nghiêm túc.

Thôi Bác Văn đã hiểu! Trước mắt thì việc nâng cấp là không có chút hi vọng nào rồi, còn về sau này? Mặc dù hắn vẫn đang vô cùng phiền não về tương lai! Nhưng hiện tại thì phải giải quyết công việc thanh niên Đoàn Dự trước mặt này mới là quan trọng nhất.

Lại nói tiếp, trong khi hắn đang ngẩn ngơ, bận rộn hỏi han vấn đề điểm năng lượng, thì ở phía đối diện, Đoàn Dự vẫn đứng yên lặng, không chút vội vã hay xao động gì. Quả nhiên không hổ danh là con cưng của định mệnh, tâm tính khác hẳn người thường.

Nhưng hắn nào biết rằng Đoàn Dự đã coi hắn là một vị cao nhân ẩn sĩ bị mắc bệnh nan y rồi!

“Tiểu Y, ta muốn học Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ!”

Thôi Bác Văn đành mang theo vẻ bất đắc dĩ mà chấp nhận sự thật này, đã tốn kém thì cứ để cho tốn kém đi, hiện giờ để nâng cấp được Vạn Giới Chi Hoàn là điều không tưởng!

“Chủ nhân, người xác định dùng 500 điểm năng lượng để học Lăng Ba Vi Bộ và Bắc Minh Thần Công sao?”

“Xác định”

Ngay sau khi Thôi Bác Văn trả lời xác nhận, đột nhiên có một cỗ năng lượng tràn ngập trong đầu hắn.

Trong thoáng chốc, hắn nhìn thấy vị thần tiên tỷ tỷ trong bức tranh cầm kiếm đứng dậy, huyết vị trên thân thể nàng lóe sáng năm màu rực rỡ!

Trên đó là từng luồng ánh sáng đang di chuyển qua lại liên tục, lúc này toàn bộ ý nghĩa sâu xa của các huyết vị trên kinh mạch như “Vân Môn”, “Trung phủ”, “Thiên Phủ”, “Hiệp bạch”, “Xích trạch”, “Khổng tở”, “Liệt khuyết”, “Kinh cù”, “Đại uyên”, “Ngư tế” đều được hắn hiểu một cách rõ ràng, triệt để.

So với lần trước, thì lần này Thôi Bác Văn cảm thấy dễ hiểu hơn rất nhiều, trong nháy mắt, hắn đã nắm giữ toàn bộ phương pháp vận hành của Bắc Minh Thần Công, cùng những ý cảnh ẩn chứa trong đó.

Giờ khắc này hắn đã có thể lý giải Bắc Minh Thần Công một cách sâu sắc nhất từ trước đến nay.

Đồng thời cũng hiểu rõ cách thức vận hành của tính năng Học tập trong Vạn Giới Chi Hoàn.

Việc hiểu rõ nội dung không có nghĩa là hắn đã luyện được Bắc Minh Thần Công đạt đến cảnh giới đại thành, mà chỉ đơn giản là làm cho hoàn toàn nắm rõ những ý nghĩa sâu xa từ trong ra ngoài phương thức vận hành và phát lực của Bắc Minh Thần Công.

Nhưng mà phương thức này không phải là không có hại, hiện tại Thôi Bác Văn giống như một cuốn từ điển, chỉ biết lý thuyết suông, mà thiếu đi kinh nghiệm thực tế.

Loại kinh nghiệm này không phải chỉ cần học thuộc lòng và hiểu thấu đáo là được, mà còn phải được rèn luyện, thực hành nhiều lần trong thực tế nữa.

Lúc này, vị thần tiên tỷ tỷ kia vẫn chưa biến mất, mà tiếp tục nhắc chân di chuyển, thì triển ra một bộ pháp vô cùng tinh diệu.

Chính là Lăng Ba Vi Bộ, bộ pháp này căn cứ Kinh Dịch mà di chuyển, mỗi vị trí dịch chuyển, mỗi bước chân đều vô cùng xảo hợp mà trùng với Tiên Thiên Bát quái, nàng càng chạy càng nhanh, mỗi bước di chuyển đều lưu lại một dấu chân.

Chỉ thấy dấu chân đan xen chằng chịt, không biết là có bao nhiêu nghìn cái, giữa các dấu chân có một đường mũi tên màu xanh lục nối liền với nhau, chỉ ra lộ tuyến di chuyển.

Nếu như để Thôi Bác Văn tự học, thì chắc chắn hắn không thể nào mà hiểu nổi bộ pháp tinh diệu này, nhưng với sự trợ giúp của Vạn Giới Chi Hoàn, hắn hoàn toàn nhìn rõ và nhớ kỹ bộ pháp tinh diệu này trong đầu.

Thôi Bác Văn chậm rãi thở ra một hơi, vô cùng hưng phấn, hận không thể lập tức tự mình thi triển luôn hai bộ võ công vừa mới học được này, nhất là Lăng Ba Vi Bộ, bộ pháp thật quá mức vi diệu, làm cho hắn vô cùng kích động.

Hắn cũng không muốn chậm trễ thêm, liền nói với Đoàn Dự:

“Ngươi lại đây xem cho kỹ”

Chớp mắt một cái, thân hình hắn liền biến ra xa mấy trượng, lập tức thi triển khinh công bộ pháp, hoàn toàn giống y như bộ pháp của vị thần tiên tỷ tỷ kia.

Trong lúc Đoàn Dự ngây người đứng nhìn, Thôi Bác Văn đã thi triển được bảy tám phần bộ pháp.

Trong mắt Đoàn Dự liên tục lóe lên dị sắc, bởi vì hắn đã nhìn ra đây là một bộ khinh công bộ pháp.

Không hẹn mà gặp, hoàn toàn trùng khớp với Tiên Thiên bát quái trong Chu Dịch, lúc trước hắn đã từng nghiên cứu qua Chu Dịch, nên bây giờ nhìn qua là hiểu ngay, thật giống như bạn cũ lâu ngày gặp nhau, cảm thán nói: “Thế gian này sao lại có bộ pháp tinh diệu đến thế, cũng không biết là ai đã sáng tạo ra. Quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

Thôi Bác Văn bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ hoàn toàn thi triển một lần, rồi quay đầu nhìn về phía Đoàn Dự đang ngây ngốc, nói: “Ngươi nhìn đã hiểu chưa?”

Đoàn Dự bị giọng nói của Thôi Bác Văn làm tỉnh lại, vội vàng ôm quyền thi lễ nói: “Vãn bối đa tạ tiền bối chỉ dạy, bộ pháp của tiền bối vô cùng tinh diệu, vãn bối mới chỉ có thể nhớ được một phần nhỏ trong đó mà thôi.”

Vốn trí nhớ của Đoàn Dự vô cùng tốt, nhưng vừa rồi bị Thôi Bác Văn làm cho khiếp sợ, có chút thất thần, hắn mất bị cuốn theo bộ pháp, còn biến hóa cụ thể của bộ pháp lại chỉ nhớ được một phần nhỏ.

Thế mà có thể nhớ kỹ được? Thôi Bác Văn thật sự bị Đoàn Dự làm cho giật mình, lúc trước hắn cũng xem qua bộ bí tịch Lăng Ba Vi Bộ này, đừng nói là nhớ kỹ được một phần, ngay cả hai ba bước hắn cũng không nhớ nổi.

Ngay lúc đó, hắn chỉ thấy một đồng dấu chân bước lộn xộn, bảo nhớ được? thì không cần bàn đến nữa.

Người so với người thật quá mức khác biệt! Về phương diện trí nhớ, thì Thôi Bác Văn chênh lệch quá xa so với Đoàn Dự, thật là rất đáng ghen tị.

“Ta thi triển lại một lần, ngươi nhìn cho cẩn thận!” Thôi Bác Văn không nói nhầm nhiều, chuẩn bị lại thi triển Lăng Ba Vi Bộ một lần nữa.

Chỉ có điều, ngay khi hắn chuẩn bị phóng đi, đến bước thứ năm, thì bỗng nghe một tiếng “xoẹt”.

Lão Thôi cảm thấy một con gió thổi qua mát lạnh...ở dưới!

Đoàn Dự tròn mắt, miệng há hốc không ngậm lại được, “Cái quần cò của tiền bối, hình như đã bay...mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bắt đầu chương trình dạy dỗ hằng ngày

Dịch giả: KenSeki

Giờ phút này cả thế giới như dừng lại.

Thôi Bác Văn cảm thấy chẳng còn thiết sống nữa.

Cái quần cò, không sớm không muộn, hết lần này đến lần khác không sao, lại chọn đúng lúc này để rách.

Quan trọng nhất là lúc này hắn đang mang tư thế của một cao nhân tiền bối, thật sự là mất hết mặt mũi.

“Tiền bối... Người... hình như bị rơi mất quần.” Giọng nói yếu ớt của Đoàn Dự vẫn còn văng vẳng bên tai hắn, trong giọng nói còn tràn đầy sự bối rối!

Lão Thôi Bác Văn cảm thấy tối tăm mặt mũi.

Cái trên họ Đoàn này thật là cái bình đất, không có một chút năng lực tế nhị.

Hiển nhiên hắn đã tự biết rằng đã bị rơi mất quần, nhưng họ Đoàn người cũng không cần phải nói ra như vậy!

Làm như thế, khiến mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Cứ như thế thì tương lai nhà người khó có thể kiếm được bằng hữu! khó đào tạo...

“Khục... Không tệ, người quả là người không sợ cường quyền, có can đảm, rất thẳng thắn! Bản tính trong sáng ngay thơ như trẻ sơ sinh, quả nhiên ta không nhìn lầm người”

Thôi Bác Văn ho nhẹ, đành chỉ có thể bất chấp ngượng ngùng mà ngồi xuống bên cạnh, cũng nhờ Lão Thôi có da mặt dày hơn bất kỳ người bình thường nào khác, nếu không đã thành bộ dáng lúng túng không biết làm thế nào rồi!

Đoàn Dự giật mình hiểu ra, thì ra đây là khảo nghiệm đối với bản thân, liền vội vàng cúi đầu thật sâu thi lễ, nói: “Tiền bối khen sai rồi, thật sự thì vẫn bối có chút sợ hãi!”

“À, Đoàn Dự này! Ủm! Ngươi có thể cho ta mượn cái áo choàng mặc tạm một lát được không!?”

“Mặc dù hơi lủng vòng một chút, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút mất mặt a!”

Thôi Bác Văn cảm giác rất muối mặt, nhưng mà không mượn không được, lúc này còn đi đan lá cây thì không kịp, mà hắn cũng không có dự trữ lá cây để đan quần áo, chỉ đành mượn tạm cái áo choàng của Đoàn Dự mặc đỡ một chút.

Dù sao hai năm trước hắn cũng không nghĩ đến việc sẽ phải mặc quần áo bằng lá cây để gặp người khác, cho đến khi Đoàn Dự đến, đánh úp thế này làm hắn trở tay không kịp.

..

Đoàn Dự thầm tự trách bản thân ngu ngốc, đáng lẽ hắn phải chủ động một chút, đem áo choàng qua trước mới phải. Hiện tại để vị tiền bối này phải nói ra trước thì thật là quá thất lễ rồi.

Thôi Bác Văn mặc dù lúc trước cao hơn một chút, lại cũng béo hơn, nhưng sau hai năm quả đại uống nước lã, thì thân thể thịt mỡ của hắn đã bị tiêu hao đi gần như không còn gì, bây giờ không xác gì dân Châu Phệ chạy nạn.

Áo choàng của Đoàn Dự mặc dù có nhỏ một chút, nhưng mặc lên thì cũng miễn cưỡng coi như vừa người.

Chỉ có điều là nhìn không ra thể loại thời trang gì, vốn dĩ cái áo choàng này phải có áo lót bên trong mới thành một bộ, nhưng hắn thì lấy đầu ra áo mặc bên trong, chẳng nhẽ lại lấy nốt áo của Đoàn Dự thì không được tốt cho lắm.

Tuy rằng Lão Thôi đã có ý đó trong đầu, nhưng cũng không thực sự mở miệng xin nốt.

Mặc áo xong, Thôi Bác Văn lại tiếp tục thi triển Lăng Ba Vi Bộ thêm một lần.

Lần này thì Đoàn Dự chăm chú quan sát vô cùng cẩn thận, Thôi Bác Văn cũng không có giấu giếm gì cả, đem tất cả kỹ xảo cùng khẩu quyết của Lăng Ba Vi Bộ, vừa thi triển vừa giảng giải cho Đoàn Dự nghe.

Sau nửa canh giờ, Thôi Bác Văn dừng diễn luyện bộ pháp, dù sao dạy dỗ người khác không giống như đi đánh nhau, về cơ bản thì Lão Thôi là vừa học vừa dạy mà thôi.

...

“Cảm tạ sư phụ đã dạy dỗ, đệ tử Đoàn Dự xin nguyện rằng chừng nào còn sống, sẽ luôn kính cẩn hầu hạ sư phụ, để báo đền ơn truyền dạy hôm nay!” Ngay khi Thôi Bác Văn đem trọn vẹn Lăng Ba Vi Bộ truyền cho Đoàn Dự, thì đột nhiên Đoàn Dự quỳ xuống, ba lạy chín đập đầu hành lễ với Thôi Bác Văn.

Thôi Bác Văn hơi sững sờ! Tình huống gì thế này, hắn còn chưa nói là muốn thu Đoàn Dự làm đồ đệ mà! Chẳng lẽ lại là một cái lợi ích khác của việc xuyên không sao, tùy tiện nói vài ba câu, thì liền có một đồng người kéo đến muốn bái sư, rồi lại còn khóc lóc hò hét đòi bái lão cũng tể như con rùa ngàn năm!

Thân thể Lão Thôi chấn động! Nhìn Đoàn Dự rồi hỏi:

“Đoàn Dự, ta nói sẽ nhận ngươi làm đồ đệ từ lúc nào? Ngươi có ý gì? Chẳng nhẽ ngươi cho rằng ta dạy ngươi công pháp là có mưu đồ riêng sao, hử ~”

Đây dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với người ở thế giới này, vừa gặp đã đòi đến bái sư khiến Thôi Bác Văn thấy chưa quen, nhưng bảo hắn già rồi làm cao một chút thì vẫn được!

“Sư phụ, người hiểu lầm rồi, người đã truyền võ công cho ta, lại giải thích nghi hoặc, đem bộ pháp tinh diệu như thế truyền cho ta, không chút nào giấu diếm tận tâm dạy dỗ cho ta! Đồ nhi nào dám quên ân tình cao như núi này của người, xin người thu nạp đồ nhi.”

Dứt lời, Đoàn Dự liền cúi gập đầu! Đáng vẻ kiên định, nếu Thôi Bác Văn không đồng ý, thì hắn quỳ mãi không thôi.

“Không được! Ta và ngươi chẳng qua chỉ là có một chút duyên...”

“Xin sư phụ thu nhận đồ nhi!!”

“Không được! Ta chẳng qua là thấy cốt cách của ngươi...”

“Kính xin sư phụ nhận đồ nhi! Đồ nhi chính là thể tử của Đại Lý Đoàn gia”

“Không được! ngươi và ta bất đồng thế hệ...”

“Kính xin sư phụ nhận đồ nhi, cho dù hôm nay chỉ là một cái danh phận, nhưng ngày sau gia phụ chắc chắn sẽ hỗ trợ chủ trì nghi lễ bái sư thật long trọng! Đến lúc đó sẽ mời anh hùng hảo hán năm sông bốn bể đến dự lễ.”

“Được rồi!”

“Kính xin sư phụ thu... thu đệ.. hử!?”

Đoàn Dự còn định chiến đấu năn nỉ lâu dài, hắn cho rằng những cao nhân tiền bối như thế này thường không dễ dàng thu đồ đệ, hắn đã nghĩ kỹ, nếu như không thu, thì hắn sẽ một mực quỳ cho đến khi không đứng dậy nổi nữa mới thôi. Nhưng mà Đoàn Dự không ngờ Thôi Bác Văn tự nhiên nói thu cái là thu luôn vậy, hình như không giống trong tưởng tượng của hắn lắm!

Đoàn Dự làm sao hiểu được Thôi Bác Văn suy nghĩ gì chứ, ngay lúc Đoàn Dự nói sẽ tổ chức lễ bái sư hoành tráng cho hắn.

Thì đột nhiên giọng Tiểu Y vang lên, thông báo hắn vừa nhận được một vận điểm nhân quả, mặt khác thì vốn hắn cũng có chút động tâm rồi, “Là đại lễ bái sư đó nha, người tới xem chắc không thể đến tay không được rồi.”

“Vàng bạc châu báu, danh tác họa thư gì đó, nếu không mang theo chút gì đó, chẳng khác nào tự làm tổn hại thân phận quá đi!”

Còn nữa, Thôi Bác Văn tính toán rằng ở cái thế giới Thiên Long Bát Bộ rộng lớn này, hắn cũng cần một thế lực để che chở cho hắn.

Giang sơn Nhà Hán thì rõ đã mục nát, rối tinh rồi mù lên rồi, trong khi Đại Lý vẫn tạm được coi là mưa thuận gió hòa, đã thế thì không tội gì mà không đi nương nhờ Đại Lý cả.

Rồi còn sau này, tương lai Đoàn Dự sẽ kế thừa vương vị trở thành Hoàng đế, khi đó hắn sẽ thành cái gì nhỉ, chẳng phải sẽ là Thái phó (thầy dạy học của vua) sao!

Một quyền Lăng Ba Vi Bộ đổi lấy một cái thân phận Thái phó, hà có gì mà không làm, mà Thôi Bác Văn hắn lại không phải kẻ ngốc.

Nói tiếp thì Đại Lý- Đoàn gia cũng có một số thứ thú vị đáng xem, chưa kể đến bộ Nhất Dương chỉ, thì Lục Mạch Thần Kiếm cũng là món hàng đáng tiền nha.

Lúc này, Lão Thôi đã bắt đầu nghĩ cách làm sao chiếm được bộ Lục Mạch Thần Kiếm rồi! Vì dù sao hiện giờ ngoài Bắc Minh Thần Công chuyên đi hút nội lực của người khác thì hắn không có môn võ công nào khác.

“Được rồi! Nếu ngươi đã thành tâm bá sư, vậy vì sư sẽ thu nhận ngươi, nhưng nếu sau này ngươi dám làm xằng làm bậy, gây hại cho dân lành, thì thân làm sư phụ, ta sẽ ra tay thanh lý môn hộ!”

Nếu đã thu Đoàn Dự làm đồ đệ, thì cũng nên có mấy lời răn dạy như thế, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên trong đời Thôi Bác Văn thu nhập đồ đệ.

Về phần kiếm mấy lời răn dạy thì đơn giản, chẳng nhẽ không thấy heo chạy thì là chưa bao giờ ăn thịt heo sao! Tùy tiện diễn lại mấy câu thoại trong phim là được rồi.

“Đồ nhi xin ghi nhớ dạy bảo của sư phụ!”

Đoàn Dự thờ dài một cái, xem sư phụ mình cũng là một nhân sĩ chính phái, nếu không đã không dặn mình không được làm điều xằng bậy rồi.

Đương nhiên hắn cũng không có bài xích mấy người tà phái, hắn quan niệm rằng nhân chi sơ tính bổn thiện, người xấu cũng có thể cải tà quy chính được.

Nhưng mà có một chính phái cao nhân làm sư phụ, từ mặt bằng chung mà nói thì cũng là khá tốt hơn một chút. Dù gì hắn cũng là thế tử của Đại Lý Đoàn gia, phụ thân hắn mà biết hắn đã bá sư, thì chắc chắn sẽ cho người điều tra, rồi chẳng may phát hiện ra sư phụ thuộc loại tà ma ngoại đạo, thì khẳng định hắn sẽ bị quở mắng, còn như bây giờ thì Đoàn Dự hắn có thể yên tâm rồi.

“Ngươi đã bá ta làm thầy, như vậy thì Bắc Minh Thần Công của sư phụ cũng nên truyền cho ngươi luôn, tương lai hành tẩu giang hồ cũng không làm mất uy danh của sư phụ!“. Nếu đã nhận Đoàn Dự làm đồ đệ rồi, thì hắn cũng không thể không vì sự an toàn của Đoàn Dự mà cân nhắc kỹ một chút, bắt buộc phải dạy Bắc Minh Thần Công cho Đoàn Dự, nếu không chẳng may sau này gặp phải tứ đại ác nhân, thì chẳng phải người chết hết truyện sao?

“Đồ nhi xin tuân mệnh!”

Đoàn Dự thành thành thật thật đáp.

Thôi Bác Văn không nói nhảm nhiều, tay trái cầm ra một cuốn lụa trắng, đây dĩ nhiên chính là bản gốc của cuốn Bắc Minh Thần Công, chỉ có điều đã bị Tiểu Y xóa đi phần Lăng Ba Vi Bộ cùng chữ viết của Lý Thu Thủy.

Mà ngay lúc đó con nhỏ Giới Linh Tiểu Y đã thu luôn của hắn 100 điểm năng lượng, hiện tại hắn đã đóng mác cho con nhỏ này một cái dấu xác nhận “Hám tiền”, làm gì cũng đòi năng lượng, một kẻ chết vì tiền điên hình!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiểu Y ăn quả đậm

Dịch giả: KenSeki

Xuân qua, thu tới, thắm thoát đã lại nửa năm nữa trôi qua...

Dưới sự chỉ bảo của Thôi Bác Văn, Đoàn Dự đã hoàn toàn thành thực tuyệt kỹ Lăng Ba Vi Bộ.

Kỳ thật lão Thôi cũng chỉ biểu diễn có hai lần mà thôi, Đoàn Dự lại có trí nhớ kinh người, sau hai lần quan sát, thì đã ghi nhớ toàn bộ lộ tuyến và kỹ xảo phát lực của bộ pháp.

Lúc này, nhìn Đoàn Dự một con khi con, đang nhảy nhót lúc trái lúc phải ở dưới đáy cốc, vô cùng sung sướng!

Thôi Bác Văn lười biếng nằm ngửa trên cỏ, thư thả ngắm ánh trăng trên bầu trời.

Trăng thật tròn... Nếu không bị xuyên không, có lẽ giờ này ở nhà đã là Trung Thu rồi! Haizz!

Tính toán thời gian, thì ngày mai có lẽ cũng đến lúc nên đi ra ngoài, dù sao hán cũng đã ngẩn ngơ trong cái sơn cốc bỏ đi này hai năm rồi.

Bình thường thì không lúc nào không tưởng tượng cảnh thoát khỏi đây, nhưng đến lúc sắp ra đi lại có chút không nề, nói gì đi nữa thì đây cũng có thể coi nhưng nơi ở đầu tiên của hán từ khi xuyên không đến thế giới này.

Hoi có cảm giác giống như nhà vậy, vừa nghĩ thế lại tự phản bác “Nhà có cái..khí! Cái sơn cốc bỏ đi cái gì cũng không có này, nếu không phải sợ đi ra ngoài bị người ta vật đầu, thì làm gì có ai chịu ở chỗ chim không thêm ỉa này chứ.”

...

“Tiểu Y! Người đâu rồi?” Thôi Bác Văn lại liên hệ với Giới Linh Tiểu Y ở trong đầu.

“Ta ở đây, chủ nhân có việc gì sao?” Tiểu Y trả lời qua loa, giọng có hơi mất kiên nhẫn.

“Y? Người đang làm gì ở đây mà có vẻ vội vàng như vậy?”

Thôi Bác Văn rất nhạy cảm phát hiện ra có điều khác thường trong giọng nói của Tiểu Y.

Hán lấy làm tò mò, lẽ ra với tư cách là một Giới Linh như nàng thì không thể có những biểu hiện bối rối như vậy được.

“Không có... Không có gì! Chủ nhân đa nghi rồi... vừa rồi ta chỉ đang kiểm tra lại mức độ tổn hại của Vạn Giới Chỉ mà thôi! Phải rồi! Đúng là như thế đấy ~”

Rõ ràng Tiểu Y đang có chút bối rối, nên vội vàng giải thích.

Không đúng! Nhất định là có chuyện, lão Thôi, lập tức cũng không nói nhảm nữa, mà nhắm mắt lại, kết nối với không gian Vạn Giới, trong đầu dần hiện ra hình ảnh chiếc nhẫn.

Trong nháy mắt! Thôi Bác Văn liền tiến vào trong không gian Vạn Giới, xung quanh vẫn là đám sương màu tím lượn lờ như lần trước, không có gì thay đổi.

Nhưng mà hình như có gì đó không đúng! Nét mặt Thôi Bác Văn nghi ngờ nhìn Tiểu Y đang bay từ xa tới, cảm giác có gì đó khác khác lúc trước.

“Khác chỗ nào nhỉ!?” Thôi Bác Văn lâm vào trầm tư...

“Rút cuộc là khác ở đâu đây...”

Đúng rồi! Lần trước đến đây, Tiểu Y chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, mà lần này...hình như trên cổ nàng có thêm một sợi dây chuyền... không chỉ có thế, còn có khuyên tai, nhẫn,... ỷ! Kiểu tóc hình như cũng đã thay đổi!

“Con bé tiểu Giới Linh còn có thể tự mình trang điểm hay sao?”

Thôi Bác Văn cảm thấy đây là một vấn đề không hề nhỏ!

“Hừ hừ! Nói ta nghe, ở đâu ra mấy thứ này!?”

Lão Thôi nhìn chằm chằm vào Tiểu Y, ra vẻ đã biết tất cả, hán là ai chứ, có thể đem một vật trị giá 200 đồng ép xuống còn 10 đồng, làm cho mấy tên gian thương lời đời cũng phải cứng họng, tầm cỡ level tân thủ như người thì anh không chấp.

Hơn nữa hán nói ra mấy lời này cũng rất khéo léo cài cắm bẫy rập, không hỏi thẳng ra cụ thể là cái gì, mà chỉ hỏi chung chung một cách qua loa mà thôi

Tiểu Y bị hỏi, thì bối rối một hồi, bàn tay nhỏ bé óng ánh bàn tay nhỏ bé khẩn trương cầm lấy góc áo, mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào mũi chân, bày ra điệu bộ đáng thương, yếu ớt trả lời:“ Là...tạo bằng điểm năng lượng”

“Cái gì.. tạo từ điểm năng lượng? Mấy thứ trang sức này đều là từ điểm năng lượng sao?”

“Ừm!”

Tiểu Y gật gật cái đầu nhỏ một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu, tỏ vẻ biết lỗi.

Thôi Bác Văn dờ dẩn! Con nha đầu này còn có bản sự như thế sao?

Như thế chẳng phải là có thể tạo ra một ít đồ vật ở thế giới này không có, rồi đem đi lừa đám người thổ địa ở đây sao!!

Điều đầu tiên Thôi Bác Văn nghĩ đến chính là điều này có thể dùng điểm năng lượng để đổi lợi ích, còn về phần Tiểu Y tự tạo ra mấy đồ trang sức lật vật

thì hẳn cũng không thêm đề ý, trong hai năm qua, nếu không có Tiểu Y làm bạn, thì không đoán chừng giờ này hẳn đã quên mất cách nói chuyện rồi, hoặc cũng có thể cô đơn lạnh lẽo mà chết từ lâu.

Vì vậy trong lòng hẳn, thì địa vị của Tiểu Y nặng hơn nhiều so với mấy cái đồ trang sức kia, với lại chỉ là mấy thứ trang sức linh tính, chắc cũng không tốn bao nhiêu điểm năng lượng?

Quan trọng nhất là... nhìn dáng người không kém minh tinh của Tiểu Y, khiến trái tim Thôi Bác Văn cũng có chút rung rinh, thêm nữa nhớ lại Tiểu Y phải một mình ở trong cái không gian này, trừ hẳn ra thì cũng không có ai khác để nói chuyện giải sầu, thế nên tạo ra mấy thứ đồ trang sức giải buồn cũng là thông cảm được.

“Được rồi, cũng chỉ là một ít điểm năng lượng thôi! Không sao cả! Ngươi vui vẻ là được rồi!”

Tiểu Y gật đầu nhẹ, cảm kích!

“Tiểu Y! Mấy thứ này tốn hết bao nhiêu điểm năng lượng? Có thể mang đồ vật ra bên ngoài không gian Vạn Giới hay không? Có phải cần có bản vẽ thiết kế gì đó là cái gì cũng có thể chế tạo được phải không?”

Thôi Bác Văn đã nghĩ từ lâu làm nào cho Tiểu Y đi ra bên ngoài trò chuyện với hẳn, nhưng Tiểu Y tỏ ý bảo, trước mắt thì năng lượng của Vạn Giới Chỉ không đủ để cho nàng đi ra ngoài.

Thôi Bác Văn đành phải hậm hực bỏ qua việc này, bây giờ nhìn nàng có thể biến ra đồ vật, nhưng lại không thể mang ra ngoài, thì thật là đáng tiếc!

“Cũng có thể! Mấy thứ này chỉ cần một nghìn năng lượng là chế tạo được rồi, với lại chỉ cần ngươi có thể nghĩ ra được, nhưng không quá phức tạp thì ta có thể giúp ngươi chế tạo được!”

Nói đến việc chế tạo, Tiểu Y liền vô cùng hưng phấn, hoa chân múa tay giăng giãi, đem ném cái dáng vẻ đáng thương lên chính tầng mây.

Một nghìn điểm năng lượng thì cũng có thể chấp nhận được, Thôi Bác Văn thầm gật đầu.

Nhìn trên người Tiểu Y có ít nhất cũng năm sáu loại trang sức, tính một cách có lợi nhất, thì chẳng phải có thể ở trong không gian Vạn Giới chế tạo ra các loại như pha lê kim cương, lại còn súng ống, đạn dược các kiểu nữa, lúc này Thôi Bác Văn đang rơi vào mộng tưởng vô cùng vô tận.

“Phải rồi! Tiểu Y mau giúp ta chế một bộ quần áo, cứ dựa theo kiểu trang phục đời Đường, có cả nội y đủ bộ nhé!”

Tiểu Y đứng là, có thể chế tạo đồ vật mà không nói cho hẳn biết, làm hại hẳn lúc trước bị mất mặt.

“Việc này...! Chủ nhân, không đủ điểm năng lượng, không thể chế tạo được!” Tiểu Y bị hỏi bất ngờ! Thuận miệng trả lời.

“Cái gì??? Ngươi nói gì! Tiểu Y! Ta không nghe rõ, ngươi có thể lặp lại lần nữa không?”

Thôi Bác Văn ngăn cả người, không đứng! Lúc trước hẳn vừa mới khuya môi múa mép gạt Đoàn Dự, liền lấy được không dưới nghìn điểm năng lượng nhân quả, rồi sau khi Đoàn Dự bái sư, hẳn lại có thêm hơn một vạn, như thế nào giờ lại không đủ.

“Chủ nhân, thật sự không đủ năng lượng để chế tạo quần áo!”

“Sao có thể như thế, kể cả ta có ngu dốt về tính toán, nhưng trước sau cả thầy cũng biết là ta đã được hơn một vạn điểm năng lượng, như thế nào bây giờ đến một nghìn cũng không đủ há?”

Thôi Bác Văn nổi giận, cái này hẳn bỏ đi này không lẽ lại bị hỏng, hoặc là khu vực lưu trữ năng lượng bị hỏng rồi? Điểm năng lượng của hẳn đi đâu hết rồi, đây chính là do này giờ hẳn vất vả lừa gạt Đoàn Dự mới có được.

Làm sao bây giờ lại không còn, như thế nào lại không đủ!

“Không có sai mà, chủ nhân, trang phục cần một nghìn điểm, nội y cần một nghìn điểm, tổng cộng là hai nghìn điểm, mà chủ nhân chỉ còn thừa có chín trăm điểm thôi.”

Tiểu Y dơ bàn tay đếm ngón tay, rồi nói với Thôi Bác Văn.

“Chín trăm... điểm? Thế số còn lại đi đâu mất rồi!”

Lão Thôi chết ngất luôn rồi! Hơn một vạn điểm không cánh mà bay, chẳng lẽ điểm nhận được từ lừa gạt Đoàn Dự đều là ảo sao! Không lẽ tất cả đều do hẳn tưởng tượng ra sao?

Thôi Bác Văn trống rỗng, như người mất hồn.

“Thì ta đã chế đồ trang sức này, còn xây cả một phòng ở nữa! Không phải ngươi bảo không cần đề ý sao?”

Bỗng nhiên hai mắt Tiểu Y sáng lên, nhìn Thôi Bác Văn với vẻ mặt khó hiểu.

“Không phải người nói chỉ tốn có một nghìn điểm sao!~...”

Lão Thôi gào khản cả giọng, hỏi! Hơn một vạn điểm đó má, hóa ra tất không phải là ảo ảnh, mà đều đã bị Tiểu Y phá sạch!

“Thì đúng là một nghìn mà, mỗi thứ tốn một nghìn điểm không sai!”

Tiểu Y quả quyết nói.

Phốc ~ ~

~Thôi Bác Văn phun máu...

Hóa ra là hắn đã trách nhảm Tiểu Y sao!

Là bản thân hắn hiểu sai rồi ~! Chết tiệt aaaa

~Mỗi thứ là một nghìn điểm a... Nhìn xem, hai cái nhẫn, một vòng cổ, một đôi khuyên tai, còn cả một cái kẹp tóc, đúng rồi, còn cả một căn phòng nữa!

A aaaaa!! Nàng còn tạo một căn phòng ở cho mình nữa...

Hình như bản thân lão Thôi còn phải ngủ trên cỏ mà, Tiểu Y thì đã xây hẳn riêng một căn phòng...!

Thôi Bác Văn cảm thấy trong lòng chảy máu... Thật sự là như bị một con dao đâm thấu tâm can...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không Tử viết: Đánh gãy răng hấn

Dịch giả: KenSeki

“Đúng rồi! Chủ nhân, khi này người gọi ta có chuyện gì thế?”

“Không có gì...”

...

Rất nhanh sau đó, Đoàn Dự cùng Thôi Bác Văn đã ra khỏi đáy cốc. Hai người đi trong rừng rậm, Đoàn Dự cảm thấy buồn bực, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với sư phụ. Từ hai canh giờ trước, thì luôn tỏ vẻ buồn bực không vui.

Mặc dù trong lòng Đoàn Dự đầy nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì hỏi: “Sư tôn! Vì sao chúng ta không đưa tin, mà lại trực tiếp đi đến Thần Nông giáo thế?”

Bọn họ vừa đi ra từ một động đất, đập ngay vào mắt là một con sông lớn, nước chảy xiết, từng đợt sóng vỗ mãnh liệt vào bờ. Hai bên bờ sông là núi đá dựng đứng, măng núi lởm chởm, vô cùng nguy nga, xem qua địa hình thì có vẻ đây là sông Lan Thương rồi.

“Theo như lời Chung Linh kể thì chỉ cần đi qua sông Lan Thương thì sẽ gần đến nhà của nàng rồi.” Đoàn Dự cũng vừa báo cáo hết mọi chuyện xảy ra với hắn lúc trước cho Lão Thôi nghe.

Chuyện thực ra cũng đơn giản, từ lúc Thiểm Điện Điều của Chung Linh cần bị thương bang chủ Thần Nông bang, sau đó mắc sai lầm mà dễ bị bắt, sau đó Đoàn Dự cũng bị bắt phải uống Đoạn Tráng tán, rồi được thả ra đi tìm cha mẹ của Chung Linh để xin thuốc giải.

Vừa đến tới bờ sông Lan Thương, Đoàn Dự cũng đã đem hết mọi chuyện báo cáo với Thôi Bác Văn, Lão Thôi nghe thế cũng chỉ băng quơ buông một câu bảo đi Thần Nông bang cứu người.

Ngay sau đó thì bảo Đoàn Dự dẫn đường, tìm đến chỗ tụ tập bang chúng của Thần Nông Bang

Thực ra tâm tình Lão Thôi lúc này rất không ổn, bị Tiểu Y tiêu xài bay mất hơn vạn điểm năng lượng, làm bao nhiêu công sức đổ biển hết cả.

Nếu là chế tạo ra một số hàng có tác dụng thì cũng được đi, đằng này Tiểu Y rất quả quyết xác nhận với hắn rằng, tất cả chỉ là đồ trang sức.

Tâm tình của hắn hoàn toàn sụp đổ, vì thế mà hiện tại nhu cầu cấp thiết nhất của hắn là tìm người để phát tiết.

Thần Nông bang sao! Cũng chỉ là hạng tiểu tốt mà thôi, trong Thiên Long Bát Bộ, bang phải mèo hen như Thần Nông Bang đêm không xuể, nghỉ lại chắc cũng chẳng có gì lợi hại đâu.

Còn nữa, nếu thực sự đánh không lại, thì hấn có thể chạy mà.

Lăng Ba Vi Bộ cũng không phải là hàng chung bày đâu!

Đi bộ trong rừng được một lúc, thì hai người đột nhiên thấy chói mắt, thì ra là đã ra khỏi rừng, phía trước là một con đường mòn nhỏ.

P phía trước Đoàn Dự và Thôi Bác Văn là hai gã tráng hán, hình như nhận ra bọn họ, nên quay đầu nhìn lại.

Nhìn hai gã tráng hán thì thấy lưng hùm vai gấu, hông dất đại đao, nhìn qua là biết chắc là người luyện võ.

Một trong hai tên tráng hán nhìn thấy hai người từ trong rừng đi ra, quần áo rách nát, khuôn mặt dù đã lau rửa nhưng không giấu được vẻ chật vật. Gã nhú mày, mở miệng nói: “Nhóc ăn mày! hai đứa tại đây có nhìn thấy một người nữ giả trai, mặc một bộ hắc y chạy qua đây không!”

...

Ăn mày? Thôi Bác Văn suy nghĩ rồi thì phun nước bọt dim chết hai tên kia, mặc dù bọn hấn có chút lời thôi, nhưng mà dám gọi ăn mày là sao?

Đoàn Dự cũng trừng mắt, hấn đường đường là thế tử Đại Lý, từ lúc nào lại bị gọi là nhóc ăn mày, đây không khác gì là sỉ nhục hấn, đồng thời cũng là sỉ nhục toàn bộ Đoàn thị Hoàng tộc nhà hấn.

“Sao hả? Ta hỏi hai người các người đó, mau trả lời, nói xem có thấy người nào không. Đứa nào trả lời làm đại gia ta hài lòng, thì đồng tiền này sẽ thưởng cho đứa đó!”

Gã đại hán kia thấy hai người không trả lời, nghĩ rằng bọn hấn muốn tiền!

Vì thế mới thò tay vào trong ngực, lấy ra một đồng tiền, tung tung trên tay, về mặt nhấn nhó ra về đau lòng tiếc rẻ.

“Dự nhi!” Khóe mắt Thôi Bác Văn run rẩy nhìn về phía gã đại hán có vẻ mặt nhấn nhó! Nhấn nhó con mụ người! Người bảo cho một thỏi bạc ta còn không thèm nói gì... mà người chỉ đưa ra có một đồng, người đau lòng cái cóc khô ấy!

“Có Đồ nhi!”

Đang lúc Đoàn Dự sắp nổi nóng, nghe thấy tiếng Thôi Bác Văn gọi, liền nghiêm mặt lại, tự nhủ thầm, vì có gì ta bình thường luôn hòa hảo với nhân sĩ võ lâm, mà tự nhiên hôm nay lại muốn giáo huấn hai người trước mặt một trận chứ.

Rõ ràng vừa mới chịu nhục nhã như thế, nhưng về mặt vẫn bình thản ung dung như thường, phần tâm tính này, không phải người thường có được.

Tại thời khắc này Đoàn Dự không tự giác càng sùng bái lão Thôi thêm mấy phần!

“Lúc trước sư phụ đã chỉ dạy lý thuyết cho người rồi, hôm nay vì sư sẽ dạy cho người làm thế nào để áp dụng trong thực chiến!”

“Hả! Sao? Sư tôn, chúng ta tùy tiện đánh đánh đấm đấm như thế thì không phải cách làm của Thánh nhân chỉ đạo đâu.”

Đoàn Dự thấy mơ hồ, “không lẽ lý giải lúc đầu của ta về sư phụ đều sai cả sao! Sư phụ vốn không có ý nói chuyện ngay thẳng sao!”

“Sai rồi! Người thấy người khác bị khi dễ, bị làm nhục, chẳng lẽ người lại muốn nén giận đứng nhìn thôi sao?”

Thôi Bác Văn lắc đầu, tên Đoàn Dự này cái gì cũng tốt, chỉ có khuyết điểm là đọc sách nhiều đến nỗi đầu óc trì trệ đi!

“Cũng phải, nhưng mà Thánh Nhân có câu, oan oan tương báo đến khi nào mới hết!... “ Đoàn Dự lúng túng phản bác yếu ớt! Mặc dù được Thôi Bác Văn dạy võ nghệ, nhưng mà chung quy hấn vẫn cảm thấy việc đánh đánh giết giết không phải lý tưởng của bản thân, việc đó chỉ hợp với mấy hạng nững phu mà thôi.

“Người Sai rồi! Thánh Nhân còn có một câu mà người đã quên!”

“Kính xin sư phụ chỉ điểm sai lầm!” Đoàn Dự nghe Thôi Bác Văn nói, giống như là chết đuối với được cọc, hấn đang rất cần tìm được một lý do hợp lý để từ chối động thủ!

“Thánh Nhân nói, hấn có thể hấn, nhưng quyết không chịu nhục! Đánh gãy răng hấn!”

Nói xong, dưới chân Thôi Bác Văn khẽ động, đã lao vút về phía gã đại hán mặt nhấn nhó đang tung đồng tiền.

Một đồng tiền thì đau con em nhà người à!

Thôi Bác Văn đang lo vụ tức giận Tiểu Y mà không có chỗ phát tiết, thì trời cao đúng là không bạc đãi hán, mới ra khỏi rừng đã gặp được ngay mấy gã quái dị! À, không đúng! Là ác nhân!

Đoàn Dự nghe nói mà choáng! Đầu não có chút không kịp xử lý, bị treo máy, hán điên cuồng tìm kiếm xem rốt cuộc là Thánh Nhân đã nói câu đó khi nào.

Đại hán cũng há hốc mồm, ngăn người nhìn hai người đối diện, người nói kẻ đáp qua lại không ngừng! không hiểu hai tên này đang diễn trò gì nữa?

Khi thấy một tên chạy về phía mình, thì gã lập tức cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?”

Hán nhìn người đang chạy đến, bước chạy loạn quạng, hô hấp không đều, trừ khi là người này già bộ, còn không thì rõ ràng chỉ là một người bình thường.

“Làm gì hả? Ăn cướp! Đẻ lại quần mau!”

Thôi Bác Văn vừa chạy vừa hô, về mặt Đoàn Dự đen xạm đi, sự phụ của mình, ăn nói và hành động không thể theo lẽ thường mà xét được.

“Ăn cướp sao? Chỉ dựa vào ngươi?” Đại hán như nghe thấy điều buồn cười nhất trên đời.

Ngay lập tức dừng nói nhảm, nếu như ngươi muốn chết, thì đừng trách gã vô tình, liền tháo thanh bội đao bên hông xuống.

Chém về phía Thôi Bác Văn đang chạy đến, bỏ một đao từ trên xuống dưới. Quyết một đao đem tên ăn mày không biết trời cao đất dày này chém làm hai đoạn.

Trong lòng Thôi Bác Văn vang lên báo động không ngừng! Mặc dù hán vẫn chưa thi triển Lăng Ba Vi Bộ, nhưng vẫn đề phòng đối phương ra tay.

Đây chính là lần thứ nhất chính thức giao thủ cùng người khác kể từ khi học võ.

Không dám chủ quan chút nào, đặc biệt là hán cũng chỉ biết mỗi có Bắc Minh Thần Công, nên không cách nào khác ngoài việc xuất kỳ bất ý, đánh úp đối phương!

Mất thấy đại đao của gã đại hán hướng về đỉnh đầu của mình bỏ tới!

Đồng tử trong mắt Thôi Bác Văn co rụt lại, nghĩ thầm thật nhanh!

Gần như theo bản năng, hán thi triển Lăng Ba Vi Bộ, trong nháy mắt đã bỏ lại hai gã đại hán ra sau lưng.

Gã đại hán đang vung đao sừng sốt!

Người đâu rồi? Theo lý thì người không thể lẫn vào đao được, nhưng hiện tại không thấy người đâu cả! Chẳng lẽ đao pháp của mình đã luyện đến đại thành??

Đem người ngày một đao chém thành cát bụi rồi?

Hán là như vậy rồi! Trời cao đúng là công bình, ta luyện đao từ năm sáu tuổi, đến nay đã luyện hết hai mươi sáu cái xuân xanh rồi, luyện từ mùa xuân cho đến mùa đông, nhất định trong lúc vô tình luyện đến đại thành!

Đại hán kích động! Hán nghĩ đến gia tộc của hán, vẫn luôn cho rằng hán kém cỏi, luôn coi thường hán.

Lần này để cho bọn họ nhìn xem, như thế nào là nhìn người không thể nhìn bề ngoài!

Hán tưởng tượng đến Thiên Đao... của hán.

Ngay trong lúc đại hán kích động nhìn bàn tay mình, thì gã bên cạnh quét nhanh về phía sau lưng! Lập tức kinh hãi! Hô: “Cẩn thận!”

Gã đại hán mặt nhăn đang ảo tưởng nghĩ đến cảnh bản thân về vinh quy bái tổ, cưới vợ Thúy Hoa, thì nghe thấy đồng bọn sừng sốt hô lên!

Cẩn thận? Cẩn thận cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đập vỡ mặt ngươi, ngươi còn phải cảm ơn ta

Dịch giả: KenSeki

Đại hán nghỉ hoặc quay đầu lại.

Gã chỉ thấy một bàn tay mang theo tiếng gió gào thét, nhanh chóng phóng lớn đến trước mắt.

Đừng ~

~Nếu như gã đại hán không quay đầu lại thì bàn tay này cùng lắm cũng chỉ vỗ lên đầu hán thôi.

Nhưng gã đã sai lại càng thêm sai khi quay đầu lại.

Một cái tát như trời giáng tấp thẳng mặt gã. Đại hán cảm thấy cả khuôn mặt đều nóng rát.

Gã đại hán ngay lập tức phản ứng lại, chuyển thế đao một chút tung ra một chiêu Thủy Đẻ Lao Nguyệt, ánh đao vung từ phía dưới hất lên.

Một đao kia của gã đại hán chứa đầy phẫn nộ, có đạo lý là đánh người không đánh mặt, vạch trần người thì cũng không nên vạch điểm yếu. Hơn nữa gã nghĩ người này chắc chắn là giả bộ không biết võ công, chứ không làm sao có thể có bộ pháp tinh diệu như thế được chứ, gã còn không biết người này vọt ra sau lưng từ lúc nào.

Đại hán càng nghĩ càng giận!

Tên này thực sự là quá đáng!

Thôi Bác Văn đang định tiếp tục cường công, thì khốc mắt nhìn thoáng thấy một ánh đao đang chém từ dưới lên!

Thôi Bác Văn sợ gần chết, Cuống quýt, nhoáng cái đã lùi về phía sau mấy bước, quần áo ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đây là lần đầu tiên hán chiến đấu trực diện với người khác, hơn nữa trong tay không tác sát, nếu bảo trong lòng không chột dạ thì là giả.

Gã đại hán thấy một chiêu đao không hiệu quả, liền thu đao về thủ trước ngực, tức giận quát: “Nhóc con cả gan dám sỉ nhục ta sao!!”

Sỉ nhục người?// Lão Thôi hơi ngần ra, như thế nào lại thành ra sỉ nhục người rồi?

Không phải là chúng ta đang đánh nhau bình thường sao?? Thôi Bác Văn cũng hoàn toàn không biết rằng, hán tát cho gã đại hán một tát, mà lại không thêm phát một chút nội lực nào, thì cơ bản đó chính là một loại vũ nhục rồi.

Nhưng mà lão Thôi lại không biết điều đó! Một chiêu này đang làm cho hán đắc chí không thôi, đặc biệt lại còn trúng mặt càng làm cho hán sung sướng.

Chỉ có điều hình như hán tìm sai vị trí huyết vị để sử dụng Bắc Minh Thần Công, vốn là định nhắm vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu gã đại hán, nhưng không ngờ là gã đại hán lại quay đầu lại.

Lúc này gã đại hán cũng đã biết rằng cái tên nhìn yếu đuối, đầu tóc rối bù kia là một người thần bí rất có bản lĩnh.

Lập tức gã xóc lại tinh thần, thăm đoán trận chiến này sẽ có nhiều biến số. Nghĩ thế, tay gã liền nắm chặt trường đao, vận chuyển nội lực toàn thân, cảm thấy chiến đấu đã thay đổi chóng mặt nên gã cũng không dám tùy tiện tiến lại gần.

Trên mặt Thôi Bác Văn thì ung dung, nhưng trong lòng cũng đang rất khẩn trương.

Thấy gã đại hán không tiến đến, Thôi Bác Văn cũng kiên trì thủ thế, mười phần cảnh giác, đề phòng bị gã đại hán tập kích bất ngờ.

Hả? gã đại hán cũng sững sốt! Thầm hô “thật lợi hại, lại có thể khám phá ra tuyệt học của mình, Nhất Tự Băng Sơn Trảm”!

Chiêu Nhất Tự Băng Sơn Trảm này của hán, vốn là lấy thủ làm công, điều động nội lực toàn thân tập trung tại hai tay, chỉ cần đối phương tấn công tới, thì đột nhiên phát lực, một đao phá địch.

Gã có ý định thử di chuyển hai bước, thử khiêu khích đối phương, nhưng rõ ràng đối thủ của hán không bị mắc mưu, mà thậm trí còn thủ thế chờ đợi gã tấn công trước.

Vì thế gã cho rằng người này không thể dùng ánh mắt bình thường mà nhìn được, lập tức dồn toàn bộ tinh thần đề phòng.

Còn Thôi Bác Văn thì làm gì mà nhìn ra được cái Nhất Tự Băng Sơn Trảm khi gì đâu, chẳng qua là vì tinh thần quá căng thẳng, bị dọa... không tự chủ được hơi hai tay lên mà thôi.

Thấy gã đại hán cũng không tiến lại gần! Lão Thôi mới hơi an tâm một chút...

Hai người cứ như vậy đứng đố nhau, không người nào chịu di động nửa phân.

Thời gian một tuần nhang... đã qua...

Nói thật thì lúc này gã vô cùng khó chịu, tinh thần của gã căng như dây đàn, tự lực cho tuyệt chiêu suốt một nén nhang, cảm giác hai tay đã tê rần. Gã đang định nghĩ cách gì đó để thay đổi tình thế cuộc chiến, thì bỗng thấy Thôi Bác Văn, vốn cũng đang một mực đứng yên, lại nhảy lên, thân hình khẽ lắc lư theo từng bước chân.

Gã đại hán thâm kêêu khổ, gã thực sự đã không thể hiểu nổi là đối phương định sử dụng chiêu thức gì, còn bản thân gã thì hiểu rõ, hiện tại tuyệt chiêu Nhất Tự Băng Sơn Trảm đã bị kéo đến kiệt lực rồi, nếu như bị đối phương tấn công đến thì chắc chắn gã sẽ bị thua thiệt.

“Cũng may là ta đã phát hiện ra điểm này...”

Hắc ~!

Đại hán hét lớn một tiếng, hai tay biến chiêu, đem đao gác ở trên cẳng tay, chân trái trùng xuống, chân phải duỗi căng, rồi chậm rãi lui về phía sau một bước.

“Tiểu tử, ngươi cho rằng khám phá ra tuyệt chiêu của ta thì không cần sợ hãi nữa hả?”

“Hãy xem chiêu ôm cây đợi thỏ này của ta, ngươi dám tấn công, ta liền có thể phát sau mà đến trước ngươi!”

Nhưng mà... thật sự Thôi Bác Văn sẽ tấn công sao? Chắc chắn không!

Chỉ có điều lão Thôi bị tiếng hét kia làm cho sợ hãi, khẽ run rẩy, nhưng khi thấy đối phương không có động tĩnh gì khác, thì mới hơi động đậy cổ chân, vốn đã bị tê rần vì đứng lâu... Gã đại hán liền tục cười lạnh, gã muốn nhìn xem đến cùng thì Thôi Bác Văn có hậu chiêu gì phá giải một đòn này của gã không.

Lại thêm một tuần nhang nữa trôi qua...

Hai người vẫn đứng tại chỗ...

Đứng hai phía đầu kiên nhẫn, cùng sức chịu đựng.

Đoàn Dự vùng vói gã đại hán còn lại đứng ở bên này chờ đợi mất thời gian đốt hai nén nhang, thì hiềm khích lúc trước đã tiêu tan cả, cũng ngồi một bên ở trên đồng cỏ. Tâm tình trò chuyện, hỏi han việc nhà của nhau.

“Vị huynh đài này, xin được hỏi cao tính đại danh?” Đoàn Dự ôm quyền nói.

“Khách khí rồi! Đoàn huynh đệ cứ gọi ta là Trầm Tam là được rồi, người đang đối đầu với quý sư phụ chính là nhị ca của ta! Ta xin thay mặt nhị ca của ta nói lời xin lỗi, hẳn vốn tính tình thẳng thắn, thường xuyên gặp họa cũng chỉ vì cái miệng!”

“Áyda! Trầm Tam huynh đệ khách khí rồi, ngươi gọi là Trầm Tam, vậy nhị ca ngươi gọi là Trầm Nhị sao phải không?”

“Không phải, Nhị ca ta tên là Trầm Bát!”

“Ồ! Vì sao hẳn thì gọi là Trầm Bát, mà ngươi thì lại gọi là Trầm Tam?”

“Cái này! ~ cũng không có gì đáng nói, chẳng qua là vì lão cha của chúng không biết đọc được mấy chữ, ông nhìn thấy hình chữ bát (八) dạng hai chân rất có khí phách, thế là lấy đặt tên cho nhị ca của ta luôn!”

“Ồ! Thúc phụ thật là người phi phạm...”

“Ha ha ha! Khách khí khách khí! Đúng rồi Đoàn huynh đệ, ngươi cảm thấy trong hai người bọn họ, ai sẽ thắng?”

“Cái này khó nói chính xác, nhìn sư phụ ta đang tập trung tinh thần cao độ, còn thế đao của nhị ca ngươi như cầu vòng, thắng bại thật khó đoán.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, may mắn không phải là ta đối chiến với sư phụ ngươi, ta đây dùng thương, nếu giằng co tới hai tuần nhang, ta đoán thế lực không thể trụ được!”

“Chính xác là như thế! Nếu là ta đi lên, giằng co tới hai canh giờ thì chắc chắn sẽ kiệt sức, mà đây chính là sư phụ của ta đó!”

“Nhưng mà này, Đoàn huynh đệ thật sự không thấy con ăn trộm hèn hạ kia sao? Hình dáng đại khái cao trung bình, trên mặt mang khăn che mặt màu đen!”

“Không thấy! Ta cùng sư phụ mới đi ra khỏi sơn cốc, hai vị là người đầu tiên chúng ta gặp!”

“A! Vậy thì nhờ Đoàn huynh đệ ý thêm một chút cho!”

“Để thôi mà! Nhưng huynh đài có thể nói thêm một chút, vì sao hai người các huynh lại đuổi giết nàng kia, lại còn gọi nàng là tên trộm hèn hạ nữa?”

“Không đề cập đến nữa thì hơn! Vốn là chúng ta đang uống rượu tại tửu quán, vừa cùng lúc nàng ta cũng bước vào quán, mặc một bộ hắc y rất kỳ quái, đại ca của ta mở miệng trêu ghẹo một câu, khen đáng người nàng không tệ, đoán là mặt mũi bị mụn lở trổ không dám nhìn người nên mới mang khen che mặt! Nghe thế, con tiện nhân kia phóng ám khí giết chết đại ca của bọn ta.”

Đoàn Dự nghe thế thì mồ hôi lạnh rịn ra liên tục, nghĩ “có lẽ nàng kia có ân tình gì đó nên mới mang khăn che mặt, các người lại cố ý đùa giỡn, chẳng phải là tự rước họa vào thân sao”.

“Nhưng người yên tâm, không chỉ có mình bọn ta đi tìm tiện nhân kia đâu, còn có một đội nhân mã khác cũng đang tìm kiếm ả, dẫn đầu đám đó là hai bà già, nhìn qua thấy khí thế rất hung hăng, ta đoán chắc lần này con tiện nhân kia khó mà thoát chết được!”

Đoàn Dự nghe thế thì bất giác lo lắng cho nàng kia.

Đúng lúc này, trận đấu bên kia cũng xảy ra biến hóa.

Trầm Bát đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, thân thể đang căng thẳng lập tức lùi ngược về phía sau.

Trầm Bát đau đớn vô cùng, gã đã vận chuyển nội lực toàn thân suốt hai canh giờ, đến lúc chuẩn bị bộc phát, thì đối phương lại chậm chạp không chịu tấn công.

Làm cho gã thấp thòm không yên, vận khí sai lầm, bị tẩu hỏa nhập ma.

Ngay lập tức, gã không thể khống chế hai chân, trong nội tâm cảm thấy lạnh lẽo, bị tẩu hỏa nhập ma rồi... Đây là trời hấn chết sao!

Cùng lúc, Thôi Bác Văn cũng định động thủ, hấn không có khả năng biết được đối phương bị tẩu hỏa nhập ma, mà chỉ cho rằng đối phương đã kiệt sức, suốt hai canh giờ chỉ giữ một tư thế, tuy rằng có đổi lại một lần, nhưng đứng suốt một thời gian dài, nào bị thiếu oxy dẫn đến hôn mê mà thôi. Và tất nhiên hấn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bộ pháp dưới chân biến hóa, chạy lại chớp lấy đại hán.

Còn về phần tại sao suốt hai canh giờ hấn không thấy mệt ư?

Thật ra thì hấn cũng rất mệt mỏi, những vẫn cố gắng thủ thế, dù hai chân run run đứng yên tại, hấn cùng lăm cũng chỉ là trong lòng khẩn trương một chút, chứ không có vận nội lực gì cả, thế nên qua hai canh giờ, vẫn trụ vững, không thấy kiệt sức chút nào cả.

Tốc độ Thôi Bác Văn cực nhanh, nhoáng một cái, liền đã đến trước mặt gã đại hán, lần này cảm giác cũng giống như trước.

Đừng!

Lại một cái tát thẳng vào mặt Trầm Bát.

Dù vào lúc này Thôi Bác Văn cũng rất căng thẳng, nhưng mà cảm giác tát vào mặt gã đại hán thì thật thoải mái! Cái trò này thật dễ gây nghiện!

Chỉ có một điều khác lúc trước là, lúc này Lão Thôi vừa tát xong một cái thì đồng thời chỉ ngón tay ấn vào hai huyệt “Thần Đình” và “Án đường” của gã đại hán, rồi điên cuồng vận chuyển Bắc Minh Thần Công.

Trầm Bát chỉ thấy một bàn tay to tát tới mặt mình, gã thấy khó thở, suýt nữa thì bất tỉnh, nhưng vì đang bị tẩu hỏa nhập ma nên đã mất đi năng lực hành động.

“Thật là quá đáng, khi dễ người quá mức, không cần phải làm nhục người như thế chứ.”

Nhưng mà, trong chớp mắt, Trầm Bát ngay lập tức không nghĩ như thế nữa, gã cảm thấy nội lực đang chạy loạn trong thân thể như đột nhiên tìm được chỗ thoát, ào ào hướng đỉnh đầu của hấn tuôn ra, hơn nữa là tốc độ không hề giảm, trực tiếp thoát ra khỏi cơ thể hấn, rồi hướng về phía đối phương ào ào lao tới.

“Sao hấn lại giúp ta?”

“Chẳng lẽ hấn nhìn ra ta bị tẩu hỏa nhập ma, nên đang cứu ta?”

“Sao có thể như vậy... Không lẽ hấn không muốn sống nữa?”

“Nội công mỗi người đều khác nhau, kể cả cùng là một loại công pháp, nhưng mỗi người tu luyện sẽ có hiệu quả khác nhau, hấn lại cưỡng ép nội lực của mình đưa vào cơ thể hấn, đây không phải là muốn chết sao”

Thật là người tốt a...! Trong chớp nhoáng này Trầm Bát thấy vô cùng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Miệng lưỡi ngoan độc có thể giết người

Dịch giả: KenSeki

Đối phương cứu hần mà không màng nguy hiểm tính mạng đem nội lực bạo động hút vào cơ thể, đây là tấm lòng từ bi bác ái đến cỡ nào chứ.

Giờ khắc này Trầm Bát xấu hổ vô cùng tận. Đối phương lấy ơn báo oán làm cho gã thấy cực kỳ hổ thẹn.

Một lát sau, Trầm Bát cảm thấy nội tức rối loạn trong cơ thể không còn nữa, tất cả đều như đã bị hút sạch, nhưng mà gã không hối hận, nếu cứ tiếp tục để nội lực rối loạn, thì có thể gã sẽ mất mạng ngay lập tức, khả nhất thì cũng là tê liệt toàn thân chờ thành một phế nhân.

Hiển nhiên là hần rất khó tiếp nhận loại kết quả này.

Mặt khác, mất nội lực thì có thể luyện lại được, chứ mất mạng thì là mất tất cả rồi.

Lão Thôi trong hấp thu nội lực lại vô tình cứu đối phương một mạng.

Tuy thế, kể cả hần có biết thì cũng không cách nào làm khác được, từ lúc bắt được đối phương, thì hần liền cảm thấy một cỗ nội lực cuồng bạo từ thân thể đối phương ầm ầm lao tới.

Toàn thân Thôi Bác Văn cảm giác đau đớn khó chịu. Dường như thân thể cũng sắp bị cỗ nội lực cuồng bạo kia xé nát, có điều là hần vẫn cắn răng kiên trì chịu đựng, đem luôn nội lực trong cơ thể kia âm thầm vận chuyển theo lộ tuyến của Bắc Minh Thần Công, chậm rãi đem cỗ nội lực này luyện hóa, từng chút một điều khiển nội lực chạy khắp toàn thân.

Nội lực đi đến kinh mạch nào trong người thì hần lại đau đớn đến đó.

Nhưng mà chút ít đau đớn đó mà đem so với đau khổ do tu luyện tinh thần lực trong suốt hai năm qua, thì chẳng thấm vào đâu.

Kỳ thật việc này cũng rất bình thường, từ lúc sinh ra đến nay là hai mươi ba năm rồi, Thôi Bác Văn đâu có rèn luyện thân thể gì đâu, lại càng không có học qua mấy thứ nội công tâm pháp nào cả.

Kinh mạch toàn thân đã bị tắc từ lâu, may mắn là bây giờ Thôi Bác Văn học được Bắc Minh Thần Công, không cần phải tu luyện gì cả mà vẫn có thể sử dụng được các loại công pháp, chứ nếu hần gặp phải môn nội công khác thì chắc chắn là rất khó tu luyện được.

Giống như trong tiểu thuyết hay bàn, lúc trưởng thành mới tu luyện thì kinh mạch toàn thân đã bị bế tắc, đã lỡ mất thời kỳ học võ tốt nhất rồi.

Mà chỗ lợi hại Bắc Minh Thần Công cũng thể hiện ra rõ ràng, nó dựa vào nội lực từ bên ngoài để cứng rắn giải khai kinh mạch đã bế tắc, chỉ có điều quá trình này phải chịu đau đớn một chút.

Trầm Tam đang ở một bên nói chuyện phiếm, thấy tình hình bên này có biến, lập tức kinh hãi hô lớn: “Nhị ca, ngươi có sao không? Thôi sư phụ, chỉ là hiểu lầm thôi mà!”

Đoàn Dự cũng vội vàng hô lên: “Sư phụ, hạ thủ lưu tình, tội hần không đáng chết!”

Nhưng mà mặc kệ hai người hò hét thế nào, hai người đối diện vẫn giống như dính phép định thân, một người thì giữ nguyên tư thế sắp ngã về phía sau, người kia thì bàn tay nắm chặt và mặt đối phương, trên mặt hiện vẻ thống khổ.

Lịch bịch!

Rốt cuộc Trầm Bát cũng ngã xuống, nhưng trong mắt không còn nửa phần giận giữ, mà thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy cảm thích, nhìn chằm chằm Thôi Bác Văn, lúc này đã khoanh chân ngồi xuống.

Không kiểm tra thì thôi, vừa mới dò xét tình trạng cơ thể của ca ca xong, thì Trầm Tam cảm thấy sợ hãi, trong nháy mắt lửa giận lập tức bốc lên, bởi gã phát hiện ra toàn bộ nội lực trong người ca ca đã biến mất, công lực hơn ba mươi năm giờ không còn lại gì.

Gã quay đầu hằm hằm nhìn Thôi Bác Văn nói: “Thôi sư phụ, ta kính ngươi là sư phụ của Đoàn huynh đệ. Không ngờ ngươi lại ra tay tàn độc, đem nội công của ca ca ta phế bỏ hoàn toàn, thù này ta quyết cùng ngươi...”

Bốp!

Trầm Bát tát một cái lên đầu Trầm Tam, phần nộ quát: “Cần rồi cái gì đó! Ngươi làm phiền ân nhân rồi!”

“Cái gì? Không lẽ Trầm Tam bị đập cho dập mạch rồi? Ân nhân?”

“Nhị ca nhà mình không phải là bị phé võ công rồi trở nên điên khùng chứ? Rõ ràng là bị đối phương phé đi nội công, thế nào lại biến thành ân nhân vậy?”

“Nhị ca! Ngươi yên tâm, không cần phải thương tâm, cũng không cần sợ hãi. Tam đệ chính là liều tính mạng, cũng phải vì ca ca...”

Chát! Lại một cái tát.

“Ngươi thì biết cái gì. Nếu không phải ân nhân xuất thủ cứu giúp, nhị ca ngươi có lẽ sớm đã toi mạng rồi!” Hiện tại toàn thân Trầm Bát vô lực, nhưng mà cũng không cho phép có người nào ăn nói bất kính với ân nhân của mình.

Ân cứu mạng giống như ơn sinh thành. Dù là đệ đệ của mình cũng không được phép mạo phạm.

Trầm Tam ngây người,

“Rốt cuộc là ca ca nhà mình bị sao vậy? Vì sao bị đối phương phé võ công lại còn bảo vệ hắn. Chẳng có lẽ nào...”

Đã có tình cảm với đối phương? Ca ca đến giờ một mực không muốn cưới vợ. Thảo nào!

Thảo nào, thì ra trước giờ hắn vẫn gay!”

Trầm Tam nghĩ tới đó, thì tay tự nhiên thả lỏng.

“Ai ui!!!! Tên khốn khiếp nhà ngươi, muốn ca ca ngã chết sao?” Trầm Bát nổi giận, tên đệ đệ này càng ngày càng không có quy củ gì nữa rồi, “Tục ngữ nói thật đúng, huynh trưởng như cha, hiện tại nhà ta thì đại ca đã chết, bản thân đành phải gánh vác trách nhiệm giáo dục thằng đệ này rồi.

Thằng đệ này xem ra cần phải giáo dục cẩn thận lại mới được, bằng không sẽ càng ngày càng không biết quy củ là gì!”

Trầm Tam nghe ca ca kêu thảm, mới hồi phục lại tinh thần, kìm nén bức dọc trong lòng. Đem Trầm Bát bị ngã xuống đất nâng dậy: “Nhị ca ngươi yêu thích thể loại này, ta không có gì để nói. Nhưng mà ngươi cũng không để sắc đẹp mê hoặc làm cho lù lẩn chứ. Hắn chính là cừu nhân đã phé võ công của ngươi đó. Nhị ca, ngươi phải tỉnh lại đi!”

Trầm Bát ngây ngẩn cả người. “Cái gì?”

“Nói đùa cái gì thế? Sắc đẹp? Sắc đẹp nào?”

Gã nghĩ hoặc chỉ vào thông khổ của Thôi Bác Văn, nói:

“Ngươi nói sắc đẹp ý là bảo hắn? Là ta bị hắn dùng sắc mê hoặc?”

“Chẳng lẽ không phải thế sao? Nhị ca à, trời đất bao la há lại thiếu cỏ xanh, hà tất gì ca lại phải yêu đơn phương cái gã đầu cò rách này, hơn nữa cái thứ cò rách này lại còn không mọc được..đúng đấy.” Trầm Tam có cảm giác bản thân tiếp xúc qua với vị Đoàn huynh đệ kia, trong chốc lát trình độ văn hóa của bản thân cũng dần dần tăng lên không ít.

“Không đúng! Bây giờ không thể gọi là Đoàn huynh đệ nữa, phải gọi là tặc tử Đoàn Dữ, ai bảo hắn lại đi nhận cái gã đáng ghét đến cực điểm kia làm sư phụ, lại còn đem nhị ca biến thành u u mê mê nữa!”

Đùng! Đùng! Đùng!

Trầm Bát ngay tức khắc nổi điên, đập liên tiếp lên đầu Trầm Tam ba phát. “Tên đệ đệ không nên thân này suốt này chỉ nghĩ mấy thứ linh tinh trong đầu, rõ ràng là ân nhân đã ta tay cứu mạng mình, thế mà hắn nghĩ thành cái thứ mỹ nhân nào đó, lại còn yêu thích gì cái gì đó nữa!”

“Tốt cái rắm! Chẳng lẽ hắn cho ta đây đường đường là một đấng nam nhi, thân cao bảy thước, mà lại đi yêu thích nam nhân sao?”

Trầm Bát liền gầm lên: “Trầm Tam, ngươi nói hươu nói vượn cái gì. Ta không cho phép ngươi vũ nhục...”

Trầm Bát còn chưa nói xong, thì Trầm Tam đã cắt ngang lời gã, vẻ mặt đầy bi phẫn mà nói: “Ca ca! Ngươi mau tỉnh lại đi. Không nên để vẻ ngoài giả dối mê hoặc!”

“Trầm Tam, ngươi nói bậy bạ gì đó...”

“Ca ca, ta biết từ nhỏ ngươi đã rất thương ta, nhưng mà ta muốn ngươi phải nhìn cho rõ sự thật. Hắn chính là đại địch đã phé võ công của ngươi đó...”

“Phé võ công? Không phải...”

“Ca ca, người đừng nói thêm gì nữa, hôm nay dù phải liều mạng, ta cũng muốn cùng cậu tặc kia sống mái một phen!”

“Ngươi hãy nghe ta nói...”

“Không cần nhiều lời...”

“Thật sự không phải như...” Trầm Bát cảm thấy lửa giận công tâm, làm thế nào để giải thích cho đệ đệ hiểu thông đây. “Tại sao hần cứ cắt ngang lời ta”

“Làm cho ta không biết cách nào ăn nói cho phải!”

“Đừng nói nữa, ca ca. Hôm nay dù có bị trời phạt thì ta cũng phải đánh ra tay độc ác quyết nhờ sạch cái bụi cỏ này!”

Phốc

~Một ngụm máu tươi từ trong miệng Trầm Bát phun ra.

“Nhị ca ~”

Trầm Tam kinh hãi, vội vàng bắt mạch, kiểm tra tình trạng của ca ca hần.

“A! Ca ca, sao ngươi lại đã vội đi rồi. Là đệ đệ không đành lòng nhìn ngươi bị mê lầm lạc lối thôi mà. Ca ca!”

Trầm Tam vội vàng đem nội lực của mình để bảo vệ tâm mạch của nhị ca hần.

Nhưng mà đã quá trễ, dưới tình huống tại nội lực Trầm Bát đã cạn kiệt, lại bị đệ đệ ba lần bòn lột làm cho nội hỏa công tâm.

Gã vừa phun ra một ngụm máu, thì lập tức tinh khí thần đều khô cạn, dù là Đại La kim tiên ở đây cũng khó mà cứu sống được.

“Ca ca... Sao ngươi lại bỏ ta mà đi rồi... Ta chẳng qua là không muốn nhìn thấy ngươi trở thành cái thể loại Long Dương đồng tính kia thôi mà.”

Trầm Tam nhẹ nhàng đặt ngang Trầm Bát trên bãi cỏ, quay đầu nhìn hằm hằm về phía Thôi Bác Văn đang ngồi khoanh chân xếp bằng dưới gốc cây, liều mạng vận chuyển Bắc Minh Thần Công, phần nội lực quát lên: “Cầu tặc ngươi hại chết ca ca ta! Ta quyết liều mạng với ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trầm Tam khóc không ra nước mắt

Dịch giả: KenSeki

Dứt lời! Cây trường thương trên tay Trầm Tam rung lên, giương căng cán thương.

Đâm thẳng mặt Thôi Bác Văn.

Thôi Bác Văn cũng đang đau khổ nói không nên lời, hần cũng không phải là không nghe thấy âm thanh bên ngoài, kể cả cuộc đối của hai huynh đệ họ Trầm hần cũng nghe rõ ràng.

Chỉ có điều trong lúc vận Bắc Minh Thần Công, những nơi có nội lực chạy qua đều đau nhức vô cùng.

Ngay cả việc cử động nhẹ hần cũng khó làm được, chứ đừng bảo là có thể nói chuyện được.

Nhưng mà Lão Thôi cũng bị năng lực hack não của Trầm làm cho suy chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Trầm Bát có khả năng là không hoàn toàn hiểu hết ý tứ trong lời nói của Trầm Tam. Còn Thôi Bác Văn hần là ai chứ...

“Như thế nào lại bị biến thành mỹ nhân?”

“Ai thêm đi câu dẫn nhị ca của ngươi hả?”

“Đây là điển hình của lừa đảo huynh đệ đó!”

“Còn ngươi nữa, tự mình làm cho ca ca ngươi tức chết, thì có liên quan rắm gì đến ta. Rồi lại còn hùng hổ muốn thay ca ca báo thù sao?”

“Ta nghi ngờ có phải ngươi có ý định giết ca ca mình để thừa kế tài khoản Con Kiến Hoa (Alipay)* của hần không?”

“À..! Thời này hình như chưa có Con Kiến Hoa! Chính là người muốn chiếm đoạt tài sản của ca ca người.”

“Lòng dạ thật thâm độc. Người viện lý do này thật là nhất cử lưỡng tiện, vừa lấy được tài sản, vừa chiếm được đại nghĩa! Hừ hừ, may mà ta đã nhìn thấu tất cả, người có cái rắm mà đòi thành công nhé.”

“Chỉ tiếc lão tử hiện tại không thể nhúc nhích được, đành làm thịt cá, để mặc người ta thì làm dao thót vậy”. Giờ phút này, lông mao toàn thân Thôi Bác Văn dựng đứng cả lên.

“Chết chắc rồi. Chết chắc rồi. Chẳng lẽ mạng nhỏ của mình phải để lại chỗ này sao?”

Lần đầu tiên Thôi Bác Văn thực sự cảm thấy thực lực bản thân lại quan trọng như thế.

Chỉ cần lần này hần may mắn không chết, nhất định sẽ lên Thiếu Lâm vét sạch Tàng Kinh Các, rồi còn phải hút sạch nội công của bọn Vô Nhai Tử. “Hừ! Không hút bọn hần thì còn hút của ai vào đây nữa?”

....

Ngay tại thời điểm mũi thương chuẩn bị đâm vào mặt Thôi Bác Văn.

Một cánh tay rắn chắc xuất hiện, chặn lại một kích này.

Người đến không ai khác, chính là Đoàn Dự.

Lão Thôi thở dài một hơi, “Thật là không phí công thu nhận tên đồ đệ này.”

Trầm Tam thấy một chiêu chưa trúng đích, liền quét ngang mũi thương, nhìn Đoàn Dự nói: “Đoàn huynh! Ta thấy vừa rồi hai chúng ta nói chuyện tâm đầu nên gọi người một tiếng Đoàn huynh. Người mau tránh ra, mỗi thù giết ca ca này ta quyết không đội trời chung. Hôm nay ta nhất định phải lấy mạng chó của hần.”

Đoàn Dự kiên định lắc đầu, mắt nhìn Thôi Bác Văn đang ngồi, nói: “Không được. Có đạo lý nói rằng một ngày làm sự phụ thì cả đời là sự phụ, huống hồ sự phụ đối xử với ta không tệ. Ta sao có thể ngồi yên mà không màng đến được!”

“Thế thì đừng trách ta không niệm tình thân quen cũ. Hôm nay kẻ nào cản trở ta, ta sẽ tuyệt giao với kẻ, Đoàn Dự tiểu nhi, người cũng không ngoại lệ”

“Trầm huynh đệ, hãy tỉnh táo lại đi. Người đã quên vừa rồi người tự nhận là công phu không bằng nhị ca người đứng không, mà nhị người còn thua dưới tay sự phụ ta, giờ người mà đánh cũng chỉ là tự gây thêm thương vong mà thôi.”

“Mỗi thù giết anh bất cộng đái thiên, ta không quản nhiều chuyện như vậy. Người mau tránh ra một bên, không thì ta sẽ thực sự không khách khí nữa đâu!” Dứt lời, trường thương trên tay lại rung lên.

“Hãy tỉnh táo lại đi. Trầm huynh đệ xin người hãy bình tĩnh một chút, vừa rồi ta thấy rõ ràng, nhị ca người không phải do sự phụ ta hại chết, bọn họ dừng tay đúng lúc, nhị ca người vẫn sống mà!”

“Ta không tỉnh táo được. Cái gì gọi là dừng tay đúng lúc chứ, không biết chừng khi đó nhị ca ta đã bị sự phụ người đánh nát lục phủ ngũ tạng, sờ dĩ còn có thể nói thêm mấy câu cũng chỉ là do hồi quang phản chiếu mà thôi, nếu không thì tại sao khi ta đưa nội lực vào bảo vệ tính mạng cho nhị ca thì lại không có một chút hiệu quả nào?”

“Cái này...” Đoàn Dự thật sự không biết phải nói lại thế nào, mặc dù hần có tư duy nhạy bén, nhưng sự thật lại có vẻ đúng như những gì Trầm Tam vừa nói, sau khi giao thủ không bao lâu thì Trầm Bất hổ huyết mà chết.

“Hừ hừ! Đoàn Dự tiểu nhi, sao không cãi tiếp đi. Nếu không thì mau tránh sang một bên, hôm nay dù phải mất mạng, ta cũng phải vì nhị ca mà báo thù.”

Đoàn Dự dù bị rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, những ánh mắt vẫn vô cùng kiên định, nói: “Nếu Trầm huynh vẫn muốn báo thù. Thì ta đây sẽ thay mặt sự phụ tiếp người. Ân nghĩa của sự phụ cao như trời bể, người với ta lại mới kết tình bằng hữu, ta không thể cứ đứng ở bên khoanh tay đứng nhìn hai người đánh giết nhau như thế được.”

“Ta nhờ vào, ai là bằng hữu với người. Tốt tốt tốt! Người đã không hiểu việc như thế, thì đừng trách ta không khách khí! Đoàn Dự tiểu nhi, xem thương của ta đây.”

Dứt lời Trầm Tam bước một bước về phía trước, trường thương trên tay như du long đâm ra, góc độ cực kỳ hiểm ác.

Đoàn Dự cực kỳ sợ hãi, nếu vừa rồi là lần đầu tiên Thôi Bác Văn giao thủ với người khác, thì Đoàn Dự cũng không khác gì. Mặc dù từ nhỏ hần đã được nhìn thấy và nghe thấy rất nhiều, nhưng đến khi chính bản thân trải nghiệm chuyện đánh giết, thì không tránh khỏi có chút luống cuống tay chân.

Dưới chân Đoàn Dự thì triển Lăng Ba Vi Bộ, dễ dàng tránh né được một kích này, Trầm Tam thấy một kích không thành công, lại biến đổi thương pháp, từ đâm chuyển thành quét ngang, một kích đâm ra lúc trước cũng không thu chiêu lại, mà quét ngang một cái, nhằm đánh vào eo hông của Đoàn Dự.

Cây trường thương này của Trầm Tam cũng rất có lai lịch, là vũ khí mà sự phụ hần truyền cho khi thụ nghiệp, tên là Cửu Khúc Thương.

Thương dài một trượng mốt, đầu thương hình con rắn, đầu mũi thương sắc bén, hai cạnh lưỡi thương mỏng như đao, toàn bộ đầu thương dài hơn một xích (~33,33cm=1/3 mét).

Mà sở học của hắn cũng chính là Cửu Khúc Thương pháp, kỹ xảo chủ yếu có các loại gòem chặn, cầm, đâm, xuyên, vắt, quấn, vòng, đập, điểm, gãy, quay.

Chiêu quét ngang này chính là phát ra vòng theo hình chữ Quyết, thương ý là vây khốn địch nhân vào trong vòng, giết địch trong vòng vây.

Đoàn Dự nhìn trường thương đang quét ngang đến, trong lòng hoảng hốt. Gần như là theo bản năng, Đoàn Dự nhanh chóng thi triển Lăng Ba Vi Bộ, khom lưng lại. Rồi đánh về hướng Trầm Tam.

Trong nội tâm Trầm Tam cười lạnh liên tục, gã không sợ cận chiến, chỉ sợ đối phương bỏ chạy ra xa.

Lập tức biến chiêu đánh mạnh, cánh tay phải phát lực, cán thương nện xuống thẳng tắp về hướng Đoàn Dự.

Đùng!

Đoàn Dự bắt được tay phải đang cầm thương của Trầm Tam, nhưng vẫn bị cán thương đánh mạnh một cái lên người, ngay lập tức, Đoàn Dự cảm thấy một cơn đau điếng, nóng rát truyền đến từ phía sau lưng.

Trong lòng Trầm Tam rất bình tĩnh, tuy rằng Đoàn Dự có khinh công rất cao, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại quá ít, giống như vừa rồi hắn đã để lộ hai sơ hở ở lưng và ở ót (gáy), Trầm Tam nghĩ “thật là ngu xuẩn, được rồi, ta sẽ đưa tiền người lên đường!”

Nghĩ vậy, Trầm Tam định rút tay ra, nhưng tay lại bị Đoàn Dự cầm chặt.

Hả??

Trầm Tam thấy nghi hoặc. “Tại sao lại không rút ra được. Mà không chỉ có thế. Sao nội lực của mình lại điên cuồng lao về phía đối phương như thế!”

Trong nội tâm Trầm Tam chấn động mãnh liệt, “Chẳng lẽ Đoàn Dự muốn cùng mình ngọc đá cùng nát sao, nên đem nội lực của mình hút đi, ý tưởng này mặc dù tốt, nhưng mà Đoàn Dự không hiểu thấu đáo nguy hiểm của việc hút nội lực từ bên ngoài, không chết cũng trọng thương.”

Ngay lập tức!

Trầm Tam cảm thấy xem trọng Đoàn Dự hơn vài phần, tuy rằng kinh nghiệm đối chiến còn ít, nhưng mà tấm lòng kiên quyết bảo vệ sư phụ thì thực sự là làm cho người ta phải khâm phục.

“Nhưng mà! Hay! ~ mối thù giết anh không thể không báo, Đoàn Dự, thật xin lỗi!”

Nghĩ đến đây, Trầm Tam nâng cánh tay kia lên, đập một cái lên Thiên Linh Cái của Đoàn Dự.

Đùng! Không có gì bất ngờ gã đã chụp trúng.

Trong điều kiện bình thường, thì với một cú đập như thế thì đầu óc Đoàn Dự đã vỡ toang, nhưng mà sự thật lại hoàn toàn khác... Đoàn Dự vẫn bảo trì tư thế cong lưng như cũ, nhưng mà Trầm Tam lại cảm thấy từ Thiên Linh cái của Đoàn Dự như có một lực hút vô cùng lớn. Đem hút chặt bàn tay của gã lên đó.

Trong nội tâm Trầm Tam vô cùng bối rối, “Rốt cuộc là có chuyện quái quỷ gì thế này?”

Gã vội vàng mở miệng hô: “Đoàn Dự, rốt cuộc là ngươi đang làm cái trò gì vậy, mau thả ta ra!”

“Ngươi muốn thương tổn sư phụ ta! Ta quyết không thả!” Đoàn Dự nghiêng răng, điên cuồng vận chuyển Bắc Minh Thần Công, hút lấy nội lực của đối phương.

Trầm Tam muốn khóc. Gã cảm giác nội lực của mình như là cửa xả thủy điện, ào ào trào ra ngoài. Gã nức nở nói: “Mau buông ta ra ~”

“Không thả! “

“Ta xin ngươi đó. Mau buông tay ra...”

“Không thả!”

“Ta...Sai... Rồi! Ngươi mau buông tay..”

“Không buông, hôm nay dù ngươi thề với trời thì ta cũng không buông ta đâu. Sư phụ dạy dỗ ta ân trọng như núi, mà Trầm huynh lại là bằng hữu của đệ, ta thà chết cũng không muốn nhìn hai người các ngươi đánh nhau!”

“Không phải thế... Nhanh... Buông ra...” Trầm Tam lệ rơi đầy mặt, giọng nói run run khẩn cầu, hiện tại nội lực của gã đã bị hút cạn, nhưng gã phát hiện lực hút vẫn như cũ, đây chẳng phải là trời muốn hấn chết sao... Trầm Tam cảm thấy trước mắt bỗng biến thành một màu đen!

Kỳ thật, Đoàn Dự không biết được hết sự lợi hại của Bắc Minh Thần Công, vốn được nhắc đến trong lời nói của Lý Thu Thủy ở phần cuối để cảnh báo cho hậu nhân, nhưng đã bị Thôi Bác Văn xóa bỏ rồi. Mà hấn hiện tại lại cực kỳ khẩn trương, liều mạng dốc sức vận chuyển Bắc Minh Thần Công. Nói về Bắc Minh Thần Công, thì quả thực không hổ danh là một đời kỳ công, sau khi nội lực bị hút sạch rồi, thì...chắc chắc..., có vẻ như chưa đã nghiền... lại bắt đầu hút lấy Sinh Mệnh lực...

Trầm Tam cảm giác trước mắt ngày càng tối đen, hấn mơ hồ như nhìn thấy đại ca và nhị ca hấn đang ở phía trước vẫy tay gọi hấn...

Chú giải: Con Kiến Hoa là biểu tượng của dịch vụ tài khoản ngân hàng thanh toán điện tử ở TQ, Ant Financial, hình như do lão Rạch Má (Jack Ma) sáng lập. Tham khảo [s://en.wikipedia.org/wiki/Ant_Financial](https://en.wikipedia.org/wiki/Ant_Financial)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lừa ra một phiến thiên địa

Dịch giả: KenSeki

Đang trong lúc vận Bắc Minh Thần Công, thì Đoàn Dự bỗng cảm thấy trên tay nhẹ bẫng, Bắc Minh Thần Công cũng dừng lại.

Đoàn Dự sững sốt, ngẩng đầu lên, thì thấy sắc mặt Trầm Tam tái xanh.

Đoàn Dự lại càng hoảng sợ, không tự chủ được liền buông lỏng tay ra.

Bịch!

Thân thể Trầm Tam mềm nhũn nằm trên mặt đất.

“Trầm Tam!! ~ người làm sao vậy, Trầm Tam.”

Đoàn Dự đầy lo lắng, gọi.

Thế nhưng hồn vía Trầm Tam sớm đã quy thiên, làm sao có thể trả lời hấn được nữa.

Đoàn Dự đưa tay bắt mạch cho Trầm Tam, không bắt thì thôi, vừa chạm vào tay Trầm Tam, thì lập tức biến sắc:

“Cái này... Cái này... Làm sao có thể, như thế nào Trầm Tam lại chết rồi, cái này không đúng. Không phải sư phụ đã nói là Bắc Minh Thần Công chỉ hút nội lực của người khác, như vậy thì làm sao lại Trầm Tam lại chết được.”

Đoàn Dự sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm đầu, khó có thể tiếp nhận sự thật này.

Mặc dù trước đây Đoàn Dự đã từng nhìn thấy cảnh giết người, nhưng chính bản thân ra tay giết người, thì đây là lần đầu tiên trong đời hấn... Hơn nữa, hấn cũng không hiểu tại sao sư phụ lại dạy hấn Bắc Minh Thần Công có thể giết người như thế. Đây không phải ý muốn của hấn, hấn không muốn giết người.

Chuyện này không phải là do Bắc Minh Thần Công có vấn đề, mà là do Đoàn Dự gặp phải một ông sư phụ vô trách nhiệm, tùy tiện quẳng cho hấn một cuốn Bắc Minh Thần Công đã bị cắt xén phần cuối, rồi không thèm quan tâm nữa.

Bản gốc của Bắc Minh Thần Công vốn có một phần cảnh báo ở phía cuối cùng, nhắc nhở một số cấm kỵ cùng một số việc cần chú ý trong lúc tu luyện, nhưng Thôi Bác Văn lại sợ Đoàn Dự đọc được đoạn chữ “Gia nhập làm đệ tử phải ta, phải giết sạch đệ tử phải Tiêu Dao trong thiên hạ” ở phía cuối, thì bị lộ tẩy hấn, nếu không làm thì thôi, đã làm thì làm cho dứt điểm, nên hấn bảo Tiểu Y xóa sạch phần đó đi.

Việc này không khác gì dạy cho trẻ em chơi thuốc nổ, mà không nhắc nhở sự nguy hiểm của nó.

Ở bên này, Thôi Bác Văn chậm rãi thở ra một hơi!

Rốt cuộc hấn cũng đem Bắc Minh Thần Công vận chuyển một lần, nhưng khi hấn vận công lần thứ hai, thì không còn cảm thấy đau đớn như lần trước nữa, mặc dù vẫn còn hơi nhói đau ngứa ngáy một chút, nhưng so với những đau đớn lúc trước thì chẳng thấm vào đâu cả.

“Chủ nhân đã thay đổi thành công vận mệnh của Trầm thị gia tộc, thu được 2000 điểm năng lượng nhân quả.”

Giọng Tiểu Y lại vang lên trong đầu Thôi Bác Văn, khiến hắn sùng sốt!

“Cái gì? Tại sao thay đổi vận mệnh của cả một gia tộc mà lại chỉ được có 2000 điểm năng lượng nhân quả? Tiểu Y, ngươi mau khai thật, có phải ngươi lại chế tạo linh tinh cái gì rồi đúng không?”

Thôi Bác Văn cảm thấy bức bối... “Con nhỏ Tiểu Y này càng ngày càng không biết điều, thay đổi vận mệnh của cả một gia tộc như thế nào lại chỉ được có 2000 điểm năng lượng, nói ra ai mà tin được chứ.”

“Không phải đâu! Chủ nhân trách oan ta rồi..., thật sự chỉ có 2000 điểm thôi!” Giọng Tiểu Y tràn đầy ủy khuất, 2000 điểm thì chẳng đủ để nâng tạo được gì cả.

“Vậy tại sao lại được ít như thế?”

“Bởi vì thế lực thuộc Trảm gia, nếu không bị chủ nhân thay đổi, thì tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ được thêm một năm nữa, sau đó thì sẽ hoàn toàn suy sụp, vì thế nên điểm nhân quả không đủ để thay đổi đại cục” Tiểu Y nói giải thích rất trịnh trọng.

“Thì ra là thế! Hai nghìn thì hai nghìn đi, Tiểu Y mau chế tạo giúp ta hai bộ y phục!”

“Được, chủ nhân! Mà còn nữa, chủ nhân đã lấy được ba mươi năm nội công lực, có muốn chuyển thành điểm năng lượng hay không?”

“Ba mươi năm công lực thì chuyển được thành bao nhiêu điểm năng lượng?” Thôi Bác Văn cũng rất tò mò, hắn không có chút khái niệm gì về nội lực cả, hơn nữa cũng không biết tỷ lệ chuyển đổi nội lực thành năng lượng là bao nhiêu.

“Nói về nội lực, thì một năm công lực có thể quy đổi thành 100 điểm năng lượng!”

“100 điểm? Ít thế sao, như thế thì số nội lực ra vất vả thu được cũng chỉ có thể đổi thành 3000 điểm thôi sao?”

“Đúng vậy! Chủ nhân, nội lực thuộc loại năng lượng có tỷ lệ chuyển đổi tương đối thấp, nếu là Linh lực thì sẽ được nhiều hơn!”

“Thế thôi khỏi đổi đi! Phải rồi, tỷ lệ chuyển hóa của Linh lực là bao nhiêu?” Ba mươi năm công lực mới đổi được 3000 điểm năng lượng, giá này quá bình thường, hắn thà tự giữ lại nội lực để tự bảo vệ còn hơn, về phần năng lượng, trong thế giới Thiên Long này thì thiếu gì nhân vật có ảnh hưởng, cứ đi lừa gạt một vòng là đủ dùng, Cần gì phải nóng vội chứ.

“Linh lực thì tính là 10 ăn 1, tức là cứ 10 điểm Linh lực sẽ đổi được 1 điểm năng lượng, mà điểm nhân quả thì cao cấp hơn, nên tỷ lệ chuyển đổi tất nhiên sẽ cao hơn là 1:1, còn có...”

“Ngừng! Ngừng! “

Lão Thôi nghe qua đã muốn nổ đầu, những điều phía sau hắn không phải là không muốn nghe, mà tại vì theo lời Tiểu Y thì cũng không tìm đâu ra Linh lực, mặc dù thế giới này khả năng là có tồn tại Linh lực, nhưng đoán có lẽ không có cách nào luyện, đó là phạm vi của tu chân rồi.

Về phần những dạng năng lượng cao cấp hơn, thì hắn biết rõ nghe cũng vô dụng, nên không cần thiết phải tìm phiền phức.

Thôi Bác Văn lắc đầu, không nghĩ về những thứ này nữa, liền chậm rãi mở mắt, thấy Đoàn Dự đang ôm đầu gối trên mặt đất, đối diện hắn là hai cỗ thi thể của Trảm Bát và Trảm Tam.

“Ồ. Dự nhi! Ngươi sao vậy?”

Thôi Bác Văn thấy hiếu kỳ, trong khoảng thời gian bản thân đang vận công điều tức, ngoại trừ nghe thấy tiếng hai người nói chuyện thì không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn Dự nghe thấy tiếng của Thôi Bác Văn, ánh mắt trống rỗng nhìn lại, nói: “Sur phụ! Ta.. ta đã giết người!”

“Ồ. Vậy ngươi đi đào hố đem bọn họ chôn đi là được.”

Thôi Bác Văn nói làm cho Đoàn Dự sùng sờ.

“Ý sur phụ là gì?”

“Đường như không thèm để ý vấn đề mình có giết người hay không, bảo đào một cái đem chôn, lời nói bình thường giống như bảo đi ăn cơm vậy.”

Nhưng hắn không để ý thấy rằng, khi nghe rằng hắn vừa giết người, thì thân hình Thôi Bác Văn trong chiếc áo choàng cũng run rẩy, bước ra xa chỗ mấy cỗ thi thể mấy bước.

Đây cũng là lần đầu tiên Thôi Bác Văn nhìn thấy thi thể, trước lúc xuyên không, ở kiếp trước của hắn, đâu có bao giờ được nhìn trực tiếp cảnh tượng kích thích như thế này.

Nội tâm hắn cũng sợ hãi vô cùng, không tự chủ mà lùi lại phía sau mấy bước, hơn nữa còn cảm thấy xung quanh là từng cơn gió lạnh thổi đến, làm cho

Thôi Bác Văn không khỏi rung mình một cái.

Rõ ràng đã bị Đoàn Dự giết... “Tiểu tử này từ khi nào lợi hại vậy?”

Đoàn Dự hết nhìn sư phụ rồi lại nhìn Trầm Tam, nói: “Sư phụ, trong suốt cuộc đời ta, cho đến giờ vẫn luôn ghi nhớ lời Thánh nhân dạy phải kiềm chế bản thân, chưa từng nghĩ tới sẽ ra tay đưa người ta vào chỗ chết, sư phụ, ta càng nghĩ càng không thể lý giải, vì sao người dạy ta Bắc Minh Thần Công, gặp người giết người, không phải công pháp này chỉ hút nội lực của người khác hay sao? Vì sao? Sư phụ, rốt cục người có biết lý do tại sao lại như thế này không?”

Hiện tại trong lòng Đoàn Dự một mảnh u ám, hắn vẫn luôn theo đuổi một đời Thánh Nhân chi đạo, nhưng mà hiện tại thì bây giờ lại làm ra sự việc mà Thánh Nhân chi đạo vẫn luôn chỉ trích, lại còn phạm cả sát giới trong giới luật của Phật môn.

Bởi vì gia tộc Đoàn Dự từ trước đến giờ vẫn luôn là tín đồ Phật giáo.

“Trẻ con không dễ dạy!”

Trong đầu Thôi Bác Văn vận chuyển rất nhanh, tìm phương pháp ứng phó... Xem tình hình này, nếu hôm nay không thể gạt được Đoàn Dự lần nữa, thì khả năng hắn sẽ có vấn đề tâm lý nặng, Thôi bác Văn cũng không biết được hậu quả sẽ ra sao. Có thể chỉ đơn giản là khó gượng dậy lại, hoặc đơn giản hơn là sinh tâm ma, dù là như thế nào, kế hoạch nương tựa Đoàn gia của hắn sẽ sôi hồng bỏng không.

Đoàn Dự tiếng quát lớn của Thôi Bác Văn làm giật mình!

Nhìn Thôi Bác Văn nghi hoặc, nói: “Sư phụ ~! Không lẽ người tất cả những việc này người làm là đều có thâm ý?”

“Hừ! ~ Một điểm ngộ tính cũng không có... đồ đệ như thế ta không cần cũng được...” Ngộ tính cái rắm! Câu này của Thôi Bác Văn hoàn toàn là lời sáo rỗng, nếu như này giờ Đoàn Dự không nói gì, hắn cũng chỉ có thể cố vất óc mà nghĩ tiếp thôi, mà bây giờ Đoàn Dự lại mở miệng nói, thế thì dễ hơn nhiều rồi, chỉ cần dùng một chút ám thị tâm lý, chắc chắn có thể dẫn dắt Đoàn Dự tự nhận ra đáp án cuối cùng.

Quả nhiên, Đoàn Dự nghe thấy sắp bị trục xuất sư môn, lập tức cuống cuống, vội vàng chạy đến trước mặt lão Thôi đập đầu trên đất một cái, nghe như tiếng trống vang lên. Thấy thế Thôi Bác Văn nhú mày.

“Cú đập này cần bao nhiêu sức mạnh cho vừa!”

Kỳ thật thì Đoàn Dự cũng không chú ý làm mạnh như thế, nhưng hắn cũng vừa hút toàn bộ nội lực của Trầm Tam xong, rồi lại còn cả Sinh mệnh lực của hắn nữa, nên hiện tại huyết khí phương cương đến cực điểm. Hơn nữa hắn chưa điều khiển được nội lực, nên không chế mạnh yếu còn chưa tốt.

Cú đập đầu vừa rồi làm náy nỏ đom đóm mắt. Nhưng Đoàn Dự vẫn có can đảm chịu đựng: “Kính xin sư phụ chỉ điểm sai lầm cho đệ tử!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Người thầy đạo đức vĩ đại Thôi Bác Văn

Dịch giả: KenSeki

“Chỉ điểm sai lầm? Hừ! Chẳng lẽ ngươi không rõ, nếu mấy thứ này cũng không hiểu được, thì ngươi chẳng bằng không đọc sách thánh hiền còn hơn!”

Thôi Bác Văn vung tay áo lên, suýt nữa thì tụt mất đai lưng.

Hắn sợ hãi, cuống quýt buộc vội lại, còn bộ y phục hắn nhờ Tiểu Y chế tạo thì chưa có lấy ra mặc.

Đoàn Dự ngã xuống đất không dám đứng dậy, sư phụ gây cho hắn áp lực quá lớn, tuy rằng không rõ ràng cổ áp lực này từ đâu mà có, nhưng cảm giác thì rất rõ ràng và mãnh liệt

“Đồ nhi... đồ nhi thật sự không hiểu! Kính xin sư phụ chỉ điểm một chút!”

“Hừ!” Thôi Bác Văn có chút khó khăn, thật sự cái này hắn không biết nên nói thế nào..

“Chẳng lẽ, đồ nhi...”

“Đúng vậy, ngươi còn nhớ thân phận của ngươi là gì chứ?”

“Đồ nhi? Thân phận của đồ nhi? Ta là đồ đệ của sư phụ...”

Sắc mặt Thôi Bác Văn phát đen. “ Chẳng lẽ lừa gạt như thế có chút quá tay? Xem phản ứng của Đoàn Dự, hình như đã thành ngớ ngẩn rồi?”

Đoàn Dự thấy sắc mặt Thôi Bác Văn có vẻ bất thiện nhìn mình, vội la lên: “Đồ nhi là thế tử Đại Lý Đoàn gia, là con thừa tự duy nhất của Đoàn Chính Thuần, tương lai sẽ là người đứng đầu Đại Lý!”

“Đúng rồi!” Thôi Bác Văn nhìn Đoàn Dự với bộ mặt tỏ vẻ “trẻ nhỏ dễ dạy“. Còn khi Đoàn Dự nói là con nối dõi “duy nhất”, thì dù không biểu hiện ra bên ngoài mặt, nhưng bên trong lại âm thầm cười khẩy, nếu Đoàn Dự mà biết chiến tích tình cảm của cha hắn, thì không biết sẽ có suy nghĩ gì, căn bản không khác gì cái máy gieo giống hình người.

Sản phẩm của lão trai đều từ Đại Lý đến Bắc Tống, hơn nữa lại toàn là con gái.

Duy nhất chỉ có một người con trai, thì lại là kết quả “lao động” của đường đệ lão Đoàn Diên Khánh và Phụng Hoàng vợ của lão. Không biết nếu Đoàn Dự biết rõ thân thế của bản thân thì sẽ cảm thấy thế nào.

Thôi Bác Văn lắc lắc đầu, không suy nghĩ linh tinh nữa, nói: “Nếu ngươi đã nhớ bản thân là thế tử, thì chẳng lẽ còn chưa biết mình sai ở đâu sao? Hừ!”

Phải dối trá chứ biết sao nữa... Sai ở đâu? Lão Thôi biết thế đếch nào được. Dù sao thì Đoàn Dự cũng là người có đầu óc nhanh nhẹn, chỉ cần tiếp tục dẫn dắt một chút thì hắn sẽ lòng vòng một lúc rồi hiểu thôi.

“Cái này? Chẳng lẽ là sư phụ muốn dạy ta về sự tàn khốc của thế gian này sao? Hơn nữa ta sinh ra trong gia đình đế vương, nên tâm tính cần phải mạnh mẽ hơn người khác? Sư phụ là đang muốn rèn luyện tâm tính của ta sao?”

Đoàn Dự không chắc chắn mà nói ra đáp án trong lòng mình, đây là đáp án duy nhất hắn có thể nghĩ được, trừ khi sư phụ hắn thực sự là kẻ tội ác đầy trời, còn không thì chỉ có thể hiểu được như thế, mới là hợp lý.

“Hừ! Cũng coi như ngươi có tâm trí nhanh nhẹn, không quá đần độn”

Thôi Bác Văn hất áo bào lên, quay người, chấp tay sau lưng, bày ra một bộ dáng cao nhân.

“Hào, hảo! Cái này hoàn toàn là Đoàn Dự tự diễn, coi như năng lực tự bào chữa của hắn cũng là nhất đẳng.”

“Chủ nhân! Người đi lừa gạt tiểu hài tử là sai rồi!” Giọng nói của Tiểu Y vang lên trong đầu

“Thối! Thế này mà gọi là lừa gạt sao? Đây chỉ là dẫn dắt chỉ bảo thanh thiếu nên có được tâm lý tốt, ngươi không hiểu thì đừng nói lung tung!”

Tiểu Y nghe nói như thế, thì bĩu môi, không thèm đề ý đến lão Thôi nữa, tự bỏ về căn phòng nhỏ mới tạo của nhà.

“Dự nhi! Đứng lên đi.”

“Đồ nhi đã phụ công dạy dỗ của sư phụ, ngay cả nỗi khổ tâm của sư phụ mà ta cũng không hiểu, ta thật sự hổ thẹn với sư phụ rồi!” Đoàn Dự cũng không đứng dậy, trong nội tâm lại càng thấy hổ thẹn, “Sư phụ đã khổ công dạy dỗ ta, thế mà ta không hiểu, aizz!”

“Cho ngươi đứng thì ngươi đứng lên mau, hay ngươi muốn cãi lời sư phụ hả?”

“Cái này!? Đồ nhi không dám”

Nói xong! Đoàn Dự từ dưới đất đứng lên, vẫn khom người như cũ đứng sau lưng Thôi Bác Văn.

“Aizz! Dự nhi, ngươi cũng đã biết, vào cửa hoàng cung sâu như biển, về sau tiết tháo (hay khí tiết, lễ nghĩa của người quân tử) coi như người qua đường”

“Tiết tháo??”

“Tiết tháo cái gì, ngươi nghe lầm đó, là tình thân.” Thôi Bác Văn thầm mắng bọn trẻ trâu hiện đại tự ý sửa câu chữ linh tinh hại chết người, làm hắn vô ý nói ra những lời này...

“Đồ nhi không hiểu, kính xin sư phụ giảng cho ta!”

“Khục khục! Từ xưa, trong hoàng tộc thì tình thân là yếu kém nhất, ta thấy ngươi là có tâm địa thiện lương, thuần phác, đây là chuyện tốt, nhưng tương lai sau này khi ngươi trở thành một đời Đoàn Vương thì chuyện không còn tốt nữa.”

“Sư phụ, vì sao lại thế? Chẳng lẽ lòng trung của dân chúng sẽ khó khăn, không chỉ cần đối xử tốt với dân chúng có được không?”

“Có tâm chăm dân là tốt, tâm địa thiện lương cũng tốt, có đạo lý rằng đắc đạo thì có người giúp, vô đạo thì người ít giúp, quân là thuyền, dân là nước, nước có thể nâng thuyền, nước cũng có thể lật thuyền.

Nhưng mà muốn trở thành một đời quân chủ, ngươi cần phải học được cách không để cảm xúc chi phối tất cả được, trong lòng có thiện tâm là tốt, nhưng ngươi xem, bản thân mới chỉ vô ý giết một người, thì đang thành ra cái bộ dạng gì rồi!”

Thôi Bác Văn vắt hết óc ra những hiểu biết về tâm tính của đế vương, cùng thuật dùng người và trị người, rồi mơ mơ hồ hồ nói ra một đống.

Nhưng hắn không biết chính những lời này lại như một đòn cảnh tỉnh, nện cho Đoàn Dự trọn mắt há mồm.

“Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền! Quân là nước, dân là thuyền.” * Đoàn Dự nhỏ giọng lầm bầm lại lời sư phụ nói, hắn thật sự bị chấn kinh rồi, trước đó, hắn tối đa chỉ nghĩ rằng Thôi Bác Văn là một cao nhân ẩn sĩ về võ học, nhưng mà nghe những lời vừa rồi, thì đâu phải chỉ là cao thủ võ học, mà hiển nhiên còn là một thầy giáo đạo đức vĩ đại.

Hơn nữa theo những điều như lời Thôi Bác Văn, hắn thật sự không nghĩ tới. Dù thì phụ vương hắn vẫn còn tại thế, lại vô cùng chiều chuộng hắn, nhưng lại không hề đề cập qua chút nào về Đế Vương Tâm Thuật cho hắn cả.

Tất nhiên điều này cũng không có gì kỳ quái đối với Đoàn Chính Thuần, nói không dễ nghe thì, cả đời Đoàn Chính Thuần đều trầm mê trong sắc dục, nếu nói lão là một Đế Vương đủ tiêu chuẩn, thì thật không đáng tin, hơn nữa Đại Lý của bọn hắn chẳng qua cũng chỉ là một nước nhỏ bên cạnh Đại Tống, mặc dù địa linh nhân kiệt, nhưng cũng không giám can rờ quá mức.

Đồng đông đồng!

Đoàn Dự lập tức không nói hai lời, quỳ xuống đập đầu ba lạy.

“Dự nhi, ngươi làm thế là có ý gì?”

Thôi Bác Văn không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với Đoàn Dự, tự nhiên lại hướng hắn đập đầu ba cái.

“Một lời của sư phụ đã thấu hết Đế Vương chi đạo trong thiên hạ, đồ nhi không nghĩ là sẽ được vinh dự đặc biệt này, cũng được chân truyền Đế Vương chi thuật của sư phụ!”

“Cái gì?? Thấu hết Đế Vương chi đạo của thiên hạ?” Thôi Bác Văn cũng choáng váng.

“Không đúng, thời này mới là thời Bắc Tống, còn những điều vừa nói là được truyền từ đời Xuân Thu mà?”

“Đoàn Dự đã xem đủ thi thư các loại sao lại không biết những thứ này chứ?”

“Chủ nhân đã thành công thay đổi toàn bộ hướng phát triển của Đại Lý, thu được 500000 điểm nhân quả.”

Giọng của Tiểu Y vang lên, làm Thôi Bác Văn suýt hôn mê... “Sao lại thế”, rồi vội vàng hô lên trong đầu: “Tiểu Y, cái gì thế này? Chỉ vì hai câu nói, mà cho tới năm mươi vạn điểm năng lượng nhân quả?”

“Chủ nhân thay đổi số phận Đoàn Dự, làm cho hắn đã có tiềm chất trở thành một đời minh quân, tự nhiên là điểm nhân quả sẽ nhiều rồi!”

“Nói hai câu là liền có thể thay đổi?” Thôi Bác Văn càng muốn hôn mê thêm!

“Aizz! Chủ nhân, ngươi đang ở thế giới Thiên Long, không phải chủ thế giới, vì vậy có rất nhiều bậc tiên hiền trong lịch sử không có tồn tại ở đây, ví dụ như người vừa nói hai câu kia, trong thế giới này chưa bao giờ được truyền ra.”

“Ngọa tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế).. Ở cái thế giới này không có??”

“Không có!” Tiểu Y rất quả quyết nói.

Tinh thần Thôi Bác Văn chấn động, đột nhiên quay người nhìn Đoàn Dự đang quỳ trên mặt đất hỏi: “Dự nhi, người đã bao giờ nghe qua về Không Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, Lão Tử chưa?”

“Không Tử? Mạnh Tử? Trang Tử? Lão Tử? Tên thật kỳ cục, đồ nhi chưa nghe nói qua, Lão tử thì ca ta thường xuyên tự xưng là lão tử, không biết ý sư phụ muốn hỏi là gì?”

Ánh mắt Thôi Bác Văn sáng rực.

“Thế giới này không có Không Mạnh.. Ông t...r...ờ...i...! Luận Ngữ, Đạo Đức Kinh hoàn toàn không có?”

Điều chỉnh lại sắc mặt, hắn lại nhìn Đoàn Dự nói: “Dự nhi! Hôm nay ta chính thức thu ngươi làm đồ đệ! Truyền cho ngươi một cuốn Luận Ngữ, ngươi có nguyện ý học hay không?”

Đoàn Dự điều chỉnh lại sắc mặt, cúi đầu nói: “Đệ tử nguyện ý!”

“Chúc mừng chủ nhân thành công thay đổi vận mệnh của thế giới này, thu được 100 vạn điểm năng lượng nhân quả.”

“Chủ nhân đã đạt yêu cầu mở khóa chức năng “Tìm kiếm”, có muốn mở khóa hay không!?”

...

Lời dịch giả: (*) chương này hình như tác giả vừa tự đào mấy cái vũng, nhưng biết đâu lại có thâm ý về sau???

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thì ra sư phụ là thần tiên

Dịch giả: KenSeki

“Mở đi!”

Thôi Bác Văn không một chút do dự nói. Nói đùa, một vạn điểm năng lượng Tiểu Y muốn chế tạo còn không đủ. Một trăm vạn Lão Thôi càng không dám giữ lâu.

“Tiêu hao một trăm vạn năng lượng, chính thức mở khóa chức năng [Định vị]!” Giọng Tiểu Y không một chút vui vẻ, giống như trẻ con bị cướp mất kẹo.

Mặt Thôi Bác Văn hiện tia âm u. Quả nhiên gia hỏa này đang đánh chủ ý với một trăm vạn năng lượng này...” Y.. đúng rồi. còn năm mươi vạn điểm năng lượng nữa đâu?”

“Chẳng lẽ...”

“Tiểu Y, số năm mươi điểm năng lượng còn lại đâu?” Thôi Bác Văn giữ tay ở ngực, lo lắng hỏi. Hắn chỉ sợ nghe được tin tức không tốt.

“Vẫn còn đủ! Thế nào? Chủ nhân có ý định sử dụng như thế nào đây?”

“Vẫn còn là tốt rồi! Vẫn còn là tốt rồi! Trước hết chế tạo cho ta hai bộ y phục, không, là ba bộ” Thôi Bác Văn nhớ hình như cái quần của Đoàn Dự đã bị thùng hai lỗ bự ở mông! (DG:???)

“Được! Còn cần tạo cái gì khác nữa không?”

“Ừ! Có thể dựa theo trí nhớ của ta để chế tạo một cuốn Luận Ngữ không?”

Có thể Thôi Bác Văn không nhớ rõ kiến thức đại học, nhưng về Luận Ngữ thì hắn đã bị người cha bảo thủ bắt phải học thuộc lòng từ nhỏ.

Nghĩ đến người cha mặt nghiêm túc ở nhà, không biết khi không tìm thấy hắn thì sẽ như thế nào.

Cha mẹ nhất định sẽ lo lắng lắm! Aizz!

Đoán chắc có lẽ đã đi dán đầy thông báo như tìm chó lạc rồi! Hoặc tìm công an trình báo!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thôi Bác Văn trở nên kiên định, nếu như có thể xác định vị trí của vị diện rồi, thì hắn sẽ phải trở về nhà!

Vì cha mẹ, nhất định phải về!

Vì năm cái phiếu ăn “một hột cơm hai cọng lông” cũng phải về!

Vì tiền nạp trong quán Net... Nhất định phải trở về!

Giờ khắc này, ý chí chiến đấu Thôi Bác Văn sục sôi. Ai dám ngăn cản hắn về nhà một bước, hắn liền.. gọi người đến giết!

Àm ầm

Không gian Vạn Giới vang lên một âm thanh cực lớn, rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa, một cổng lớn hình Khô Lâu từ từ hiện ra rõ ràng từ đám khí màu tím.

“Đây là???”

“Cái này chính là Vạn Giới Vị Diện Chi Môn! Nó sẽ tự động tìm kiếm vị trí của các vị diện khác!” (DG: Vị diện ~ “Thế giới”, từ giờ sẽ dùng từ này thay từ “thế giới trong một số trường hợp)

“Tự động tìm kiếm?? Thời gian tìm kiếm cần bao lâu?”

“Cái này còn tùy hên xui! Nếu hên, thì chỉ cần một giây, nếu xui... thì cái này...chỉ có thể dùng như đồ trang trí!”

“Nhất định phải bỏ tù con nhỏ này hai mươi năm” sắc mặt Thôi Bác Văn tối sầm.

Hắn nhớ lại lúc trước quay thẻ game, mười lần thì không được nổi một lần quay ra thẻ SSR (Super Super Rare).

Từ nhỏ đến lớn hán mua xổ số thì không bao giờ trúng quá được hai lượng. Bây giờ Tiểu Y lại bảo hán xem vào vận may... May mắn? đời này khả năng cao là cái công này sẽ không tìm được bất kỳ một vị diện nào.

“Tiểu Y, có biện pháp nào tăng tỷ lệ tìm được vị diện không?”

“Có đó!”

“Có à? Mau mau cho tăng tỷ lệ lên đi!” Thôi Bác Văn mừng rỡ, nhỏ Tiểu Y này càng ngày càng tinh quái, làm cho tâm thần của hán lo lắng cả buổi, có phương pháp gia tăng tỷ lệ tìm thấy là tốt rồi.

“Nâng cấp Vạn Giới lên cấp hai, là có thể tăng gấp đôi xác suất tìm kiếm!”

.....

Lão Thôi coi như không nghe thấy gì, quay mặt thoát ra khỏi Vạn Giới không gian. “Thăng cấp?? Nói đùa, mặc dù lần này thu được lượng lớn năng lượng nhân quả, và nâng cấp Vạn Giới Chỉ Hoàn cũng không phải là nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng mà với thực lực yếu kém của hán bây giờ thì có lẽ vẫn còn hơi sớm”

Nhìn lại Đoàn Dự, Thôi Bác Văn vẫy tay một cái, thì một cuốn sách mộc mạc bỗng xuất hiện từ hư không.

“Đây là thủ đoạn gì?” lại một lần nữa Đoàn Dự bị thủ đoạn của sư phụ mình làm cho rung động.

“Chẳng lẽ sư phụ là tiên nhân không thành, nếu không thì làm sao mà có thể tạo ra đồ vật từ hư không như vậy được?”

“Thì ra sư phụ là thượng tiên! Đoàn Dự ta lại đã bái một vị tiên nhân làm sư phụ!”

Giờ phút này, Đoàn Dự nhìn sau lưng sư phụ dường như có hào quang năm màu...

Thôi Bác Văn lặng yên nhìn Đoàn Dự, “Chẳng lẽ làm “Ảo thuật” quá mức sao?”

“Làm sao mà Đoàn Dự lại thành ra bộ dáng si ngốc như thế rồi”

Hán biểu diễn chiêu vừa rồi là để cho tiện... chứ hán đường đường là Thôi đại quan nhân, sao phải đi đùa bỡn làm mấy cái trò “ảo thuật”.

Cuối cùng Đoàn Dự cũng từ trong khiếp sợ khôi phục lại tinh thần, vẻ mặt trịnh trọng, hai tay nâng lên đỡ nhẹ lấy cuốn Luận Ngữ.

Hán không nhẫn nại được, vội vàng nhìn cuốn sách, chỉ thấy phía trên viết hai chữ phồn thể to “Luận Ngữ”, bên cạnh lại có phần đề chữ “Thôi Bác Văn biên”.

Đoàn Dự lật một tờ, chỉ thấy một hàng chữ to răn giới viết trên giấy,

【 Từ viết “Học nhi thì tập chi, bất diệc thuyết hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ? Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ?”

Từ có viết: “Kỳ vi nhân dã hiếu đệ, nhi hảo phạm thượng giả, tiên hĩ; bất hảo phạm thượng, nhi hảo tác loạn giả, vị chi hữu dã. Quân tử vụ bản, bản lập nhi đạo sinh. Hiếu đệ dã giả, kỳ vi nhân chi bản dữ!”

Từ viết: “Xảo ngôn lệnh sắc, tiên hĩ nhân!”

Từ viết: “Từ viết: ‘ngộ nhật tam tính ngô thân — vị nhân mưu nhi bất trung hồ, dữ bằng hữu giao nhi bất tín hồ, truyền bất tập hồ’

Từ viết: “Hiển hiển dịch sắc, sự phụ mẫu, năng kiệt kỳ lực sự quân, năng trí kỳ thân dữ bằng hữu giao, ngôn nhi hữu tín, tuy viết vị học, ngộ tất vị chi học hĩ.”

Từ viết: quân tử bất trọng, tác bất uy, học tác bất cố, chủ trung tín. vô hữu bất như kỳ giả, quá tác vật đán cái.

Từ viết: thận chung truy viễn, dân đức quy hậu hĩ.

Từ Cầm vấn Từ Công viết: Phu tử chí ư thị bang dã, tất văn kỳ chánh, cầu chi dư, ức dữ chi dư. Từ Công viết: Phu tử ôn, lương, cung, kiệm, nhượng, dĩ đắc chi, Phu tử chi cầu chi dã, kỳ chur dị hồ nhân chi cầu chi dư? 】

....

Mỗi câu mỗi chữ đều tinh diệu làm Đoàn Dự xem một cách say sưa như si như mê.

“Hào một cuốn Luận Ngữ, cuốn sách này vốn có từ trên trời, nhân gian khó mà được nghe”

Khổng Tử là nhân vật quan trọng của tư tưởng Nho gia, thì đủ biết sức nặng của cuốn Luận Ngữ này, mà Đoàn Dự lần đầu tiếp xúc với tư tưởng Nho học mới lạ thì lại càng nhiệt tâm.

Đoàn Dự hầu như phát điên, hấn điên cuồng đọc cuốn Luận Ngữ, trọn vẹn một tuần nhang, Đoàn Dự không hề động đậy, hoàn toàn đắm chìm trong đại dương Nho học.

“Khục Khục! Dự nhi, ngươi có cứu Chung cô nương nữa không?”

Bên này Thôi Bác Văn đã thay xong quần áo, tiện thể cầm thanh đại đao của Trầm Bát cạo sạch râu ria.

Cuối cùng Đoàn Dự vẫn như trước, không hề nhúc nhích, chăm chú đọc sách! Trình độ chăm chú có thể so sánh gần bằng trẻ con nít.

“Ồ!!? A?” Đoàn Dự nghe thấy tiếng nói của Thôi Bác Văn mới chợt bừng tỉnh. Trong nội tâm cảm thấy xấu hổ vì sự thất thố của bản thân, nhưng không trách được hấn, cái loại lý luận mới lạ này thực sự làm Đoàn Dự kích động.

Hấn lưu luyến đem cất kỹ cuốn Luận Ngữ đi, đây chính là bảo bối của hấn rồi! Là bảo bối được sư truyền cho hấn.

Đây là vật hấn muốn đặt ở Từ đường Tổ Tông để thờ cúng như “Thần vật”.

Đoàn Dự ngẩng đầu thì chỉ thấy đứng trước mặt là một thanh niên mặc hoa phục, sắc mặt tái nhợt.

Nào còn hình bóng của sư phụ hấn.

Sắc mặt thanh niên tối sầm, vẫy tay một cái, lập tức một bộ nội y cùng đường trang (DG: y phục bên ngoài) xuất hiện trước mặt Đoàn Dự. Rồi mở miệng nói:

“Thay đồ...”

“Ngươi là sư phụ sao?” Đoàn Dự có chút khó tin, thực sự hình tượng này quá khác so với trước. Lúc trước mặc dù hấn có hơi nghi ngờ giọng của sư phụ có vẻ trẻ tuổi, nhưng do đầu tóc bù xù và bộ râu quai nón, nhìn không ra nông sâu thế nào được.

Mà thanh niên trước mặt thì râu ria được cạo sạch sẽ, đầu tóc buộc gọn gàng, tinh thần sáng láng.

“Nói nhảm, mau thay đồ. Ngươi để hớ hết cả móng rồi!”

“Không phải chỉ là chỉnh sửa một chút phía dưới thôi sao, làm gì mà vội vội vàng vàng như thế”

Đoàn Dự nghe lời, vội vàng bắt đầu thay quần áo, còn cầm lên một cái “quần tứ giác”, nhìn trái nhìn phải một hồi, tấm tắc khen:

“Sư phụ! Không nghĩ là người còn trẻ như vậy.”

“Nói nhiều lời vô dụng làm gì, mau thay đồ đi!”

“Vâng, mà sư phụ có phải thần tiên không mà có thể biến ra nhiều thứ vậy.”

“Ngươi không mặc, ta sẽ đi.”

“Xong ngay! Sư phụ, thứ này thật là thần kỳ, mặc vào rõ ràng thoải mái hơn quần lót nhiều.”

Mặt Lão Thôi nổi gân xanh, “Tên nhóc chết tiệt này, từ lúc nào có thói quen nói chuyện tào lao rồi.”

“YAA.A.A...! Đứng rồi sư phụ, vừa nãy ta nghe gã Trầm Tam kia nói, có một cô nương bị một đám người đuổi giết ở gần đây. Chúng ta có đi giúp đỡ nàng một chút hay không?”

“Cô nương nào?”

“Đạ. Đó là cô nương che mặt. Hình như bị gặp nạn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Giông gió trước cơn bão

Dịch giả: KenSeki

“Hắc y? Che mặt? Nữ tử?”

“Đó chẳng phải là Mộc Uyển Thanh sao...”

Nghĩ lại thì tuy rằng Đoàn Dự đã bỏ lỡ mất thời gian tìm cha mẹ của Chung Linh để xin giúp đỡ, nhưng vì huynh đệ họ Trầm xuất hiện, đã giúp bọn hắn bắt kịp mạch thời gian trong cốt truyện, và lại nếu Đoàn Dự không nhắc, thì Thôi Bác Văn đã quên mất năng này từ lâu rồi.

Nếu quả thật Đoàn Dự không đi, thì rất có khả năng sẽ không cách nào cứu được Mộc Uyển Thanh nữa.

Mặc dù theo truyện lúc đầu thì Đoàn Dự cũng không giúp gì được Mộc Uyển Thanh, nhưng ai mà được, chẳng may vạn nhất hắn lại giống như cánh bướm nhỏ, vỗ cánh một cái lại thành ra cơn bão vũi chết mất Mộc Uyển Thanh, thì không được tốt cho lắm, hơn nữa nếu đem so sánh với Vương Ngữ Yên chỉ biết đọc sách học lý thuyết giết người thì năng Mộc Uyển Thanh này vẫn thú vị hơn nhiều, còn lý giải vì sao Đoàn Dự bỏ kết Vương Ngữ Yên thì cũng dễ hiểu.

Cái này là từ bản tính, hai kẻ có học thức thì dễ hấp dẫn lẫn nhau, Vương Ngữ Yên thì không khác gì cuốn bách khoa toàn thư ở cái thể giới Thiên Long này, chỉ cần nhìn qua là không quên được, mà Đoàn Dự cũng không thua kém, còn nhớ đoạn khi Đoàn Dự học Lục Mạch Thần Kiếm... chỉ tùy tiện đọc một lần mà học được luôn, đây là trí nhớ cỡ nào chứ.

Sự thông minh của Đoàn Dự, thì Thôi Bác Văn cũng đã tự mình trải nghiệm qua, trí nhớ thực đáng sợ, chỉ bằng quơ xem qua Lăng Ba Vi Bộ mà có thể nhớ kỹ, thì năng lực quá khủng rồi.

“Đi! Sao lại không đi chứ, Phật Tổ có câu, cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng.”

Đoàn Dự nghe sư phụ nói như vậy, thì lập tức vui vẻ, hắn chỉ sợ sư phụ không thích mấy chuyện thị phi như thế, dù sao thì sư phụ hắn cũng là cao nhân tiền bối có rất nhiều phép thuật của tiên nhân, không thích dính đến chuyện thị phi ở thế tục thì cũng là rất bình thường.

Đoàn Dự đào hố mai táng cho hai huynh đệ họ Trầm.

Rồi ngay lập tức xác định phương hướng, nếu như đã biết cô gái kia ở gần đây, chỉ cần cẩn thận tìm kiếm thì chắc chắn sẽ thấy.

Quả nhiên, sau khi xuyên qua một mảnh rừng tùng gãy đổ về hướng Bắc, thì phát hiện một cái đường nhỏ, có nhiều dấu vết còn để lại trên mặt đất, có lẽ vừa mới có người đi qua đây không lâu, đi tiếp sáu bảy dặm, thì gặp một căn nhà lớn ở trước mặt.

Đây có lẽ chính là nơi trú ẩn của Mộc Uyển Thanh rồi.

Hai người đến trước cửa nhà, thì đột nhiên một cây gậy từ dưới đất vung lên.

Thôi Bác Văn còn chưa có động tác gì, thì Đoàn Dự đột nhiên lác mình một cái, đã đến trước mặt người nọ.

Đứng!

Hắn tát một cái lên khuôn mặt chữ điền của người nọ, rồi vận toàn thân vận chuyển Bắc Minh Thần Công, chỉ trong chớp lát người nọ đã mất đi năng lực phản kháng, ngã xuống đất. Đoàn Dự đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên khi thấy đối phương mất đi năng lực phản kháng, thì liền thu công, không lấy mạng người nọ.

Toàn bộ sự việc đều lọt vào mắt Thôi Bác Văn...

“Cái tên mỗ sư cô này...” vẻ mặt như thế nào lại giống như lúc trước hắn và Trầm Bát đánh nhau vậy.

Kỳ thật Lão Thôi cũng không biết, hiện tại, Đoàn Dự đã sùng bái hắn đến phát rồ. Hút xong nội lực của đối phương, lại không nhận được cảm thán, “Không nghĩ đến đánh người lại có cảm giác khoan khoái dễ chịu như thế, bảo sao sư phụ lại thích đi đánh người như thế...”

“Sư phụ! Những việc xử lý bọn đạo chích nhãi nhép này, cứ để đồ nhi giải quyết!” Đoàn Dự phui tay, quay lại giải thích với Thôi Bác Văn.

“Ừ! Dự nhi này!”

“Có đồ nhi!”

“Khi hút nội lực của người khác, con có cảm giác không khỏe gì không?”

“Khỏi bầm sư phụ! Chưa từng có!”

“Ừ! Nhớ kỹ không được quá ham hố...” Kỳ thật trong lòng Thôi Bác Văn như đang chửi “Motherfu*ker” mấy vạn lần.

Người so với người chênh lệch thật quá đáng, hấn hút nội công người khác thì toàn thân đau đớn muốn chết đi sống lại, còn thử nhìn Đoàn Dự xem, rầm cũng không thèm đánh...

“Vâng! Sư phụ! Đồ nhi xin ghi nhớ!”

Nói xong, hai người bước về phía căn nhà lớn.

Chỉ thấy cửa sân đã được mở rộng, rõ ràng đoàn người kia đã đến.

Vừa đến trước cửa, thì thấy bốn năm người đồng thời từ bên cạnh lao đến, về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm hai người, một tên quát: “Các ngươi là ai? Xông loạn vào đây làm gì?”

Đoàn Dự thầm sốt ruột: “Cực kỳ không xong, nhà cũng đã bị người ta bao vây, không biết chủ nhân đã bị gặp độc thủ hay chưa.”

Nghĩ xong, định ngay lập tức thì triển khinh công xông vào, nhưng cánh tay phải đã bị Thôi Bác Văn giữ chặt, Đoàn Dự không biết dụng ý của sư phụ, đành phải kiềm chế, chờ sư phụ xử lý.

Thôi Bác Văn tiến lên một bước nói: “Ta đến tìm chủ nhân nơi này, ngươi là người phương nào lại dám cả gan ngăn cản hử?”

Một giọng nói già nua vang lên: “Hai kẻ mới tới rất kỳ lạ, nhất định là nhân tình của con tiện nhân kia, cho bọn chúng vào, chúng ta nhỏ cò tận gốc bắt gọn một mẻ luôn.”

Vừa dứt lời, thì mấy tên kia tránh ra, để lộ một lối đi, nhìn hai người với vẻ giễu cợt.

Thôi Bác Văn nghe nói như thế, thì lão đảo, suýt nữa ngã quỵ.

“Đùa cái gì vậy?” Ngươi bảo Lão Thôi là tình nhân của Mộc Uyển Thanh thì còn nghe lọt tai, nhưng vì sao lại lôi cả Đoàn Dự vào, hai người bọn hắn là tình nhân hàng thật giá thật đấy, thế mà ngươi cũng nghĩ ra được, vị lão bá này rất biết đùa nha..”

Nhưng nếu đã cho bọn hắn đi vào, thì Thôi Bác Văn cũng lười so bì làm gì, hấn liền kéo Đoàn Dự đi vào bên trong.

Băng qua một cái sân, hai bên con đường bằng đá có trồng đủ loại hoa hồng, hương thơm ngào ngạt, con đường bằng đá quanh co xuyên qua một cửa động hình tròn.

Hai thầy trò Thôi Bác Văn đi đến men theo con đường bằng đá, nhưng chỉ thấy hai bên đầy người, chỗ này một cái, chỗ kia một cái.

Chợt từ phía trên cao có một người nhẹ giọng ho khan, Thôi Bác Văn nhìn sang, thấy trên đầu tường có bảy tám người tay cầm binh khí đang đứng, từng mắt hung hãn nhìn bọn hắn, tay ghi chuỗi đao, có ý thị uy dăm dọa.

Thôi Bác Văn nhếch miệng, lười để ý đến mấy loại tôm tép nhãi nhép này, hấn đến chỉ để cứu người, mặc dù không ngại hút sạch nội lực của bọn này, nhưng trước mắt cứ tìm thấy Mộc Uyển Thanh rồi tính tiếp, hấn nhìn thấy nhiều người tập trung ở chỗ của Mộc Uyển Thanh như thế, trong lòng cũng có chút bồn chồn, hi vọng cái hiệu ứng cánh bướm * hấn đoán lúc trước sẽ không thực sự giết mất Mộc Uyển Thanh.

Phía cuối con đường đá là một tòa đại sảnh, từng dãy cửa sổ dài bị rơi trên mặt đất. Thôi Bác Văn đi đến phía trước dãy cửa sổ, tung một cước lên cửa chính.

Phanh!

Cánh cửa phát ra một tiếng kêu dài rồi mở toang, làm kinh động đến những người ở bên trong phòng, không ít người quay lại nhìn bọn hắn, trong phòng kẻ đứng người ngồi, có khoảng mười bảy mười tám người. Ở chính giữa có một cô gái mặc áo đen ngồi trên ghế, nàng ngồi quay lưng ra ngoài, nhìn không rõ dung nhan xinh đẹp của nàng, chỉ lộ ra dáng lưng thon thả, và một mái tóc đen nhánh xõa trên bộ trang phục của thiếu nữ.

Trên dãy ghế phía đông có hai bà lão đang ngồi, trên tay không cầm gì cả, chỉ còn hơn mười tên khác thì đều cầm binh khí. Trước mặt bà lão ngồi phía dưới có một người nằm ngang sông soài trên mặt đất, bị cắt ngang cổ họng, máu tươi chảy ra lênh láng, rõ ràng là đã chết.

Mất Thôi Bác Văn hơi híp lại, nội khí bùng lên, thực ra, hấn không phải chưa từng nhìn cảnh giết người mà nổi giận, nhưng đám người này đã hoàn toàn khơi lên lửa giận của hấn, tượng đất còn có ba phần nóng này, huống chi là hấn.

Hơn mười mấy người đuổi giết mô cô gái yếu đuối, chỉ vì ghen tuông của Đoàn Chính Thuần.

Kinh nghiệm sống của Thôi Bác Văn không đủ để giúp hấn lý giải được những loại tình huống như thế này.

Đoàn Dự cũng bị hình ảnh máu tanh làm cho bụng đầy căm phẫn, giết người mà lại hành hạ dã man, hấn cũng đã từng giết người, nhưng loại hành hạ để chảy máu đến đen một cách khổ sở như thế này thì quá tàn nhẫn.

Ngồi ở trên cao là một bà già tóc trắng, thân hình thấp bé, mặt rộng và ngắn, lông mi màu trắng rủ xuống, mắt híp lại thành một khe nhỏ, lóe lên một tia hung quang kèm sát khí, liên tục đảo qua đảo lại dò xét hai thầy trò Thôi Bác Văn, rồi cất giọng khàn khàn quát: “Này, các ngươi là người phương nào! Tôi đây làm gì?”

Đoàn Dự vừa muốn trả lời, thì Thôi Bác Văn khoát tay chặn lại, cướp lời nói trước:

“Không có gì, rảnh rồi muốn tán gẫu nên đi ra ngoài dạo chơi, nhưng vừa ra khỏi cửa thì liền gặp một đám vô liêm sỉ đang bắt nạt người khác!”

Bà già ngồi phía dưới liền nổi giận, đột nhiên đứng lên, vung hai tay lên, mỗi tay đều đã nắm một thanh đoản đao, xông về phía trước hai bước, gợn thanh đao lên nhắm giữa cổ Thôi Bác Văn chém tới.

Đúng lúc này, một cây Thiết quái trượng đưa qua, chặn lại đoản đao, thì ra bà già còn lại ra tay cản lại.

Mụ nhỏ giọng nói: “Bình bà bà chậm chút, để hỏi rõ ràng trước đã, rồi giết cũng không muộn!” nói xong thì đem cây Thiết quái trượng dựng tựa vào ghế bên cạnh, rồi hỏi Thôi Bác Văn: “Ngươi là ai, dám cả gan ở đây ăn nói ngông cuồng.”

Thôi Bác Văn không thèm để ý đến mụ này, mà chỉ nhìn chằm chằm đánh giá bà già vừa mới ra tay kia.

Bà này nhìn rất mập mạp, bụng phưỡn ra như người có bầu bảy tám tháng, mái tóc mụ hoa râm, vẻ mặt rất dữ tợn, giọng nói còn thô hơn mấy phần so với giọng đàn ông, bên eo phải có dắt một thanh đoản đao, mà trên tay còn đang cầm một thanh đao khác dính đầy máu tươi, xem ra người nọ chính là chết trong tay mụ.

Thôi Bác Văn chỉ thi thễ trên mặt đất hỏi: “Là ngươi giết hấn sao?”

Bà già kia cũng không trả lời, chỉ quát lên: “Xú tiểu tử, ngươi thật không biết phân biệt tốt xấu. Thụy bà bà tự mình mở miệng hỏi ngươi chính là coi trọng tiểu tử nhà ngươi! Ngươi không biết vị lão bà bà này là ai sao? Thật là có mắt như mù.”

Thôi Bác Văn nén giận nở một nụ cười, vẫn nhìn mụ như trước, nói:

“Lão tử hỏi ngươi một lần nữa. Người này có phải do ngươi giết không?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lão Thôi bên bờ hồ Đại Minh

Dịch giả: KenSeki

Bình bà bà nổi giận nói: “Đúng thế thì sao nào, người Đại Lý không có kẻ nào tốt đẹp cả, tất cả đều đáng chết.”

“Nếu đúng thì tốt rồi! Hiện tại ta cũng cảm thấy ngươi không giống người tốt lắm, nên xin mời ngươi đi chết đi nhé!”

Thôi Bác Văn vừa dứt lời, thì cả người như một mũi tên, bất ngờ phóng đến bên Bình bà bà.

Bình bà bà thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình, mà lại phi thân tới, thì càng tức giận, thầm mắng kẻ này thật không biết trời cao đất rộng, thanh đao trong tay khua một cái, mang theo ngàn vạn đao ảnh bổ về hướng Thôi Bác Văn, đến lúc này Thụy bà bà cũng không ra tay ngăn cản, mụ cũng muốn nhìn xem người mới tới nông sâu ra sao.

Thôi Bác Văn nhìn thấy bóng đao đang bổ tới, dưới chân bước đan vào nhau, Lăng Ba Vi Bộ được thi triển đến cực hạn, vô cùng quỷ dị tránh né tất cả công kích đang đến.

Bình bà bà kinh hãi, mụ không nghĩ đến, kẻ này có thể hoàn hảo tránh né toàn bộ một đao kia của mụ, một đao kia nhìn thì bình thường, nhưng lại là chiêu đao âm hiểm nhất mà mụ đã khổ công luyện tập, tiếp sau còn nhiều biến hóa vô cùng, nhưng rõ ràng lại bị tên này tránh né được, điều này thực sự khó tin đối với mụ.

Bình bà bà nghĩ thế nào cũng không hiểu, một thanh niên nhìn qua chỉ mới chừng hai mươi tuổi, lại có thể hoàn toàn né tránh được chiêu đao của mụ, “Không lẽ hấn chính là Kiều Phong sao?”

Cũng không trách được sao mụ lại hiểu lầm, sau khi Thôi Bác Văn sửa sang nhan sắc lại, thì nhìn quả thực tuổi không lớn lắm, mà cao thủ trẻ tuổi danh chấn giang hồ, thì ngoài Nam Mộ Dung mụ đã gặp qua, thì chỉ còn Bắc Kiều Phong là mụ chưa biết mặt mà thôi.

Nhưng ngay lúc mẹ còn đang thất thần, thì Thôi Bác Văn đã vọt tới trước mặt mẹ, đánh ra một chưởng khổng lồ chế Thiên Linh Cái của mẹ, trong lúc ánh mắt mẹ còn đang kinh ngạc, hắn đã ngay lập tức vận Bắc Minh Thần Công.

“Cần rồi! Mau buông bà bà ra!”

“Người dám ~ muốn chết!”

Những người xung quanh lập tức muốn xông lên đem Thôi Bác Văn xé nát.

Thế nhưng Thụy bà bà khoát tay, ngăn mọi người lại, nhìn chằm chằm Thôi Bác Văn, nói: “Hào khinh công, nhìn người mặt mũi khô khô tuần tử, chắc là tình nhân của tiểu tiện nhân hả?”

Thụy bà bà thấy Thôi Bác Văn giữ Thiên Linh Cái của Bình bà bà, cũng không làm gì thêm, nên tưởng hắn muốn đàm phán cá nhân, song quả thực khinh công của Thôi Bác Văn làm mẹ thấy thực sự kinh ngạc, bộ pháp như vậy đây mới thấy lần đầu.

Lão Thôi nghe được câu này, chân bước lão đảo, suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, “Cái mẹ Thụy bà bà này không lẽ mù thật?”

Trong lúc hắn đang vận chuyển Bắc Minh Thần Công nghĩ thầm.. “Không lẽ lão bà bà này không nhìn thấy sao? Thật không tưởng tượng được, loại người này làm sao mà hành tẩu giang hồ được vậy!”

“Loại người này mà đưa lên phim truyền hình chắc chắn không trụ được quá ba tập...”

“Lại còn muốn đem gán ghép uyên ương một cách loạn bậy lung tung.”

“Cũng không biết người ta có cam tâm tình nguyện hay không... À Không phải, phải là không nên thiếu nhã nhặn với giai nhân như thế... Ừ, đổi cách nói một chút quả nhiên là thấy văn nhã hơn nhiều...”

Thực ra là hắn đã hiểu nhầm người khác, trên giang hồ hiện nay thì công pháp cỡ Bắc Minh Thần Công này đã tuyệt tích từ hơn mười năm rồi, cho dù cũng có Hóa Công đại pháp là công pháp cùng loại chuyên hủy đi nội lực, nhưng không có loại nào như Bắc Minh Thần Công nhẹ nhàng và tinh diệu, trong lúc không đề ý, âm thầm hút đi nội lực của đối phương..

Có thể nói toàn bộ người trong phòng, trừ Đoàn Dự và Bình bà bà, thì những người khác đều cho rằng Thôi Bác Văn có ý đàm phán.

Bình bà bà nghe thấy Thụy bà bà nói, thì thầm hô không tốt, Thụy bà bà ngày thường vẫn áp chế mẹ, không lẽ chỉ có chút bản lĩnh như thế này sao.

“Không lẽ mẹ không nhìn ra là bản thân ta không thể xuất ra nội kinh sao?”

Ngay khoảnh khắc lúc Thôi Bác Văn chụp lấy đầu, Bình bà bà đã muốn đem cánh tay hắn chặt xuống, nhưng mẹ lại khiếp sợ phát hiện ra toàn thân không còn một chút khí lực nào, không những thế, nội lực toàn thân như nước lũ, rồi từ phía đỉnh đầu tuôn ra ào ào.

“Đây là loại tà công gì vậy?” Bình bà bà cũng coi là có kiến thức rộng rãi, nhưng giờ phút này lại không thể nhớ ra được đây rốt cuộc là công phu của môn phái nào, mà lại có uy lực đáng sợ như thế.

Bình bà bà dùng hết khí lực toàn thân, miệng ứ ớ nói: “Cứu.. Ta.. Mau.. Cứu.... Ta!”

Thụy bà bà gạt gạt đầu, nhìn mẹ rồi nói: “Người cứ chờ một chút, ta nghĩ tiểu tử này đến để cứu tiểu tiện nhân kia, hắn không dám hại người đâu!”

“Chờ một chút? Không dám?”

Giờ phút này thì Bình bà bà hoàn toàn tuyệt vọng, tên tiểu tử này sắp hút hết nội lực của mẹ rồi, còn ở đó mà không dám cái gì chứ.

Mẹ đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy mọi người trong phòng, thì nội tâm càng tức giận, “đám người kia đều mù lòa cả sao!” Thế mà lại không có một ai nhìn ra được nội lực của mẹ đang bị người ta hút cạn.

Thụy bà bà nhìn chằm chằm vào nhìn chằm chằm vào Thôi Bác Văn hung hăng nói: “Tiểu tử, mau thả Bình bà bà ra, nếu không thì đừng trách ta ra tay độc ác với tiểu tình nhân của người!”

Khục khục!

Lão Thôi mặt mũi xám xịt!

“Lại nữa!” Năng lực gán ghép loạn bậy của Thụy bà bà thật sự mạnh mẽ, làm cho người đẹp đang ngồi trên cao quay lưng lại với mọi người suýt nữa thì té ghế, vừa xấu hổ vừa tức giận mở miệng nói: “Mẹ là sát, đừng có hồng bôi nhọ ta! Ta với hắn không có một chút quan hệ nào!”

Lời nói của nàng vang lên nghe rất thanh thúy êm tai, nhưng trong giọng nói lại lạnh như băng không có một chút áp áp nào, khiến người nghe thấy vô cùng không thoải mái, dường như nàng thờ ơ với tất cả mọi việc trên đời, lại hình như có rất nhiều địch ý với tất cả mọi người.

Thực ra, lúc Thôi Bác Văn và Đoàn Dự bước vào cửa thì nàng cũng đã chú ý đến, nhưng hiện tại nàng đang trong tình trạng óc không mang nổi mình óc, không thể phân tâm lo cho người khác được, chỉ có một điều ngoài ý muốn đó là người vừa tới lại nổi giận vì Lai Phúc bị giết, “Không lẽ người mới tới là người quen cũ của Lai Phúc sao?”

Mặt Thôi Bác Văn dần đỏ lên, nhưng giọng nói vẫn bình thản như cũ nói: “Mộc cô nương nói những lời ấy là sai rồi, nàng chẳng lẽ đã quên mất, Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh hay sao?” (*)

“Hạ Vũ Hà là ai?” Cô gái áo đen nghi hoặc quay người nhìn lại, lúc này Thôi Bác Văn mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, một mảnh lụa đen che nửa, mặt lộ ra bên ngoài là một cặp mắt đen sáng ngời, trong veo như hồ nước, mà đôi lông mày nhỏ tinh xảo kia bởi vì lời nói của Thôi Bác Văn mà hơi chau lại một cách đáng yêu.

“Đúng vậy, Hạ Vũ Hà, ngươi còn nhớ hay không? Chính là vào mùa hè năm đó, cùng hái sen bên hồ đó!”

Mộc Uyển Thanh lắc đầu, nhìn thanh niên này một cách tò mò, cao ráo tuấn tú, nhưng khoe miệng và điểm giữa lông mày thì lại lộ vẻ bất cần đời, nhìn qua khiến người ta cảm thấy rất chán ghét.

Ngay lập tức giọng nói chờ nên lạnh lùng: “Ta không biết ngươi từ đâu biết được tên ta, chỉ có điều ta lại không biết ngươi. Cũng không biết ai là Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh cả, ngươi mau mau rời khỏi nơi này, đừng có gây thêm chuyện rắc rối!”

Thôi Bác Văn có chút lúng túng, Mộc Uyển Thanh thật đúng là cực kỳ giống như miêu tả trong nguyên tác, mặc dù vẻ ngoài luôn tỏ ra thờ ơ với tất cả mọi thứ trên thế gian, nhưng thực chất bên trong lại có một tấm lòng cực kỳ thiện lượng đơn thuần của thiếu nữ.

Lão Thôi sao mà không nghe ra ý tứ bảo hẩn trốn đi để khỏi bị giết chứ.

Hắn không khỏi cảm thán một hồi, cái thứ nữ nhân ngu ngốc này, bản thân lâm vào tuyệt cảnh rồi mà vẫn cố lo lắng cho người khác.

“Hừ ~!” Nội công của mụ Bình bà bà này cũng thật thâm hậu, mắt cá buổi như vậy mà Bắc Minh Thần Công vẫn còn chưa dùng hết nội lực của mụ!”

Hạ Vũ Hà cái gì, không nhận biết cái gì, tất cả đều chỉ là lấy cớ mà thôi, Thôi Bác Văn chỉ muốn kéo dài thời gian đợi Bắc Minh Thần Công hoàn thành “cooldown”(**) mà thôi

Khỏe mắt Bình bà bà đã ướt nhẹp nước mắt.

“... Cả một phòng toàn lũ ngu ngốc, chẳng lẽ không ai nhìn ra là điểm khác thường gì sao! Mụ sắp bị phê đến nơi rồi! A!”

Lúc này mụ vô cùng sốt ruột, nhưng mà muốn kêu cứu cũng không có sức, chỉ có thể giương mắt nhìn bốn mươi năm công lực của bản thân đang bị đối phương từng chút một hút đi.

Mặt Đoàn Dự tỏ vẻ “thì ra là thế”!

“Thảo nào mà sư phụ lại quan tâm đến việc này như thế.”

Chẳng trách mà khi nghe thấy hắn nói đến cô gái che mặt thì lại như giật mình bừng tỉnh.

“Thì ra là thế, chắc chắn là có vấn đề rồi a!”

Chú thích:

(*) Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh: trích trong phim Hoàn Châu Cách Cách, nói về đoạn Càn Long gặp Hạ Vũ Hà(mẹ của Hạ Tử Vi)

(**) cooldown: Chỉ thời gian mà bạn phải chờ để sử dụng tiếp skill mà bạn vừa dùng xong trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Khối thuốc nổ hình người

Dịch giả: KenSeki

Thôi Bác Văn làm ra vẻ bi thương nhìn Mộc Uyển Thanh, nói: “Chẳng lẽ ngươi định bội tình bạc nghĩa, ngươi đã quên ước định dưới trăng của chúng ta khi xưa sao!”

Thân thể Mộc Uyển Thanh xiêu vẹo, vội vàng la lên: “Ngươi... ngươi chớ có nói bậy bạ...Chúng ta có ở dưới ánh trăng lúc nào...”

“Được rồi! Người đã không thừa nhận, thì coi như chưa từng xảy ra đi!”

Thôi Bác Văn một tay cầm lấy Bình bà bà, ngửa mặt lên trời bày ra vẻ ai oán.

Mộc Uyển Thanh không tránh khỏi cảm thấy bối rối, nàng bình sinh chưa bao giờ thấy loại chuyện như thế này.

Nàng khẳng định đây là lần đầu tiên nhìn thấy người thanh niên trước mặt này, thế thì ở đâu ra có Hạ Vũ Hà gì đó ước định dưới ánh trăng.

Lúc này, Thụy bà bà đột nhiên cắt ngang cảnh “Tình chàng ý thiếp” của họ, nói: “Tiểu tiện nhân bội tình bạc nghĩa, thật đúng là mẹ nào con nấy! Hừ.”

Mộc Uyển Thanh hừ một tiếng, nói: “Mụ già nhà người đừng vội ăm nói bậy bạ, ta cùng hần không có quen biết.”

Đồng thời nhìn Thôi Bác Văn nói: “Người cũng chớ ăm nói hươu nói vượn, cùng ta dây dưa quan hệ không có chỗ nào tốt cả, mau mau rời đi, ta sẽ không so đo việc người ăm nói ngớ ngẩn!”

Thôi Bác Văn thấy có chút cảm động, Mộc Uyển Thanh này đúng là điển hình của trong nóng ngoài lạnh, gặp phải tình huống như thế này, mà vẫn còn khuyên can người ta không nên dính vào vũng nước đục này.

Đang trong lúc Lão Thôi cảm khái, thì giọng Tiểu Y chợt vang lên trong đầu.

“Chủ nhân đạt được bốn mươi năm nội lực, có muốn chuyển đổi thành điểm năng lượng hay không?”

“Không chuyển.”

Thôi Bác Văn nhìn nhìn Bình bà bà suy yếu vô lực, lửa giận cũng nguôi đi một ít, dù sao hần cũng không phải người hiểu sát, lại vừa lúc nghe thấy Mộc Uyển Thanh nói như thế, thì lập tức gạt đầu nhẹ một cái, nói: “Tốt! Ta đi đây, hẹn gặp lại!”

Dứt lời, liền buông lỏng tay, Bình bà bà giống như bãi bùn nhão ngã xuống đất, Thôi Bác Văn vỗ tay, quay người định rời đi luôn.

Động tác này làm cho Mộc Uyển Thanh ngẩn ngơ!

Lúc trước nàng vẫn nghĩ rằng ai cũng từng muốn làm nghĩa sĩ thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, thế mà mới chỉ có một câu khuyên can, thì đối phương nói đi là đi luôn, không một chút dây dưa dài dòng, nàng thờ dài, cảm thấy lời sư phụ nói quả thật không sai, nam nhân trên đời không có kẻ nào tốt cả, tất cả đều rất sợ chết, miệng lưỡi trơn tru. Nhưng hần bỏ đi cũng tốt, bớt một người vì nàng mà chết oan.

Đùng! Thụy bà bà đâm Thiết quái trượng xuống mặt đất, trong nháy mắt đám người xung quanh đồng loạt giơ lên vũ khí sáng choang, Thụy bà bà nhìn thoáng qua Bình bà bà nằm trên mặt đất, nói:

“Hừ! Các hạ coi bọn ta như không khí sao, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?”

Bản thân Thôi Bác Văn vốn chỉ muốn trêu đùa Mộc Uyển Thanh, nghe nói như thế, thì quay người lại, mỉm cười nhìn Thụy bà bà, nói: “Như thế nào? Người định giữ ta lại dùng cơm hay sao?”

Nói xong! Còn sờ tay lên bụng xoa xoa, vẻ mặt chờ mong.

“Giả ngây giả dại. Xem quái trượng!”

Ngay lập tức Thụy bà bà đột nhiên đứng dậy, đánh về phía Thôi Bác Văn.

Lạch cạch!

Thụy bà bà cảm thấy dưới chân tê rần, lao đảo một cái rồi té ngã trên đất.

Thôi Bác Văn sừng sốt.

Bà bà choáng váng.

Thủ hạ xung quanh của Thụy bà bà cũng ngơ ngác.

Ngay cả Mộc Uyển Thanh mặt lạnh lùng kia, cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Thôi Bác Văn nhìn Thụy bà bà vừa ngã xuống đất, ho nhẹ một tiếng: “Mọi người xem đấy nhé. Là mụ tự ngã sml đấy nhé. Không liên quan gì đến ta!”

Nói xong hần còn tự lẩm bẩm... “Muốn giả bộ để...lừa người ta sao...”

Phốc!

Thụy bà bà đang chuẩn bị từ dưới đất đứng lên, nghe tiếng lẩm bẩm như thế, miệng phun ra một máu, “mụ ngã là do chẳng may không được à”, tính lại mà nói, thì suốt đoạn đường dài đuổi giết Mộc Uyển Thanh không nghỉ đã làm mụ mệt mỏi, vừa rồi đang ngồi lâu lại đột ngột đứng dậy, làm khí huyết ở chân không kịp vận chuyển, dẫn đến chuột rút, “tên nhóc này lại còn lẩm bẩm cái gì chứ?”. Dù sao thì mụ từ nhỏ đã luyện võ, nên bẩm sinh đã có giác quan thứ sáu... (DG: biết được Lão Thôi lẩm bẩm nói xấu)

“Cái gì mà lừa người?” Lúc này Thụy bà bà đã tức sùi bọt mép, khuôn mặt bị Thôi Bác Văn nói chọc cho đỏ bừng, đương nhiên cũng bao gồm cả việc mụ thấy xấu hổ vì cú ngã vừa rồi.

“Tiểu tạp chủng, lão thân muốn lấy mạng ngươi!”

Nói xong, cũng không cần quan tâm xem có bị coi là lấy lớn hiếp nhỏ hay không,

Mụ liền vung quai trọng lên đâm về phía mặt Thôi Bác Văn

Tuy rằng miệng lưỡi Thôi Bác Văn hơi chua ngoa, nhưng hấn vẫn luôn đề cao tinh thần cảnh giác, bản thân hấn hiện giờ có tới bảy mươi năm công lực, trên giang hồ có thể coi như nhất lưu cao thủ về nội lực, nhưng cũng chỉ là về nội lực mà thôi, chứ võ công của hấn thì nửa chiêu cũng không biết.

Thời điểm Thụy bà bà đột nhiên công kích, thì hấn đã sớm có phòng bị, đầu nghiêng sang bên tránh được một chiêu này.

“Phản ứng cũng nhanh đấy!” Thụy bà bà bất ngờ ra tay, là muốn đánh cho hấn không kịp phòng bị, mà tu vi của mụ cũng đã hơn bốn mươi năm công lực, khó có đối thủ, thế mà vẫn bị tên này nhẹ nhàng tránh thoát.

Thôi Bác Văn cũng rất ngạc nhiên, bởi hấn phát hiện ra rằng sau khi hút được bốn mươi năm công lực của Bình bà bà thì năm giác quan của hấn đều trở nên nhanh nhạy hơn rất nhiều, khi Thụy bà bà đâm quai trọng đến, thì hấn nhìn thấy chậm như sên, nếu muốn thì hấn hoàn toàn có thể bắt được cây quai trọng đó.

“Chẳng lẽ đây là cảm giác của cao thủ nội công sao!” Thôi Bác Văn ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh, giờ phút này, hấn phát hiện ra cảnh vật xung quanh, từ những thứ ở quanh người cho đến những con côn trùng xa xa trong bụi cỏ, đều trở nên vô cùng rõ ràng.

“Cảm giác thật mới lạ!”

Thụy bà bà thấy vẻ mặt của Thôi Bác Văn lơ đãng, thì lừa gạt lại bốc lên, nhưng cũng lấy làm vui mừng, tên thanh niên này trong lúc đối địch lại dám phân tâm.

Lập tức cổ tay run lên, đâm Thiết quai trọng về phía ngực Thôi Bác Văn.

Nhìn thấy tình hình khác thường của Thôi Bác Văn không chỉ có mình Thụy bà bà, cả Mộc Uyển Thanh cũng nhìn thấy rõ, ngay khi thấy Thụy bà bà lại muốn đánh lên, muốn ngăn cản thì đã không kịp, chỉ theo bản năng hô lên: “Cẩn thận!”

“Gi?”

Thôi Bác Văn nghe thấy tiếng của Mộc Uyển Thanh hô, thì giật mình tỉnh lại, đồng thời trước ngực cảm thấy như bị vật gì đó đâm phải.

Bành!!!

Phốc...

Miệng Thụy bà bà phun máu tươi, bắn ngược lại phía sau, nện vào một cái bàn.

Mộc Uyển Thanh kinh ngạc, nàng nhìn thấy rõ Thụy bà bà ra tay đánh lên, thế nhưng lại bị phản chấn bắn ngược lại, “Sao có thể thế được?”. “Đây chẳng phải là cảnh chênh lệch nội lực quá lớn bị phản chấn trong truyền thuyết sao?”

“Việc này làm sao có thể xảy ra trên thân một người trẻ tuổi được?”

Rốt cuộc người này có thân phận thế nào, tại sao lại giúp nàng, lúc này nàng cũng đã hiểu ra tất cả sự việc vừa rồi, và cả những lời nói kia, tất cả đều là đùa cợt nàng mà thôi, nhưng dù có biết như thế, thì nàng cũng không thay đổi cách nghĩ, người này nói năng cợt nhả, quả thực giống hệt hình mẫu nam nhân mà mẫu thân nàng đã miêu tả.

Thôi Bác Văn cũng có chút mơ hồ, hấn chỉ cảm thấy có một cỗ nội lực đánh về phía cơ thể mình, thì nội lực bản thân lập tức tự động phản kích, sau đó thì Thụy bà bà bị đánh bay, thế này là thế nào?

“Thụy bà bà! Tiểu tử, ngươi lại dám là tổn thương Thụy bà bà, mau nạp mạng!”

Nhìn thấy Thụy bà bà bị phản chấn bắn bay trở lại chỉ có mấy người đứng phía trước, còn mấy người đứng sau lưng Thôi Bác Văn thì không nhìn thấy, tiếng nói vừa rồi là của một tên đứng phía sau lưng Lão Thôi.

Còn những người đứng phía trước thì sao? Đừng đùa nhau thế chứ, bọn họ đều đã nhìn rõ ràng toàn bộ quá trình từ lúc Thụy bà bà đánh lên đến khi bị thổ huyết, nên là trừ khi bọn hấn không cần mạng sống nữa, nếu không thì sẽ không có ai tùy tiện ra tay đối với thanh niên thân bí này.

Đương đương đương!

Bảy tám người đứng phía sau Thôi Bác Văn, đồng loạt ra tay với hấn, đao thương kiếm kích quyền chưởng đồng thời đánh ra.

Đùng! Một tiếng nổ vang lên!

Lấy Thôi Bác Văn làm trung tâm, một sóng khí mất thường có thể nhìn thấy lan tỏa ra, thời khắc này, bất kể người từ hướng nào đánh tới, đều cảm thấy một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt nổi lên trong lòng.

Ầm ầm!

Toàn bộ phòng ốc bị sóng khí trực tiếp đánh sập!

Ngay trong lúc Mộc Uyển Thanh còn đang ngây người đứng đó, thì Thôi Bác Văn đã phản ứng cực nhanh, tức khắc thi triển Lăng Ba Vi Bộ, ôm lấy nàng lao ra khỏi căn phòng đang sụp đổ.

Chỉ có điều là không khống chế tốt lực, nên bị bắn ra ngoài bảy tám bước mới dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đôi tình nhân múa kiếm bên hồ

Dịch giả: KenSeki

“Ồ, Mộc cô nương, cô không sao chứ. Ta chỉ là thuận tay cứu cô nương thôi, cô yên tâm ta không yêu cầu phải báo đáp gì đâu.”

Thôi Bác Văn nhìn thấy bụi bặm dần tan đi, trong mấy người bất ngờ bị đánh cho thất điên bát đảo, thì chỉ có Đoàn Dự là mang theo vết mặt vô tội đứng bên cạnh đồng đồ nát.

Thấy Đoàn Dự không việc gì, Thôi Bác Văn cũng thấy yên tâm, đây chính là cái phiếu ăn com của hắn đó.... À không đúng, là đồ đệ! Nếu chẳng may bị tổn hại gì thì hắn sẽ đau lòng chết mất.

Chỉ có điều Lão thôi không thấy vị mỹ nhân đang nằm trong lòng ngực có động tĩnh gì, “Không phải là đã bị phong độ anh tuấn, mặt mũi khôi ngô, tính tình dịu dàng của ta mê hoặc rồi chứ.”

Nhưng quả thật là mùi hương rất thơm, Thôi Bác Văn ngửi ngửi thấy mùi hương từ mỹ nhân đang nằm trong lòng ngực tỏa ra như hoa lan, thì không khỏi rung rung một hồi.

“Phiền người thả ta xuống.” Giọng Mộc Uyển Thanh trong trẻo êm tai như trước, nhưng không hiểu sao Thôi Bác Văn lại cảm thấy lạnh lẽo hơn lúc trước ba phần!?

“Cô nương không khỏe sao! Vừa rồi đã khiến cô nương bị sợ hãi rồi, chỉ là Thôi mỗ vẫn luôn coi việc giúp người là niềm vui mà thôi.”

“Ta thật sự là không sao cả, người bỏ ta xuống là được rồi.” Mộc Uyển Thanh có thể giữ bình tĩnh như thế thật sự là không dễ, hiện tại nàng đang bị Thôi Bác Văn ôm trong lòng, không cách nào nói hết cảm giác khó xử lúc này.

“Được rồi. “

Mộc Uyển Thanh vừa rời vòng tay Thôi Bác Văn, thì chân thấy mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững, tốc độ vừa rời thực sự là quá nhanh.

Hít sâu một hơi, Mộc Uyển Thanh nhìn người thanh niên trước mặt với ánh mắt phức tạp, khống chế tâm tình đang chạy loạn, nhẹ nhàng nói: “Xin được hỏi tước danh của công tử?”

“Mộc cô nương khách khí, tại hạ chỉ là một con tôm nhỏ trong trồn giang hồ, không cần phải biết tên làm gì, mà có thể cô nương cũng chưa từng nghe qua.”

Thôi Bác Văn khoát tay áo, làm ra vẻ không để ý.

“Hay công tử cứ nói đi.”

“Tại sao?” Thôi Bác Văn cảm thấy hơi xao động, không lẽ đây gọi là thâm thương trộm nhớ sao, nghĩ lại thì cũng có thể lắm, hắn đã cứu nàng trong lúc

nguy hiểm, thì có lẽ Mộc Uyển Thanh đã mang lòng căm kích, khả năng sẽ định lấy thân báo đáp, “Thôi Bác Văn, người phải nhìn, không được để sắc đẹp làm mê hoặc, mỹ nữ cũng chỉ giống như xương khô mà thôi, từ xưa đến nay hồng nhan họa thủy, mặc dù không nhìn được hết dung mạo Mộc Uyển Thanh, nhưng chắc chắn là cũng cực kỳ xinh đẹp.

“Bởi vì ta định viết lên bia mộ của người.” Mộc Uyển Thanh nghiêng răng từ từ nói nhỏ từ chữ.

“Ồ! Ta là Thôi Bác Văn, Mộc cô nương.. Ghi.. cái gì?” Thôi Bác Văn ngẩn ngơ! Việc này so với tưởng tượng của hắn thì quá khác biệt, nội dung cốt truyện ở đoạn này không tệ mà, không phải là thâm thương trộm nhớ sao, không phải là định lấy thân báo hay sao?

Ngay khi Thôi Bác Văn còn đang ngẩn ngơ, Mộc Uyển Thanh đã giơ cánh tay lên, lộ ra một cánh tay trắng nõn như ngọc, chỉ có điều trên tay đang buộc một đồ vật cổ quái.

Suru suru suru...

Ba miếng ám tiễn xếp thành hình tam giác ngay ngắn hướng mặt Thôi Bác Văn bay tới, Thôi Bác Văn cả kinh, chân vội bước Lãng Ba Vi Bộ, xoay người một cái, tránh khỏi chiêu công kích này.

Rồi vội vàng lắc lắc tay nói: “Mộc cô nương, chậm đã, việc này là sao? Mặc dù ta có lỡ tay hủy mất nhà cửa của cô nương, nhưng thực sự không muốn làm kẻ địch của cô nương mà, cô nương có phải đã hiểu nhầm gì hay không?”

“Hiểu lầm? Người rõ ràng là đồ dê xồm, ý vào bản thân có khinh công tuyệt kỹ, rồi giờ trò lợi dụng sàm sỡ ta, hãy xem tên đây!”

Nói xong, lại vung tay, tiếp tục ba mũi ám tiễn bay ra.

Chỉ có điều hiệu quả cũng không khá hơn trước, mặc dù tốc độ của ám tiễn rất nhanh, nhưng trong mắt Thôi Bác Văn cũng chỉ như vậy mà thôi.

“Lợi dụng? Nhất định là cô nương đã hiểu nhầm rồi, ta có định lợi dụng gì nàng đâu?”

Mộc Uyển Thanh nghe nói như thế, thì sắc mặt trở nên tái nhợt, nội tâm càng phần hận, rõ ràng là dê cụ, lại còn giả mồm: “Xem chương!” Mộc Uyển Thanh cũng nói nhầm nhiều, hôm nay nàng muốn lấy cái mạng của người này.

Lúc trước còn chút băn khoăn do dự, cho rằng đối phương đến là để cứu mình nên không muốn lấy oán báo ơn, nhưng bây giờ nghe thấy hắn nói cái gì mà không phải là lợi dụng, trong khi đã ôm ấp nàng như thế mà còn không chịu thừa nhận, Mộc Uyển Thanh thực sự nổi giận rồi.

Không sai... Trong lòng Mộc Uyển Thanh, chạm vào nàng tức là đã coi như sàm sỡ rồi.

Không cần biết ơn cứu mạng gì nữa, cùng lắm là năm sau đốt cho hắn thêm chút tiền giấy tiêu xài là được rồi.

“Lại còn nữa...?”

Thôi Bác Văn tâm tình vô cùng đau khổ, người khác diễn anh hùng cứu mỹ nhân thì được, còn hắn cũng anh hùng cứu mỹ nhân mà tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy.

Không lẽ mấy chuyện cảm động mà thâm thương trộm nhớ này không thể xảy ra đối với hắn sao.

Nhìn thấy công kích của Mộc Uyển Thanh đã đến trước mặt, Thôi Bác Văn đành tiếp tục né tránh, Lão Thôi cũng có nguyên tắc của bản thân, hắn sẽ không làm cái loại chuyện đánh phụ nữ như này.

Hai người cứ như vậy, một đánh, một né, du đấu suốt thời gian một nén nhang.

Bên phía Đoàn Dự, giờ đang ngồi trên đống đồ nát, bên cạnh có mấy người đang đứng khom lưng, là mấy tên vừa rồi may mắn còn sống sót, trên người mỗi người đều còn đầy bụi bặm, thậm trí có người còn bị thương, chỉ có điều ai cũng như Đoàn Dự, khuôn mặt đầy kiêng kị, nhìn hai người đang du đấu phía xa.

“Đến đến, mau đến, mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đoàn Dự nhìn những người xung quanh, nói một cách khách sáo.

“Không dám, không dám, chúng tiểu nhân còn có thể đứng đây đều là nhờ sư tôn đã khai ân, nào dám không biết tốt xấu gì chứ.” Đám người xung quanh vội vàng nói.

“Ồ!!! Hiện tại thì đã hiểu rõ ràng rồi à, ta nói cho các người biết, cũng là vì sự phụ của ta mang lòng từ bi, không thêm chấp nhậ với các người, nếu không thì các người đã chẳng còn đứng được ở chỗ này.” Dứt lời thì chép miệng một tiếng, mọi người cũng nhìn theo ánh mắt của Đoàn Dự, thấy trong đống gạch ngói nát vụn có cái hai chân còn dầy dầy, chính là Thụy bà bà lúc này còn đang phần nộ kia, chỉ có điều lúc này không ai dám đi ra cứu.

“Đó là! Đó là! Công tử và tôn sư, đều không phải là nhân vật trong ao, có lẽ đến một ngày mưa gió nào đó sẽ liền hóa rồng, như thế nào lại cùng so đo với bọn tôm tép chúng ta chứ.”

Một người trong đám vội vàng nói, những người khác cũng rối rít phụ họa rối rít đồng ý.

Đoàn Dự nhếch mép, thật ra vì lúc này Thôi Bác Văn đang bận nên không đến xem gì đến Đoàn Dự, chứ nếu nhìn thấy bộ dáng của Đoàn Dự bây giờ, thì nhất định sẽ phun máu đến chết, chỗ này bây giờ làm gì còn vị thế từ Đại Lý tao nhã, có học thức và hiểu biết lễ nghĩa chứ, nhìn cái vẻ mặt và giọng điệu này thì rõ ràng là phiên bản khác của hắn rồi.

Có điều Đoàn Dự cũng không nhận ra bản thân đã sùng bái sư phụ đến trình độ vô thức bắt chước động tác và ngữ khí của sư phụ rồi.

“Nói một chút đi, các vị từ đâu đến, ta nói các ngươi thật không có cái gì tốt cả, không nên đến đây trêu chọc sư mẫu ta làm gì.”

Sư mẫu...

Đúng, chính là sư mẫu, hiện tại Đoàn Dự đã nhận định Mộc cô nương chính là sư mẫu của hắn.

Cũng không thể trách Đoàn Dự hiểu lầm, chính những người khác ở đây cũng đều cho là như vậy, Thôi Bác Văn và Mộc Uyển Thanh, chắc chắn có quan hệ gần gũi, hơn nữa còn không phải quan hệ thâm thâu.

Nếu không thì như thế nào vừa rồi lại còn ôm ôm ấp ấp, mặc dù không nghe được hai người nói chuyện, nhưng khi này nhìn thấy mấy hành động mờ ám, cả bọn đều đỏ mặt đến tận mang tai.

“Còn hiện tại vì sao lại đánh nhau, thì còn không phải là rõ ràng rồi sao?”

“Chắc chắn là sư mẫu tức giận sư phụ đến chậm, nếu không thì tại sao sư phụ không dám đánh trả, chỉ một mực du đầu.”

“Còn cái son cóc ở Vô Lượng kiếm sơn kia, cũng không xa đây lắm, cái nghi vấn về “Bích Ngọc tiên ảnh” trong “Vô Lượng kiếm” suốt mấy chục năm qua, phỏng chừng cũng chính là do sư phụ luyện kiếm ở đó.”

“Mà hình ảnh thần tiên kia có một đôi nam nữ, rất dễ giải thích, khẳng định là do sư phụ và sư mẫu múa kiếm, về sau không biết vì lý do gì mà sư mẫu rời nhà chuyển về đây, trong sơn cốc chỉ còn lại một mình sư phụ.”

“Còn về phần tại sao sư phụ không biết chỗ này, thì nhất định là do sau khi sư mẫu ra đi, sư phụ vẫn một mực ở lại chờ đợi, cho đến tận khi gặp mình, hơn nữa, tình hình sư phụ lúc đó rõ ràng cũng đang đau khổ chuyện tình cảm, mà thành ra không muốn sống nữa.”

“Lại còn nữa, sư phụ khi nhìn thấy người kia bị giết thì phần nộ, khẳng định là có quen biết, không phải người hầu thì cũng là người thân cận của sư phụ.”

“Mà sư mẫu vì sao vẫn ở chỗ này, thì có lẽ vẫn một mực ở đây chờ sư phụ đến tìm, nhưng lại không biết rằng sư phụ vẫn chờ đợi nàng ở sơn cốc.”

“Aizz! Thật là một đôi uyên ương si tình!”

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cũng tự cho bản thân một động lực, trong lòng hứa quyết tâm nhất định phải đưa sư phụ và sư mẫu quay lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nhìn kìa, chiếc khăn đen rơi trên mặt đất

Dịch giả: KenSeki

“Chúng ta là người của Vương gia, ở Yên Từ Ô, phụng mệnh của Vương phu nhân đến đây!”

Mấy người liếc nhìn nhau, sau đó một người trong bọn bước ra thành thật trả lời.

Còn nói tìm Đoàn Dự gây phiền toái ư?

Đừng nói giong, không thấy Thụy bà bà vẫn còn nằm đây giữa ở kia sao, cò Bình bà bà bị chôn trong đồng gạch vụn không biết sống chết thế nào, một người có sư phụ với thủ đoạn thông thiên như thế, dù cho Đoàn Dự có năng lực bình thường, thì cũng không phải người mà lũ tôm nhép tép riu bọn hắn có thể trêu chọc được, sợ là toàn bộ bọn họ không đủ để hấn nhét kẻ rằng.

“Vương gia? Mau nói thử xem vì sao lại tìm sư mẫu ta gây phiền toái? Các ngươi có biết nguyên nhân không?” Theo như Đoàn Dự thấy thì phiền phức của sư mẫu cũng chính là phiền phức của hắn, chỉ chút việc vặt này mà không giúp được sư mẫu thì không phải sẽ bị sư phụ coi thường sao. Đường nhiên là sư phụ hắn có thể sẽ không thèm để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng hắn thân là đệ tử thì không thể không để tâm được.

“Bẩm công tử, hình như vị cô nương này, à.. không đúng, tôn sư mẫu trong lúc đêm tối đã lên vào Vương phủ định giết Vương phu nhân nhưng không

thành, nên Vương phu nhân sai chúng ta đuổi giết, cái này đương nhiên là do Thụy bà bà nói thế, cũng có khả năng không phải là sự thật như vậy.”

Người này nói nửa thật nửa giả, sự thật đúng là bọn họ được Vương phu nhân sai đi đuổi giết, còn giả thì thật ra bọn họ đều rất rõ nội tình bên trong việc này, nhưng lại nói là do Thụy bà bà nói thế, đơn giản là thấy Thụy bà bà đã bắt động trên đất, sinh tử khó đoán rồi nên mới đổ hết cho mụ.

“Thụy bà bà, người làm ơn đừng động đây nhé, cái nồi nước sôi này người phải gánh thôi, bằng không cái mạng nhỏ của bọn ta đều đi tong cả”, cả bọn đều âm thầm cầu nguyện.

“Sao lại gọi có khả năng, khẳng định là có nguyên nhân khác, Vương phu nhân kia chắc chắn có điều giấu giếm.”

“Công tử nói rất đúng, sự mâu thuẫn như thế nào chứ, trong việc này chắc chắn là có hiểu lầm.”

“Hừ! Điều đó là rõ ràng, tốt rồi... còn lại các người thì chờ sự phụ xử lý, chỉ có điều ta thấy sự phụ sẽ từ bi miễn xá cho các người, không so đo cùng bọn người đâu. Ta sẽ đích thân đến thăm Yến Từ Ô.”

Mấy người kia vội vàng hành lễ tạ ơn, còn nói về phần vị sự phụ từ bi độ lượng kia? Những người này sau khi may mắn sống sót thì chẳng còn ai dám tin điều đó nữa.

Từ bi độ lượng? Hãy nhìn tấm gương là Thụy bà bà và Bình bà bà thì biết, còn cả đồng nhà cửa đồ đạc kia nữa. Đừng nói đùa thế chứ. Chẳng qua bây giờ bọn hắn đang đứng dưới mái hiên nhà người nên không thể không cúi đầu, đến đâu hay đến đấy vậy thôi.

Ở bên kia, Thôi Bác Văn vừa tránh né vừa cố gắng giải thích với Mộc Uyển Thanh: “Người đẹp, ta nói này, việc này hoàn toàn chỉ là hiểu lầm, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, bỏ qua đi nhé được không, coi như chúng ta không quen biết được không, từ trước đến nay chưa từng gặp qua có được không?”

Thôi Bác Văn phiền não muốn chết, hắn còn chưa làm cái gì mà, như thế nào lại thành là phi lễ với người ta chứ.

“Không được! Họ Thôi kia, người “chén no nê” xong rồi, còn nói là chưa bao giờ quen biết sao? Sự phụ nói thực không có sai, đàn ông không có thằng nào tốt cả, xem ám tiền đây...”

Thôi Bác Văn thuận đà lộn ngược ra sau mấy mét, bất đắc dĩ nhìn Mộc Uyển Thanh đang như con mèo nhỏ xù lông, nói: “Hào hào hào! Cứ coi như ta đã phi lễ đi, bây giờ ta giải thích xin lỗi cũng không được sao?”

“Xin lỗi? Đồ dê xồm... nhà người.. đã làm... Xem chương đây.” Mộc Uyển Thanh nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa, một cô nương con nhà lành bình thường mà nói bị người ta ôm ấp, nói như thế nàng không làm được, thực sự là quá mất mặt xấu hổ, vì không nói được nên lại thành thẹn quá hóa giận luôn.

Rắc!

Cái cây nhỏ chỗ Thôi Bác Văn đứng lúc trước bị Mộc Uyển Thanh một chương đánh gãy, mà cùng lúc này thì Thôi Bác Văn đã vọt ra sau lưng Mộc Uyển Thanh, hai tay thò ra, đột nhiên vận sức ôm Mộc Uyển Thanh ép sát vào lồng ngực, đầu còn ghé sát tai Mộc Uyển Thanh nói: “Người bình tĩnh lại chút đi, muốn ta chết cũng phải nói cho rõ ràng minh bạch, rốt cuộc là ta đã phi lễ với người như thế nào hả...”

“Ôm rồi! Ôm rồi! Ôm rồi!”

Mấy người bọn Đoàn Dự mang vẻ mặt đầy hứng thú ngồi một bên xem hai người đùa giỡn, Đoàn Dự xem vô cùng hồi hộp, dù sao cái loại đùa giỡn như sự phụ sự mẫu này thì hắn đã thấy không ít, ở nhà hắn phụ vương và mẫu hậu vẫn đánh nhau hàng ngày, bây giờ còn chuyển ra ở riêng, không phải cũng vẫn tốt như thường đó sao...

Mộc Uyển Thanh phát hiện mình lại bị ôm lấy, sắc mặt bỗng chốc đỏ bừng, từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ bị nam nhân ôm như thế này, lại còn ôm hai lần nữa chứ, nàng cảm thấy sau lưng như một cây gỗ lớn trăm năm tuổi, lại như một ngọn núi lớn, mà nàng hoàn toàn có thể yên tâm dựa vào lồng ngực cả đời...

Mộc Uyển Thanh vội vàng lắc đầu, xua tan cái cảm giác kỳ quái này đi, rồi lập tức xấu hổ, nghiêng răng nói: “Thôi Bác Văn! Người là tên khốn nạn, đồ dê xồm, vô lại, ta sẽ không để người yên đâu! Người mau thả ta ra.”

Mặc dù Mộc Uyển Thanh từ nhỏ đến lớn đều ở với sự phụ, nhưng sự phụ lại rất nghiêm khắc, ngoại trừ việc dạy võ công cho nàng thì là bồi dưỡng tư tưởng đàn ông là vật ngoài thân, còn đức hạnh trí tuệ sắc đẹp của bản thân mới là của mình... những điều khác cũng dạy nàng một cách rất nghiêm khắc, vì thế nên giờ phút này Mộc Uyển Thanh chỉ một mực vất óc tìm ra từ ngữ để mắng chửi, bởi vì nàng nghĩ việc này rất đáng bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nhưng mà nàng lại đang đối mặt với một kẻ xuyên không đến đây, một kẻ đến từ thời đại bùng nổ thông tin, Thôi Bác Văn không phải nói khoác, chứ hắn mà chửi người ta cả giờ đồng hồ mặt không đổi sắc, mà còn không bị mang tiếng là thô tục đó.

“Người thả ta ra...”

Mộc Uyển Thanh cảm giác mặt ngày càng đỏ, giọng nói cũng ngày càng nhỏ dần.

“Không thả. Buông người ra, người lại đánh ta thì sao, mà ta thì lại không muốn đánh trả, người nói cho ta biết... Ta đã phi lễ với người như thế nào hả...”

Thôi Bác Văn rất bất đắc dĩ, hẳn thật sự không hiểu nổi Mộc Uyển Thanh sao lại nổi điên như vậy, lại còn nói bản thân hẳn phi lễ “này nọ cái lọ cái chai” với nàng.

Thật ra cái này là do học vấn của hẳn có vấn đề, hẳn không biết ở cái thế giới cổ đại này, thì ôm nhau cũng làm một loại lễ nghi, như hẳn ôm kiểu thế này là phạm vào cấm kỵ rồi.

Cho nên Thôi Bác Văn hoàn toàn không hiểu vì sao Mộc Uyển Thanh lại nghiến răng nghiến lợi một mực nói hẳn đã phi lễ lợi dụng nàng...

Mộc Uyển Thanh lập tức nói: “Còn không phải sao, người ta đã bị người ôm hai lần, còn không phải là phi lễ lợi dụng thì còn là gì hả...”

“Cái gì? Ôm như thế mà cũng bị coi là phi lễ sao hả?”... Thôi Bác Văn thấy cả người như sắp phát điên rồi...

Cái này có liên quan với nhau sao...

Thôi Bác Văn như bị điện giật, bật nhảy ra xa ngoài hai trượng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói:

“Cô nương hiểu lầm rồi, đó là vì ta muốn cứu người nên mới làm như thế, hoàn toàn không có bất cứ ý đồ không trong sáng nào cả! Tại hạ thấy cô nương có dung mạo xinh đẹp như vậy, chắc hẳn tâm địa cũng là...”

Thôi Bác Văn đang giải thích thì bỗng cảm thấy sững sờ, “sao lại có thể nhìn thấy gương mặt của Mộc Uyển Thanh rồi?”

Chỉ thấy trước mắt, lúc này một ánh dương rực rỡ chiếu rõ khuôn mặt của nàng, một khuôn mặt mỹ lệ thoát tục, như ánh trăng non thanh khiết, như những bông hoa lung linh trên tuyết. Thôi Bác Văn thấy nàng có một cái cằm đầy đặn, sắc mặt hơi tái nhợt, bóng loáng óng ánh giống như cánh tay kia, làn da mịn màng không một tí vết, cái miệng chúm chím hoa anh đào, bờ môi mỏng đẹp, hai hàng răng trắng như ngọc, chớp mắt tinh xảo có vài giọt mồ hôi lấp lánh.

Trong giây lát, Thôi Bác Văn có chút ngây dại, hoàn toàn không nghĩ đến phía sau tấm khăn che mặt lại là một khuôn mặt tuyệt đẹp như thế, hẳn phát hiện bản thân vẫn còn đánh giá thấp vẻ đẹp mỹ lệ của Mộc Uyển Thanh.

Mộc Uyển Thanh cũng thấy sững sờ, “dung mạo xinh đẹp?” Mộc Uyển Thanh nhìn xuống, tấm khăn che mặt đã rơi xuống đất từ lúc nào, trong mắt Mộc Uyển Thanh chợt trở nên mờ mịt, “Sự phụ tùng nói đàn ông trong thiên hạ đều là bọn bạc tình, nếu chẳng may có ai nhìn thấy dung mạo của ta, thì nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế dụ dỗ lừa gạt ta, vì thế nếu ai thấy được dung mạo thì hoặc phải lấy ta làm vợ, hoặc là phải giết hẳn.”

Mộc Uyển Thanh đột nhiên thôi giãy giụa, trong lòng Thôi Bác Văn cũng nổi lên một cảm giác không lành.

“Người thấy được mặt của ta rồi hả?”

Đột nhiên giọng nói Mộc Uyển Thanh trở lại lạnh lạnh, nhàn nhạt hỏi.

Tuy giọng nói lạnh lẽo, nhưng Thôi Bác Văn cảm giác cô gái trước mặt giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Thôi Bác Văn nuốt một ngụm nước bọt, kiên cường đáp:

“Phải, Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết, người có nguyện ý cưới ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vâng, thưa sư mẫu!

Dịch giả: KenSeki

“Không phải vậy! Mộc cô nương, ta nghĩ cô đã thật sự đã hiểu lầm rồi.”

Thôi Bác Văn vội vàng giải thích.

Mộc Uyển Thanh khẽ thở dài, giọng lạnh như băng nói: “Là người không muốn lấy ta?”

“Không phải thế...” Thôi Bác Văn có chút mô hồ, mặc dù hẳn đã biết rõ hậu quả của việc cởi bỏ khăn che mặt của Mộc Uyển Thanh, nhưng hẳn không nghĩ đến là Mộc Uyển Thanh lại trực tiếp như thế, hẳn còn không kịp chuẩn bị tâm lý.

Mộc Uyển Thanh nghe Thôi Bác Văn nói như thế, sắc mặt dịu xuống, nói: “Nếu như đồng ý, chúng ta lập tức bái đường thành thân.”

Ấn tượng của nàng đối với Thôi Bác Văn cũng không tệ lắm, mặc dù hắn đã vô lễ với nàng, nhưng mà khi sắp kết hôn, thì cũng nảy sinh chút tình cảm, hơn nữa hắn cũng có ơn cứu mạng nàng, mặc dù nàng cũng tự cho rằng bản thân có đủ năng lực tự mình đối phó với đám Thụy bà bà, nhưng chắc sẽ không có dễ dàng như thế.

Hơn nữa mặc dù Thôi Bác Văn không được coi là anh tuấn, nhưng khuôn mặt cũng góc cạnh rõ ràng, kết đôi với nàng thì cũng coi như không tồi.

“A ~ Mộc cô nương, hãy nghe ta nói hết đã! Ta, ta không có ý như vậy.” Kỳ thực Thôi Bác Văn đối với việc kết hôn này thì vẫn luôn có ý tránh né.

Tuy rằng hắn đến thế giới này được hai năm, nhưng trong lòng không có chút nào gắn bó cả, hắn vẫn luôn tự coi bản thân chỉ như khách qua đường, và lại, Vạn Giới Chi Hoàn cũng đã mở khóa chức năng tìm kiếm vị diện.

Cho dù trong thời gian ngắn khó có thể tìm thấy gì, nhưng một khi tìm thấy, liệu hắn có thể vì chút duyên phận hồng nhan mà từ bỏ việc đi đến giới diện khác không? Rõ ràng là hắn không làm được.

Đối với công dịch chuyển không gian này thì hắn không hiểu một chút gì, không biết có thể dẫn theo người khác đi cùng không, chuyện này hắn đã dò hỏi qua Tiểu Y, nhưng Tiểu Y cũng mù mờ không kém, nói rằng trí nhớ bị thiếu sót rất nhiều, chỉ khi nâng cấp chiếc nhẫn thì mới có khả năng nhớ thêm.

Hắn thực sự không dám yêu, hắn sợ một khi yêu rồi thì sau này sẽ lại mất đi, vì thế nên hắn lựa chọn trốn tránh vấn đề này.

“Người đã có thể từ ở nhà? Vậy ta sẽ đi giết nàng...” Mộc Uyển Thanh nghi hoặc, quay lại đối diện với ánh mắt Thôi Bác Văn, lúc này hai người đứng ôm nhau, khoảng cách hai đôi mắt không đến mười phân, Mộc Uyển Thanh cảm thấy rõ ràng sự thay đổi trong hơi thở của Thôi Bác Văn, nhưng không hiểu vì sao lại như thế.

“Không có, người hiểu lầm rồi...” Cô nương Mộc Uyển Thanh có lòng đồ kỵ rất mạnh, giống hệt mẫu thân đồng thời cũng là sư phụ của nàng, nếu người ta không yêu thì lập tức đòi giết bỏ, nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt trong veo như nước của Mộc Uyển Thanh, thì Thôi Bác Văn cảm thấy trong tim thực sự bị rung động.

“Vậy là người không muốn lấy ta, thế thì... cùng chết đi...”

Mộc Uyển Thanh nóng nảy, “cái này cũng không được, cái kia cũng không phải, Thôi Bác Văn nhà người chính là không muốn lấy ta, không muốn chịu trách nhiệm, tìm nhiều lý do như thế làm gì, nếu không thì cùng nhau chết đi!”

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, giết Thôi Bác Văn, sau đó tự sát, dù sao thì nàng không muốn cho người thứ hai nhìn thấy dung mạo của nàng, thế thì cùng nhau đến Địa phủ làm một đôi phu thê còn tốt hơn.

Mộc Uyển Thanh rút ra một cái ám tiễn giấu trong cánh tay, cầm trong tay, rồi hùng hăng đâm vào ngực Thôi Bác Văn.

Phốc...

Máu tươi bắn ra, Mộc Uyển Thanh sững sờ nhìn máu tươi trên tay, ám tiễn cắm một phần vào da thịt, máu tươi chảy ra làm ướt vạt áo Thôi Bác Văn.

“Vì sao người không tránh né?” Mộc Uyển Thanh vốn cho rằng với thân thủ của đối phương thì không thể không tránh được một đòn này, thế mà lại đâm trúng.

Hơn nữa nàng chỉ cần hơi dùng sức, thì lập tức có thể lấy mạng đối phương, nhưng không hiểu sao bản thân lại không thể hạ thủ, trong lòng không biết tại sao lại có chút không đành.

“Ta mắc nợ cô nương, nên cố ý nhận một kích này.” Thôi Bác Văn nhìn Mộc Uyển Thanh đang bị hắn ôm trước ngực.

“Cảm giác này thật sự là quá...”

...có phải là quá đau không chứ... mẹ kiếp! cú này mà dịch lên trên một chút, thì cái mạng nhỏ này của ta đã đi tong rồi!”

“Không biết được cô nương này có phải bị điên hay không, như thế nào nói động thủ liền động thủ luôn như thế.”

“Trở mặt nhanh như lật sách, không một chút chần chừ đâm một phát.” lão Thôi cảm thấy như nằm mộng.

Giờ phút này Mộc Uyển Thanh đã bị Thôi Bác Văn dán cho cái mắc [sinh vật nguy hiểm], “mắc nợ cô nương” cái gì chứ, đơn giản là vô nghĩa, hắn sợ nếu mà kích động Mộc Uyển Thanh một cái thì mạng nhỏ của hắn sẽ phải để lại chỗ này, may mắn là chỉ bị rách chút da thịt mà thôi.

“Người...” lúc này đây Mộc Uyển Thanh không thể hiểu được của Thôi Bác Văn, nhưng sau câu nói của hắn, lại khiến nàng khó hạ thủ, “Sư phụ, ta nên làm thế nào bây giờ...?” Mộc Uyển Thanh rất rối trí, thực sự thì nàng không thể ra tay hạ thủ được, nhưng mà sư phụ nàng đã dạy rằng, nếu tên đàn ông nào nhìn thấy mặt nàng mà không chịu cười, thì chắc chắn phải giết chết, giờ đây trong lòng nàng cảm thấy vô cùng khó xử...

“Ồ! Kia có phải sư phụ của cô nương không thế?”

Đột nhiên Thôi Bác Văn ngẩng đầu, tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía sau lưng Mộc Uyển Thanh.

“Sur phụ?” Mộc Uyển Thanh sững sờ! Nhìn theo ánh mắt của Thôi Bác Văn, thì quả thật trông thấy một...rừng cây...

Cơ hội! Thôi Bác Văn đột nhiên buông lỏng cánh tay đang ôm Mộc Uyển Thanh, nội lực toàn thân dồn xuống hai chân, thì triển Lăng Ba Vi Bộ đến cực hạn.

Trong chớp mắt, hắn đã phi thân ra xa hơn mười trượng.

Mộc Uyển Thanh cảm giác hơi thở nam nhân vẫn ôm ấp mình tự nhiên không thấy đâu nữa, quay đầu nhìn lại thì thấy Thôi Bác Văn đã trốn biến ra ngoài rất xa. Mộc Uyển Thanh sững sờ! Thoáng nghĩ một chút liền minh bạch, tức đến nghiêng răng kèn kẹt, người ngu cũng hiểu là mình vừa bị lừa, sur phụ quả nhiên nói không sai, đàn ông trong thiên hạ tất đều là một đám vô tình bạc nghĩa cả.

“Thôi Bác Văn, ngươi là tên lừa đảo, thay lòng đổi dạ, chờ đó cho ta! Ta nhất định sẽ bắt được ngươi, sau đó sẽ làm thịt ngươi!”

Mộc Uyển Thanh nổi giận đùng đùng, nhìn Thôi Bác Văn chạy đi xa chuồn mắt, trong lòng thầm thề một câu.

Thôi Bác Văn thấy bản thân đã thoát ra khỏi phạm vi công kích của ma nữ, thì liếc nhìn lại, Đoàn Dự vẫn đứng ở gần đồng cỏ nát kia, thì gọi to: “Dự nhi, ngươi đi tìm Chung phu nhân nhé, ta đi trước đây!”

Vừa nói xong, Thôi Bác Văn nhảy mấy cái, lập tức biến mất trong rừng..

Đoàn Dự ngẩn ngơ! Sur phụ vừa hô cái gì thế?

“Mới vừa rồi không phải sur phụ với sur mẫu còn tình chàng ý thiếp vui vẻ sao”, bọn Đoàn cũng chẳng quan tâm có đúng là Thôi Bác Văn đang vui vẻ hay là không, dù sao theo như Đoàn Dự thấy thì sur phụ hắn đã rất vui vẻ.

“Không hiểu sao mới vừa xong hai người còn mùi mẫn như thế, đột nhiên sur mẫu lại đâm cho sur phụ một mũi tên, mặc dù nhìn sur phụ sinh lực vẫn dồi dào không có gì đáng lo, nhưng đến cùng là vì sao lại thế nhỉ?”

Đoàn Dự thấy bản thân còn đánh giá thấp mức độ phức tạp trong mối quan hệ của sur phụ và sur mẫu, khẳng định bên trong còn có nội tình nào đó khác nữa.

“Ngươi là đồ đệ của hắn?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai Đoàn Dự, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Đoàn Dự vội vàng đứng lên, hơi cúi người, nói: “Đồ nhi là Đoàn Dự, bái kiến sur mẫu!”

Mộc Uyển Thanh lão đảo, chiếc khăn che mặt màu đen sượt nữa lại rơi xuống...

Lúc này nàng đã lại đeo chiếc khăn che lên mặt, dù sao trong lòng nàng đã thề trừ Thôi Bác Văn thì sẽ không để người nào khác nhìn thấy mặt mình.

“Sur mẫu cái gì, đừng có ăn nói bậy bạ, ngươi có đừng là đồ đệ của cái tên nhu nhược, vô sỉ, thay lòng đổi dạ kia không, vừa rồi hắn nói cái gì? Chung phu nhân là ai?”

Đoàn Dự chép miệng nghĩ, “thế này còn bảo không có quan hệ? chẳng phải vừa bảo cái gì mà thay lòng đổi dạ với nhu nhược vô sỉ sao, nếu thực sự không có quan hệ gì, thì sao lại nói như thế chứ? Sur mẫu cũng thật đúng là...”

“Khỏi bầm sur nương, chuyện là đệ tử và Chung Linh bị người của Thần Nông bang tập kích, Thiểm Điện Điều của Chung Linh cần bang chủ Thần Nông bang bị thương, Chung Linh bị bọn chúng bắt giữ, đệ tử muốn đi tìm Chung phu nhân để xin thuốc giải độc.”

“Nói lại lần nữa, ta không phải sur mẫu của ngươi, Thần Nông bang giỏi thật, lại dám bắt Linh Nhi muội muội của ta, ta sẽ cùng ngươi đi tìm Thần Nông bang.”

“Đa tạ sur mẫu!”

“Ta đã bảo! Ta không phải sur mẫu của ngươi!”

“Vâng, thưa sur mẫu”

“A a a! Sur phụ khôn nạn dạy dỗ ra đệ tử cũng khôn nạn, Thôi Bác Văn, ta nhất định phải ngươi. Còn nữa không cho phép ngươi gọi ta là sur mẫu.”

“Không thành vấn đề, sur mẫu!!!”

Đoàn Dự bĩu môi, “giết sur phụ??? người có hạ thủ được hay không? Vừa rồi nhìn bộ dạng người khi đâm sur phụ mà xem, còn không phải lo lắng trăm lần sao.”

“Lại gọi sur mẫu, ta giết ngươi trước!”

“Vâng, thưa sư mẫu”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gã sai vật! Ai là Gã sai vật?

Dịch giả: KenSeki

Một chút mưa thu trời man mát, mưa thu không ngớt sắc thu dài!

Lá phong đã chuyển sang màu đỏ rực rỡ, ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá càng thêm vẻ xinh đẹp.

Trên con đường nhỏ, một thân hình rắn rỏi mạnh mẽ đang bước đi chậm rãi, trong miệng ngâm nga một ca khúc rất lạ tai:

Thu ý nồng (*)

Người ra đi khi sắc thu đang nồng

Một chén rượu

Muôn vạn nỗi sầu

Ly biệt nhiều

Mùa lá rơi, người cũng ly biệt nhiều

Ta nắm lấy tay người

Ép chặt trong lòng

Ta muốn người nhớ kỹ

Lời hứa trong thính lặng đó

...

Người ngâm lời hát đúng là Thôi Bác Văn, lúc hát đến đoạn này, thì giọng gao gãi gãi đầu, ra là hán đã quên mất lời..

“Aizz...” Thôi Bác Văn thờ dài thành tiếng.

Nhìn lá phong đỏ khắp rừng, trời đã sang thu, vậy là hán đã lưu lạc ở cái thế giới này được ba năm, bài Thu Ý Nồng này vốn là bài hát mà hán thích nhất, thế mà giờ đây lại dần quên mất lời rồi...

“Liệu đến một ngày nào đó mình có quên mất thế giới kia hay không?”

Lúc này đây Thôi Bác Văn thực sự cảm thấy rất cô đơn, giống như một kẻ lữ tử lang thang, không biết khi nào mới có thể trở về nhà.

Thôi Bác Văn lắc đầu, nghĩ đến mấy chuyện này thật là nặng đầu, nên hán không nghĩ nữa.

“Mà không biết tên đồ đệ quý hóa Đoàn Dự kia như thế nào rồi, có cứu được Chung Linh hay không?”

“Còn cả Mộc Uyển Thanh nữa, đã nửa tháng rồi, không biết đã bớt giận hay chưa”, quả thật hán có chút nhớ nàng, bởi hán đã nhìn thấy sắc đẹp tuyệt trần của nàng nên khiến hán vẫn luôn tơ tưởng đến tận bây giờ.

Từ sau khi thoát khỏi ma trảo của Mộc Uyển Thanh tính đến nay đã được nửa tháng, hán đã hoàn toàn luyện hóa số nội lực đã hấp thu được lúc trước.

Hán vừa đi vừa tu luyện, men theo đường mòn đi về phía trước, hán vốn định sẽ tiện tay cứu luôn Chung Linh.

Kết quả là trừ việc đi ngang qua hai cái thôn nhỏ, thì còn lại không gặp được gì khác.

Xem ra có thể là đã đi sai hướng, kỳ thật thì chỉ khi tự mình đi lại trong cái thế giới thời cổ đại này thì mới hiểu, tại sao có một số người cả đời chỉ ở quanh một chỗ mà thôi.

Nói một cách đơn giản thì thời kỳ này chẳng có gì cả, cái đường mòn này chính là biển báo giao thông duy nhất rồi, không biết Thôi Bác Văn đã đi lạc đến xó xỉnh nào ở cái thế giới Thiên Long này rồi.

Mặc dù Thôi Bác Văn không tìm được Chung Linh, nhưng hắn cũng không thay đổi sang đường khác, kể từ lúc đi ra từ sơn cốc, đây là lần đầu tiên hắn trải nghiệm cuộc sống ở thế giới này, nói thật thì thoát được khỏi âm thanh ồn ào của thế giới hiện đại, cảm giác cũng không tệ lắm, ít nhất là không khí ở thời đại này cũng trong lành mát mẻ hơn rất nhiều.

Trong lúc Thôi Bác Văn đang cảm thán hưởng thụ hơi thở tươi mát của tự nhiên.

Thì đột nhiên phía trước mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, có người đang đến, hơn nữa còn không ít.

Bây giờ sáu giác quan của Thôi Bác Văn đã vô cùng nhạy bén, hắn cơ bản có thể phát hiện mọi động tĩnh kể cả gió lay ngọn cỏ trong phạm vi một dặm.

Đám người tiến tới ngày một gần, Thôi Bác Văn sau khi nhìn rõ người đang đi tới, thì sửng sờ.

Chỉ thấy đối diện xuất hiện khoảng ba mươi người, tất cả đều mặc đồng phục màu trắng, trước ngực còn thêu hai chữ “Tinh Túc” có bảy tám nét nghiêng nghiêng rất đẹp.

Đi đầu tiên là hai người khiêng một lá cờ lớn, nhìn qua thôi cũng đã khiến Thôi Bác Văn chân tay run rẩy, cột cờ được dựng thẳng đứng, lá cờ bay phấp phới, chính giữa có viết rõ ràng bốn chữ rất rõ “Thiên địch-Vô hạ”.

Thôi Bác Văn nhìn mà thấy mơ hồ, kẻ nào lại làm lá cờ như thế, thù địch hay oán hận gì ai, mà lại đen tối như thế, chưa cần nói đến bốn chữ Thiên Hạ Vô Địch hay như thế mà bị viết ngược mất hai chữ, chỉ nguyên đội hình toàn một màu trắng, thứ cho hắn nói thật, nhìn chẳng khác nào một đám đưa ma, mà đặc biệt nhất chính là hai người cầm cờ phướn đi đầu tiên kia...

Trong lúc Thôi Bác Văn còn đang mãi phi nhố cái đội ngũ kỳ quái này, thì bỗng nghe thấy có người hô: “Tất cả đồng thanh... bắt đầu...”

Ngay sau đó, dưới ánh mắt ngốc trệ của Thôi Bác Văn, đoàn người bắt đầu đồng loạt hô lớn:

“Tinh Túc Lão Tiên, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, pháp chế Trung Nguyên!”

“Tinh Túc Lão Tiên, pháp lực vô biên, đánh đâu thắng đó, vô đối bất bại!”

“Tinh Túc Lão Tiên, pháp lực vô biên, thần công cái thế, thần lực vô cùng!”

Sắc mặt Thôi Bác Văn trắng bệch, hắn phát hiện bản thân đã quá coi thường người trong thiên hạ, hắn tự nhận da mặt dày có thương hiệu, nhưng khi đối diện với màn biểu diễn của đám người này, thì quả thực là còn thua xa đến cả một năm ánh sáng.

“Hô cái kiểu gì thế...”

“Có phải định tranh hết phần vô si của thiên hạ hay không...”

Lúc này Lão Thôi đã biết người vừa đến là ai rồi, chính là nhân vật vô si không biết xấu hổ nhất trong Thiên Long Bát Bộ, Đinh Xuân Thu!

“Ngừng!!!”

Đột nhiên người khiêng cờ đi đầu tiến lên trước một bước, rồi nhìn chằm chằm dò xét Thôi Bác Văn: “Người vừa đến là người phương nào, muốn bái sư, hay bán thân làm nô bộc.”

Phốc... Lão Thôi cảm giác bản thân vừa tìm lại được một chút an bình thì liền bị phá tan tành, trình độ tự cao tự đại của người này đã đạt đến đẳng cấp chuyên nghiệp rồi.

Việc này cũng giống như chơi trò chơi thực tế có thêm tính năng châm biếm, người có dũng khí đánh người ta một trận đau đớn, xong lập tức bắt đầu quay lại xin lỗi.

“Người vì sao lại đứng ngăn tởm te ra như thế, không lẽ bị đại danh của Tinh Túc Lão Tiên dọa cho chết đứng rồi sao, người yên tâm, môn phái vĩ đại nhất thiên hạ của Tinh Túc Lão Tiên chúng ta đối xử với đệ tử rất công bằng, ngay cả khi người bán thân làm nô lệ thì cũng sẽ được mai táng chu đáo nếu chẳng may bị đánh chết, chứ không để người phải phơi xác ở ngoài đồng hoang!”

Đối phương không để hắn kịp trả lời, lập tức nói tiếp.

Thôi Bác Văn hít sâu hai cái, liếc nhìn anh bạn đang nói giống như kẻ ngu ngốc kia, hắn đã suy nghĩ thông suốt, trong cái môn phái hiếm có này thì trừ cô nàng A Từ kia ra, còn lại những người đều không phải kẻ bình thường.

Do đó cũng không cần phải chấp nhặt so đo với bọn họ làm gì.

“Thế nào? Rốt cuộc ngươi đã nghĩ kỹ chưa, ta thấy ngươi vừa mắt mới nói với ngươi hai câu, chúng ta chính là Tinh Túc thiên hạ đệ nhất đại phái, là môn phái vĩ đại nhất, có võ công siêu việt nhất, toàn bộ đều là thiên tài, dưới sự chỉ bảo của Tinh Túc Lão Tiên, nhất định sẽ ngày càng lớn mạnh, sau này thu nạp đồ đệ hay mua nô lệ sẽ càng ngày càng nhiều, vì thế ngươi có thể gặp được bọn ta chính là may mắn mấy đời nhà ngươi rồi đó.”

Trong lúc anh chàng kia đang khoe khoang khoác lác, chém gió tung trời, thì bỗng có tiếng người từ phía sau cười to: “Không tệ không tệ, có thể đem sự một phần vạn sự vĩ đại của ta miêu tả trở nên to lớn như thế, cũng là không dễ, từ hôm nay trở đi ngươi sẽ làm Đại sư huynh.”

Người vừa nói đúng là Đinh Xuân Thu, mái đầu đầy tóc bạc trắng phiêu dạt đang tung bay theo gió, chòm râu dài để qua vai, nhẹ nhàng phẩy phẩy Tiêu Diêu Phiến (phiến= quạt).

Khóe miệng Thôi Bác Văn co giật, “cuối thu rồi ngươi còn quạt quạt cái con mịa nhà ngươi...”

“Ta on Lão tiên cất nhắc, đệ tử tin tưởng môn phái chúng ta sẽ ngày càng vĩ đại, mạnh mẽ, cường đại, dưới sự dẫn dắt của Tinh Túc Lão Tiên võ công siêu phàm, nhất định sẽ dẹp yên thiên hạ, chấn nhiếp quần hùng!” Người kia vội vàng quỳ xuống, miệng liên tục nịnh hót không ngừng.

Đám sự đệ sư muội đang đứng xung quanh của hắn cũng vội vàng a dua lên tiếng nịnh hót theo không ngớt. Âm thanh ông ông làm cho Thôi Bác Văn đầu đầu nhức óc!

Khóe mắt Thôi Bác Văn tròn ngược, thật sự chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều.

Làm thế nào mà lại gặp được cái đoàn nhạc kịch đặc sắc này, nhưng mà nghĩ lại thì cũng không tệ, có vẻ như Vô Nhai Tử biết rõ chỗ trốn của Tinh Túc Lão Quái, nên mới vừa dịp dẫn đường cho hắn, hắn còn đang lo lắng xem tiếp theo nên đi đâu đây.

Đúng là ngủ gật lại gặp được chiếu mệnh!

“Tên nhóc cầm kia! Hôm nay ta được thăng cấp làm Đại sư huynh, là ngày đại hỷ của ta, từ nay về sau ngươi hãy theo bên cạnh làm tên sai vặt pha trà rót nước cho ta đi!”

Tên này vừa nói xong, thì bên cạnh lại có tiếng người nhao nhao lên, nào là Đại sư huynh thật là nhân nghĩa, Đại sư huynh có trái tim nhân hậu, vân vân và mây mây.. từng tràng nịnh nói tới tập bay đến.

“Ta ư...”

Sắc mặt Thôi Bác Văn tối đen, tung ra một quyền, trực tiếp đánh về phía ngực đối phương.

Con mẹ nó, thật sự hắn không nhịn được nữa! Có thể nói năng lực trào phúng châm chọc của gã này đã lên tầm vô địch rồi, Thôi Bác Văn cảm giác nếu như không đánh ra quyền này, thì hắn thực sự có lỗi với Đảng, có lỗi với nhân dân, có lỗi với Vạn Giới Chỉ Hoàn này!

Chú thích:

(*): Bài hát gốc là 秋意浓 | Thu Ý Nồng

Các đạo hữu thường thức: [s://youtu.be/WrR89YYvHIE](https://youtu.be/WrR89YYvHIE)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sư huynh, xin dừng bước

Dịch giả: KenSeki

Àm!

Trích Tinh Tử cảm thấy bị một sức mạnh khổng lồ đánh trúng lồng ngực, hơn nữa dư lực của cú đánh còn không hề giảm đi chút nào, đẩy bắn hắn bay ngược ra phía sau.

Không đợi cho Trích Tinh Tử kịp phản ứng gì, thì hắn đã giống như một viên đạn pháo, bắn vọt lên trời...

Mấy tên sư đệ với sư muội của hắn đang đứng phía sau cũng không kịp phản ứng, bị viên đạn hình người này đụng cho thất điên bát đảo.

Đinh Xuân Thu nhìn thấy Trích Tinh Tử đang bay thẳng về phía mình, thì mắt hí lại, hét lớn, bàn chân giậm mạnh, cả người bay lên trời, tránh khỏi cú va chạm với Trích Tinh Tử.

Tuy nhiên lão lại không có ý ra tay cứu tên đệ tử của mình, việc này đủ để thấy tâm tính Đinh Xuân Thu thế nào.

Trích Tinh Từ sau khi va vào một thân cây thì rốt cuộc cũng dừng lại, đám sư đệ sư muội của hắn ở xung quanh vội vàng nhao nhao lên hỏi han:

“Trích Tinh Từ sư huynh, huynh không sao chứ?”

“Đại sư huynh, người có sao không?”

Có điều là người hô thì cứ hô, nhưng không ai chịu đến xem xét xem tình trạng của hắn thế nào.

Đinh Xuân Thu nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn Thôi Bác Văn với vẻ mặt đề phòng, nói: “Các họ là ai, vì sao lại ra tay đánh đệ tử của Tinh Tú phái ta?”

Lấy nhãn lực của lão thì cũng không khó để nhìn ra nội lực đối phương vô cùng thâm hậu và tinh thuần, lão cũng thắc mắc không biết đối phương nhìn tuổi còn trẻ mà làm sao luyện ra được một thân nội công thâm hậu đến thế.

Về phần đệ tử của lão là Trích Tinh Từ, đang trong tình trạng sinh tử khó đoán, lão cũng không quan tâm, với lão thì loại đồ đệ như thế thiếu một tên cũng chẳng có gì thay đổi cả.

“Hừ... không có gì, nhìn hắn không thuận mắt mà thôi.”

Thôi Bác Văn thở dài một cái, nói thật, một quyền này đánh xong làm cho tinh thần hắn sáng khoái hẳn ra, bao nhiêu uất ức từ lúc gặp Mộc Uyển Thanh đến giờ đều tiêu tán hết. Còn về câu hỏi của Đinh Xuân Thu, thì hắn chẳng thèm để ý.

“To gan, người lại dám ra tay đả thương Đại sư huynh, không xem Tinh Tú chúng ta ra gì sao, đây là tự người muốn làm phản đấy nhé, Tinh Túc Lão Tiên của bọn ta có pháp lực vô biên, không gì không làm được, vô địch thiên hạ, chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ để nghiền chết người, tên tiểu tử nhà người xong đời rồi!”

Đinh Xuân Thu còn chưa đáp lời, thì một tên đệ tử cầm cờ khác đột nhiên tiếp lời, thuận tay còn vỗ mông ngựa (DG: nịnh hót) Đinh Xuân Thu một cái.

Lông mày Đinh Xuân Thu nhíu lại, nhìn tên đệ tử một cách khoan dung, mở miệng nói: “Ừ! Không tệ, người đã nói rõ được chỗ đáng sợ trong thân công của ta, trẻ con thật là dễ dạy dỗ, từ hôm nay trở đi, người thay hắn làm Đại sư huynh.

“Đồ nhi Xuất Trần Từ tạ ơn lão tiên, đồ nhi nhất định sẽ không làm lão tiên phải thất vọng, sẽ hiên ngang đi lại trên giang hồ, như vậy mới không làm xấu tên tuổi của lão tiên, sau này khi đã danh chấn võ lâm, tuyệt đối sẽ không quên ơn lão tiên đã tài bồi.”

“Cái gì? Người danh chấn võ lâm?” Đinh Xuân Thu nhường mảy, trợn mắt nhìn chăm chăm vào Xuất Trần Từ.

“A!!! Lão tiên hiểu lầm rồi, đồ nhi chỉ nghĩ danh hiệu uy chấn võ lâm trong tương lai nhất định sẽ là của ngài mới đúng, còn đồ nhi chỉ là một tên nhãi nhép tép riu, cùng lắm chỉ là mượn chút uy danh của ngài thôi.

Nếu nói Tinh Túc Lão Tiên là một ngọn núi cao, thì chúng ta chính là cây cỏ dưới chân núi, được núi cao che chở mà từ từ lớn lên.

Nếu nói Tinh Túc Lão Tiên là một ngọn đèn, thì chúng ta chính là những kẻ ở sống trong bóng tối, được ngọn đèn là ngài soi tỏ, dẫn dắt đi về con đường sáng.

Nếu như nói Tinh Túc Lão Tiên là mái nhà ấm cúng, thì chúng ta chính là được mái nhà bao bọc mà dần trưởng thành.

Aaa, Tinh Túc Lão Tiên, người giống như phụ thân của ta, người ta tôn kính nhất trên đời chính là Tinh Túc Lão Tiên, ngài như ngọn đèn xua tan đêm tối, trong lòng chúng ta ngài như một tấm bia lớn hiên ngang bất khuất.

Được ngài dạy dỗ chỉ bảo, chúng ta thực sự hạnh phúc biết bao, vui vẻ biết bao!

Giống như cây cỏ tôn thờ núi cao, giống như trẻ nhỏ yêu thương gia đình!

Mang theo vô vàn tình yêu thương, chúng ta được thoải thích du ngoạn trong đại dương tri thức!

Tinh Túc Lão Tiên thân ái, trưởng môn vĩ đại của chúng ta. Người mãi mãi là ánh mặt trời trong lòng đồ nhi.”

Thôi Bác Văn cảm thấy toàn thân không được khỏe, vừa mới đánh tan bức độc trong người, thì lại xuất hiện một tên không biết xấu hổ khác, hắn chưa từng gặp qua kẻ nào da mặt dày như vậy, còn chơi cái trò gì... thích làm vẻ đôi sao... Mặt trời? Mái ấm? Phụ Thân? Thân yêu?.

“Được rồi, Thôi Bác Văn ta nhận thua... thua dưới tay của tên đệ nhất vô si đần độn nhà người, thì đời này của ta cũng đáng giá lắm, mịa!”

Thôi Bác Văn nắm chặt nắm đấm, trong đầu cười vang từng tiếng, Xuất Trần Từ nhà người đứng yên đó đừng có cử động, nếu không ta sẽ đánh trượt mất, ta nhất định răn cho người một trận.

Lúc này thì Lão Thôi mới thấy tên Trích Tinh Từ bị hắn đánh bay đi lúc này còn thuận mắt hơn rất nhiều, ít nhất thì Trích Tinh Từ cũng không làm ra mảy

câu thơ đối buồn nôn như thế...

Nhưng Tinh Túc Lão Tiên ở bên cạnh lại cảm thấy vui sướng vô cùng, “Không sai! Không sai! mấy câu này của ngươi rất mới lạ, xem ra người rất có tiền đồ đấy, ta rất xem trọng ngươi...”

“Đa tạ Tinh Túc Lão Tiên!”

Xuất Trần Tử vô cùng mừng rỡ, rốt cuộc thì hắn cũng không cần phải nhìn mặt cái tên Trích Tinh Tử thối tha kia nữa, hắn nhớ lại lúc trước ở trong Tinh Tử phái, thì hắn vẫn luôn bị chèn ép trù dập, công phu nin hót của bản thân mãi không đến được tai sư phụ, cuối cùng thì hôm nay cũng có cơ hội, để cho bản thân một lần thi triển toàn bộ tuyệt kỹ võ công ngựa đã được rèn luyện mấy năm qua, cảm giác thật là thoải mái.

Đình Xuân Thu sau khi nghe xong tân đại đệ tử của mình khoa trương xong, thì quay đầu lại nhìn Thôi Bác Văn, nói: “Lão tiên ta hôm nay thấy vui vẻ, không so đo với ngươi, tự chặt một tay một chân rồi đi đi.”

Dứt lời, Đình Xuân Thu chung ra bộ mặt trách trời thương dân, cảm giác việc lão tha thứ có Thôi Bác Văn giống như là một việc thiện vô cùng lớn lao, không khác gì việc Hoàng đế đại xá thiên hạ vậy.

Thôi Bác Văn miễn cưỡng nở một nụ cười cứng nhắc, “tên này... liệu có chút ít nào tự hiểu về bản thân hay không?”

“Đây là cái gì, bảo người ta tự chặt một chân một tay, xong còn phải cảm ơn người sao?”

Toàn thân Thôi Bác Văn cảm thấy vô cùng không khỏe, thực sự là rất không khỏe chút nào, “Vậy thì, nội lực của ngươi hãy để lại cho ta đi.”

Nghĩ tới đây, Thôi Bác Văn cũng lười nghe Đình Xuân Thu nói nhảm, hắn sợ nếu nghe được thêm câu gì đó nữa, thì sẽ không nhịn được mà giết hết sạch cái đoàn kịch này, mà như thế thì lại không còn ai dẫn đường nữa...

Đột nhiên chân hắn thi triển Lăng Ba Vi Bộ, lắc mình một cái, lập tức xuất hiện trước mặt Đình Xuân Thu, chụp một phát xuống mặt tên diễn viên mặt dày vô sỉ không biết xấu hổ này, “Khuôn mặt này nếu Đình Xuân Thu nhà ngươi không cần, thì để Thôi Bác Văn ta giúp ngươi quật mấy cái vậy.”

Mặc dù cảm giác nguy hiểm đang đến, nhưng Đình Xuân Thu lại không hoảng hốt, tuy rằng lão có tự đại và thích nghe nin hót, nhưng mà có thể sống lâu đến tận bây giờ, thì cũng phải có nhãn lực không thấp, thứ nhất là để thăm dò năng lực của đối phương, thứ hai là để chọc giận đối phương, kích cho đối phương nổi giận mà ra tay.

Trong lòng Đình Xuân Thu rất bình tĩnh, nghĩ “Thanh niên này còn non và xanh lắm!”

“Bất quá, đối phương thi triển bộ pháp nhìn thế nào có vẻ giống như Lăng Ba Vi Bộ vậy?”

Ngay trong lúc Đình Xuân Thu còn mãi suy nghĩ, chuông phong của Thôi Bác Văn đã đến trước mặt, Đình Xuân Thu cảm thấy rất yên tâm, “Tên này thực sự là muốn chết, chắc là nhóc con nhà ai mới xuất sơn, không ai nói cho hắn biết công phu mạnh nhất của Đình Xuân Thu ta không phải là công kích, mà là Hóa Công đại pháp sao?”

“Cứ thế đưa mạng lên dâng tận cửa nhà ta, thật là muốn chết.”

Đệ tử phái Tinh Tử ở xung quanh cũng nhìn Thôi Bác Văn như một tên điên, “Tên này điên rồi sao, lại dám ra tay với Tinh Túc Lão Tiên, xem ra là không muốn một thân nội công của bản thân nữa rồi.”

Giờ phút này không một ai coi trọng Thôi Bác Văn, trong mắt bọn hắn, Đình Xuân Thu chính là bất khả chiến bại, môn Hóa Công đại pháp kia vô cùng đáng sợ, không biết đã làm cho biết bao giang hồ hảo thủ bị lần thuyền trong mộng rồi, tuy còn sống sờ sờ đó, nhưng một thân nội công mất sạch.

Lúc này ở trong đám người, có một thiếu nữ, váy áo toàn thân đều là màu tím, dáng người thướt tha, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan, tuổi khoảng mười lăm mười sáu, đôi mắt to đen long lanh, vẻ mặt rất lạnh lợi, nàng nhìn một gã thanh niên đứng bên nói:

“Sư huynh 〜〜”

Giọng nói của nàng mềm mại và êm dịu, bên trong còn ẩn ước có chút ma mị khó dò, khiến cho tên sư huynh bên cạnh nghe thấy nàng gọi thì dưới chân mềm nhũn ra, vội vàng trả lời: “Không biết A Tử sư muội có việc gì? Muội yên tâm, chỉ cần sư huynh ta làm được thì nhất định sẽ giúp muội.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bắc Minh chiến Hóa Công

Dịch giả: KenSeki

A Tử thân nhiên cười mà nói: “Sư huynh thật là tốt ~, lát nữa sau khi sư phụ đánh chết tên tiểu tử kia, huynh xin cho muội cái thi thể kia nha~~ Hù Thi Công của muội muội còn đang thiếu tài liệu để luyện tập đó~~”

“Không thành vấn đề, A Tử muội cứ việc yên tâm, việc này cứ để cho ta, đừng nói chỉ có tên kia, mà ngay cả cái đang nằm bên gốc cây kia, ta cũng sẽ “tiễn hân lên đường” rồi đưa xác cho muội sử dụng!” Gã nói xong thì quay lại nhìn về phía Trích Tinh Tử đang nằm bên gốc cây, không biết sống chết thế nào...

“A Tử xin đa tạ sư huynh nha!~~” A Tử mừng rỡ, cảm ơn vị sư huynh không biết tên kia.

Đám huynh đệ xung quanh gã sư huynh kia nhìn thấy thế, thì thầm nghĩ, lại có thêm một tên đàn độn tội nghiệp bị A Tử gài bẫy, ai cũng đều nghĩ thế, nhưng không ai nói ra cả, chỉ sợ kẻ tiếp theo bị tính kế chính là bản thân...

A Tử sống trong phái Tinh Tú từ nhỏ đến lớn, nên thú thực là những người này ít nhiều cũng đều ăn quả đắng của nàng rồi, nhưng do thấy nàng còn nhỏ tuổi, mới không để bụng mấy chuyện của nàng, có điều ai cũng âm thầm đề phòng bị nàng lừa, do đó, chỉ cần nghe nàng gọi hai chữ “sư huynh” thì liền biết chắc là không có chuyện gì tốt đẹp rồi...

Chỉ có vị nhân huynh này, có lẽ do mới nhập môn chưa lâu, lại thấy nhan sắc A Tử xinh đẹp, trong lòng liền có ý muốn theo đuổi, mà lại không có cơ hội bày tỏ tình cảm, bắt ngờ hôm nay A Tử lại tự mình đưa tới cửa, làm sao mà gã không cao hứng cho được!

Lại nói về phía bên kia, Thôi Bác Văn đánh ra một chương, Đinh Xuân Thu không né mà cũng chẳng tránh, trực tiếp đón đỡ chương phong đang tới, đồng thời âm thầm vận chuyển Hóa Công đại pháp, ý đồ định một đòn không chế Thôi Bác Văn.

Phanh ~

~Bàn tay hai người đập vào nhau, Đinh Xuân Thu cười dữ tợn, nhìn Thôi Bác Văn nói: “Tiểu tử! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại đâm đầu vào, đây là tự ngươi muốn chết, đừng trách ta ý lớn hiệp nhỏ... ngươi cũng từ bỏ nội công của mình đi... Hóa..Công..Đại..Pháp”

Nói xong, đột nhiên Đinh Xuân Thu vận sức chỉ chờ Hóa Công đại pháp vận chuyển xong là phát động công kích...

“Thật thế sao!”

Thôi Bác Văn mỉm cười nhìn Đinh Xuân Thu, trong cơ thể cũng đang vận Bắc Minh Thần Công, mặc dù hắn biết Bắc Minh Thần Công và Hóa Công Đại Pháp có cùng nguồn gốc, nhưng lại chưa có dịp so đấu, nên trong lòng hắn cũng không được tự tin lắm, tự nhiên lúc này có chút thận trọng, có điều Thôi Bác Văn cũng không sợ, nói dễ nghe một chút thì với tu vi bảy mươi năm công lực của hắn bây, cho dù không dùng Bắc Minh Thần Công cũng đủ sức chơi đùa với Đinh Xuân Thu để như ăn cơm uống nước mà thôi.

Đinh Xuân Thu nhìn thấy đối phương vẫn có thể tươi cười, thì nội hỏa trong lòng vô hình bốc lên, “Tên nhãi con này thật không biết trời cao đất dày là gì, đợi một chút nữa nội lực của ngươi bị tán hết, thì sẽ đem ngươi đi làm đèn trời, vốn lúc trước ta còn nhân từ chỉ muốn chặt một chân một tay, nhưng giờ xem ra thì nhất định phải trừng phạt hắn hơi tử tế hơn rồi.”

Trong suy nghĩ của Đinh Xuân Thu, thì việc chỉ chặt chân tay rồi tha mạng cho Thôi Bác Văn đã là ơn to bằng trời rồi!

Ngay khi song chương chạm nhau, Đinh Xuân Thu đột nhiên đem nội lực của bản thân xâm nhập và cơ thể của đối phương, Đinh Xuân Thu vô cùng bình tĩnh, chỉ cần đưa được nội lực vào cơ thể đối phương, thì mọi việc coi như xong, nội lực trong cơ thể đối phương sẽ hoàn toàn mất hết.

Việc này khiến lão thấy rất yên tâm, vừa nãy còn nhìn thấy bộ dáng Thôi Bác Văn như mây bay gió thổi, thì còn tưởng hắn còn có hậu thủ đằng sau, nhưng nào ngờ, hóa ra cũng chỉ là một con gà mà thôi.

Quả nhiên trong nháy mắt va chạm, mặt Thôi Bác Văn lập tức biến sắc, làm ra vẻ vô cùng hoảng sợ, thân thể không ngừng run rẩy. Giọng run run nói: “A a a... Nội lực của ta!”

“Hừ! Tiểu tử, nếm mùi lợi hại Hóa Công Đại Pháp của ta đi! Khặc khặc.. hà hà...”

Nhưng vừa nói xong, thì Đinh Xuân Thu phát hiện có điểm bất thường, “Không đúng, chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao Hóa Công Đại Pháp của ta không thể làm cho nội lực của đối phương biến mất, mà nội lực của ta lại mất đi không chế, không cách nào thu lại được vậy?”

Tình huống này là sao, từ lúc Đinh Xuân Thu xuất đạo đến nay, chưa bao giờ lão gặp phải chuyện quỷ dị như thế này, càng lúc càng nóng lòng, mà càng vội vàng thì nội lực lại trôi mất càng nhanh.

Đám đệ tử phái Tinh Tú ở xung quanh không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn cúi đầu bàn tán buôn chuyện với nhau.

“Vô công của sư phụ quả nhiên là siêu phàm, ngươi xem kia, tên kia bị sư phụ làm cho khiếp sợ đến mức mặt cũng biến sắc rồi.”

“Đúng thế, đúng thế! Ngươi xem đi, tên này dám trêu chọc vào phái Tinh Tú chúng ta, thì chắc chắn phải bỏ mạng ở đây rồi.”

“Không sai, ngươi nhìn về mực tàn nhẫn của sư phụ xem, lần này tên kia gặp sư phụ quả thật gặp vận xui tới số rồi.”

“Chính xác, nghĩ lại thì được đích thân Chương môn phái Tinh Tú của chúng ta dạy dỗ, thì đã là phúc khí mấy đời nhà hần rồi, xuống đến âm phủ cũng có vốn mà huân hoàng.”

Trong lòng Đinh Xuân Thu lúc này đang vô cùng đau khổ, “Bọn đồ đệ ngu đần kia, chẳng lẽ không đưa nào nhìn ra tên này đang giả bộ sợ hãi hay sao?”

Đinh Xuân Thu khổ không sao kể xiết, nội lực trong cơ thể đang trôi đi với tốc độ nhanh hơn dự tính, nguyên bản Bắc Minh Thần Công khi hút nội lực thì cần phải có sự dẫn dắt để hút về phía mình.

Còn Đinh Xuân Thu lại tu luyện ngược, lão luyện Bắc Minh Thần Công thế nào lại biến thành Hóa Công Đại Pháp, hai loại nội công vốn có cùng bản chất, chỉ là cách thức vận công là khác nhau, lúc này lão lại truyền nội lực vào cơ thể Thôi Bác Văn, quả thực là thứ đại bổ với

Bắc Minh Thần Công.

Lão muốn thu lại nội lực, đừng nói đến là Thôi Bác Văn không cho, chính bản thân Bắc Minh Thần Công cũng không cho phép, đối với những loại nội công khác thì dù ít hay nhiều cũng cần thời gian để luyện hóa, nhưng đối với nội lực từ Hóa Công Đại Pháp thì lại không cần phải làm thế, cơ bản là chỉ cần hút vào là có thể sử dụng, Thôi Bác Văn cũng cảm thấy Bắc Minh Thần Công trong cơ thể mà lại vận chuyển nhanh hơn trước kia mấy lần.

Đinh Xuân Thu sốt ruột, lũ đệ tử xung quanh lại không trông cậy được gì, lão đành nghiêng răng, cưỡng ép Hóa Công Đại Pháp vận chuyển ngược lại, muốn tự mình cắt đứt dòng vận chuyển của nội lực.

Không thể không nói Đinh Xuân Thu có thể phản lại Vô Nhai Tử, xong âm thầm đổ tội cho phái Tiêu Dao, rồi sau đó tự mình lập nên phái Tinh Tú là không có đạo lý, quả thực là từ tâm tính cho đến ngộ tính của lão đều có chỗ hơn người.

Hành vi nghịch chuyển công pháp như thế này, nhẹ thì bị công pháp cản trở mà bị thương, nặng thì chết, thế mà lão không thèm suy nghĩ nhiều liền làm luôn, sự quyết đoán này đủ để người ta phải khâm phục.

Đệ tử phái Tinh Tú ở xung quanh vẫn không phát hiện ra Đinh Xuân Thu đã rơi vào tình trạng sống còn, mà tiếp tục tùm tùm buồn chuyện âm ỹ...

“Không sai, ta nhất định sẽ khắc khổ luyện công, tương lai có thể đạt bằng một phần của sư phụ, cũng đủ thỏa mãn rồi.”

“Sư huynh nói rất có lý, thành tựu của sư phụ sao có thể để chúng ta bàn luận được, người xem đi, nhìn dáng vẻ cau mày của sư phụ kia, thật là vĩ đại biết bao, ngay cả việc sư phụ thổ huyết cũng thật là...hết hồn..”

“...”

Đám đệ tử phái Tinh Tú sững sốt, toàn trường đột nhiên trở nên yên tĩnh.

“Hình như sư phụ vừa học máu! Sư đệ, mau tắt ta một cái, xem có phải ta ngủ mơ không!?”

Thôi Bác Văn thở dài, “mất công ta phí cả nửa ngày để diễn trò như thế, Đinh Xuân Thu nhà người phải để ta hút hết nội lực của đám đệ tử của người đã chứ, đằng này lại bày trò phun máu cao như thế làm gì... khiến bọn đệ tử kia sợ rồi kia.”

Không thể tiếp tục giả bộ diễn trò như trước nữa, Thôi Bác Văn biến sắc, nhe răng cười lớn nhìn một lượt về phía đám đệ tử kia, bày ra bộ dáng “Kẻ nào dám động thủ, kẻ nó sẽ bị giết luôn”.

Kỳ thật, việc này hoàn toàn là dọa người mà thôi, bản thân hần không biết võ công nào khác, mặc dù Bắc Minh Thần Công thực sự thần kỳ, nhưng không phải không có điểm yếu, ví dụ như lúc này, trong lúc hần đang vận Bắc Minh Thần Công, nếu bọn người xung quanh vác gậy đến nện hần, thì hần chắc chắn không thể tránh được.

Rốt cuộc Đinh Xuân Thu cũng an tâm một chút, mặc dù khi nghịch chuyển công pháp cũng không ngăn được lực hút, nội lực vẫn tiếp tục chảy vào cơ thể đối phương, nhưng mà ít nhất cũng khiến bọn đệ tử chú ý, mới có thể có người đến cứu lão.

Thực sự sẽ có người đến cứu lão sao?

Đám đệ tử phái Tinh Tú nhìn nhau sợ hãi, không một ai có can đảm tiến lên, thậm trí cả Xuất Trần Tử đang đứng gần hai người cũng lùi về phía sau hai bước, về mặt khó tin nhìn hai người, còn về việc ra tay cứu viện, thì càng không có.

Đinh Xuân Thu còn không hiểu rõ môn phái của lão sao chứ, lão cũng là một dạng sư phụ hiếm có, nhìn thế nào cũng không giống là loại sư phụ sẽ đang tay bảo vệ đệ tử.

Trong môn phái, từ cao đến thấp đều phổ biến phong trào xu nịnh để thăng tiến, tôn chỉ hành động cũng là thấy lợi quên nghĩa.

Sở dĩ tất cả mọi người đều kính sợ lão, cũng chỉ là bởi vì võ công của lão cao siêu, nếu như Thôi Bác Văn không xuất hiện, thì lão cũng sẽ còn tiêu dao được vài năm nữa, mà lúc này nhìn rõ tình trạng của môn phái, tất cả đệ tử đều im lặng khiến do tâm trạng của Đinh Xuân Thu chìm xuống đáy vực.

Ngay khi lão cảm giác nội lực sắp khô kiệt, ngay khi lao đang thất vọng cực độ đối với phái Tinh Tú, thì rốt cuộc một cô gái vấy tím từ trong đám đệ tử bước ra, hô lớn: “Sư phụ...”

Đình Xuân Thu nghe thấy tiếng gọi, cố gắng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thì nhận ra ngay người này đúng là A Từ, nàng đã sống từ nhỏ đến lớn ở trong môn phái của lão, Đình Lão rất vui mừng, mặc dù lúc này ra tay thì đã có chút chậm, nhưng mà không hổ công lao là đã nhìn nàng lớn lên, hơn nữa từ bé đến lớn cũng không có bạc đãi gì nàng, quả nhiên trong môn phái vẫn còn người quan tâm đến người sư phụ là lão.

“A Từ... Mau lên... Giúp sư phụ... đánh tên này...!”

Thôi Bác Văn nhìn thấy cũng bất ngờ, người này một thân mặc đồ tím, lại nghe Đình Xuân Thu gọi tên, thì hẳn hiểu ra ngay, cô nàng này chính là tiểu ác ma tinh quái, A Từ rồi.

A Từ tiến lên phía trước hai bước, đến chỗ cách Đình Xuân Thu với Thôi Bác Văn đang đánh nhau khoảng mười trượng thì dừng lại, vẻ mặt rất thành khẩn nhìn Đình Xuân Thu, nói: “Sư phụ, người yên tâm, đồ nhi sẽ báo thù cho sư phụ.”

“A ha??” Thôi Bác Văn nghe A Từ nói như thế thì sùng sốt, “Không lẽ A Từ định ra tay sao?”

“Nhưng mà sư phụ à! Võ công của A Từ thấp kém, chỉ sợ không phải đối thủ của vị thiếu hiệp này. Hay là người xem truyền lại Hóa Công Đại Pháp cho A Từ đi, đợi A Từ lên núi bế quan tu luyện mấy năm, đến khi thần công đại thành, thì sẽ lập tức đi báo thù cho sư phụ...”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bay lên đi, Xuất Trần Tử!

Dịch giả: KenSeki

Khuôn mặt của Đình Xuân Thu biến thành xanh lét, không phải do lão cạn kiệt nội lực, mà hoàn toàn là do A Từ gây nên, nghĩ lại từ trước đến giờ họ Đình có chưa giờ lại chật vật như thế này, vậy mà giờ đây lại có kẻ nhân lúc nhà lão cháy thì chạy đến hôi của, cái mịa nó nói lý do gì mà võ nghệ thấp kém, với lại tu luyện chưa được bao lâu, tất cả chỉ là nguy biến trí trá cả thôi.

Lão thật có mắt như mù, nuôi một đám Bạch Nhãn Lang (sói mắt trắng=bọn vô ơn), nghĩ đến đây thì Đình Xuân Thu cảm thấy toàn thân như già thêm mấy tuổi.

Thôi Bác Văn nhìn ra dao động trong mắt Đình Xuân Thu, cũng thực sự khiến hắn có chút buồn ngủ, cả đời kiêu hùng là thế vậy mà giờ này lại bị bằng hữu xa lánh hết cả.

Khi thấy nội lực của đối phương sắp bị hút cạn, Thôi Bác Văn nhìn Đình Xuân Thu rồi nói: “Đình Xuân Thu, ngươi muốn sống hay muốn chết?”

Đình Xuân Thu sùng sốt!

“Không lẽ tên này muốn tha cho ta? Nhưng mà kẻ cả có tha thì cũng thế nào chứ, nội công của ta đã mất hết, kẻ cả có chạy trốn, thì đám đệ tử tiểu nhân kia cũng nhất định sẽ tìm đến cửa đòi Hóa Công đại pháp, và lại nếu chạy trốn an toàn, thì chắc chắn hắn cũng sẽ giết người diệt khẩu.”

“Mà kẻ cả như đám đệ tử không tìm ta để gây phiền phức đi nữa, thì lão cũng còn rất nhiều kẻ thù khác, nếu bọn chúng biết ta đã mất hết nội công, chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.”

“Như thế thì tha hay không tha có gì khác nhau đâu.” nghĩ như thế, Đình Xuân Thu áp ứng trả lời: “Đình Xuân Thu tự biết tội ác tày trời, nguyện xin được chết, xin thiếu hiệp cho được thống khoái một lần!”

Thôi Bác Văn gật đầu nói: “Muốn sống thì tốt, nhưng mà ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta!”

Đình Xuân Thu có chút mơ hồ, lão có bảo là muốn sống lúc nào đâu? “Aa... ta không nói thế...”

“Cô nương, ta giao lại Đình Xuân Thu cho ngươi...!” thấy Đình Xuân Thu đang còn muốn nói linh tinh, Thôi Bác Văn liền nghiêm mặt lại, nhìn về phía A Từ, cố ý kéo dài giọng nói.

A Từ sùng sốt, còn chưa kịp mở miệng, thì Đình Xuân Thu vội vàng la lên trước nói: “Ta nghĩ lại rồi! Ta muốn sống! Kính xin thiếu hiệp khai ân, cứ nói ra yêu cầu...”

Lão làm sao mà có thể không nóng vội cho được, chính mình nuôi lớn A Từ từ bé, còn không biết rõ nàng hay sao chứ?

Nếu quả thực bị rơi vào tay A Từ, thì lúc đó sống còn khổ hơn chết cả vạn lần.

Nàng chính là tiểu ác ma, nổi tiếng tâm địa đen tối nhất trong đám bọn họ, từ trước đến nay lão vẫn luôn cho rằng tính cách của A Từ như thế là rất tốt, với tâm tính như vậy thì hoàn toàn thích hợp để kế thừa y bát của lão, nhưng đến lúc này thì lão không còn nghĩ như vậy nữa, nếu bị rơi vào tay A Từ, thì

Đinh Xuân Thu không tưởng tượng ra được A Tử sẽ dùng phương pháp gì để tra tấn lão.

“Ừ” tốt, đã nghĩ được thông suốt thì tốt rồi!”

Thôi Bác Văn buông tay ra, Đinh Xuân Thu trắng bệch như một quả cà, quần quai ngã ra đất.

Đệ tử Tinh Tú phái ở xung quanh càng thêm sợ hãi, hoàn toàn không nghĩ tới, đường đường là Tinh Túc Lão Tiên, thế mà lại thua trong tay một gã nam tử thần bí như vậy.

Trong lúc rất nhiều đệ tử phái Tinh Tú đang bàn luận.

Thì bỗng nhiên có một gã to béo đi ra từ trong đám đệ tử, Thôi Bác Văn nhìn qua người này, khiến gã run rẩy, suýt nữa thì quỵ sụp xuống.

Nhưng gã vẫn kiên trì cắn răng, cố gắng tiến lên vài bước nữa, đến bên cạnh A Tử, “Thiếu hiệp võ công cái thế, không biết có thể cho chúng ta biết tôn tánh đại danh được không?”

“Hừ? Thôi Bác Văn! Có chuyện gì không?” Lão Thôi vô cùng hứng thú nhìn tên mập này, hần hơi ngạc nhiên, tò mò không hiểu tên này muốn làm cái gì.

Vì Đinh Xuân Thu mà ra mặt sao? Hình như hơi chậm một chút rồi.

Chỉ thấy gã mập lăm bậm thì thầm nhắc lại cái tên Thôi Bác Văn mấy lần, rồi đột nhiên mặt biến sắc, khuôn mặt béo ú của gã cổ rạn ra mấy giọt nước mắt.

Sau đó lập tức quỳ rạp xuống đất, bắt đầu gào khóc, Thôi Bác Văn cảm thấy mặt đất dưới chân rung rung...

“Ô hu hu, Thôi thiếu hiệp võ công cái thế, người đã giúp tiểu nhân báo được đại thù rồi, nếu không có người, thì mối huyết hải thâm cừu của tiểu nhân không biết đến bao giờ mới trả được!”

Gã nói xong thì lập tức dập đầu ba cái, ùng ùng ùng!

Thôi Bác Văn bị chiêu này đánh cho trở tay không kịp.

Còn Đinh Xuân Thu thì tức giận, mắt trừng lên như muốn nổ, “kẻ thù? huyết hải thâm thù?” Việc này thì có thể Thôi Bác Văn không biết, nhưng lão thì còn nhớ rõ, năm đó, lúc đi ngang qua một cái thôn nhỏ, tên này bị người ta lột sạch quần áo rồi treo lên cây, lão Đinh Xuân Thu đi qua nhìn thấy thú vị nên mới ra tay cứu gã.

Sau khi hỏi han xong, thì biết được gã là một đứa trẻ mồ côi, bởi vì gian díu với vợ của người ta, nên bị trói ở đây, nếu chậm một chút nữa là bị người ta nhét vào rọ lợn rồi quăng xuống sông rồi.

Được cái là gã này mồm mép lanh lợi, miệng nói như phun hoa, tăng bốc Đinh Xuân Thu lên đến trời, trên trời dưới đất chỉ có mình lão, khiến cho lão Đinh rất cao hứng, sau đó không những cứu gã này, mà còn giúp gã giết sạch người ở trong cái thôn kia.

Như thế nào mà bây giờ lại đổi thành huyết hải thâm cừu rồi hả!?

Đinh Xuân Thu càng nghĩ càng giận, không thờ nổi, cổ họng cảm thấy ngọt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời, ngã vật ra.

Thôi Bác Văn nhíu mày, đưa tay bắt mạch cho Đinh Xuân Thu, may mắn là lão chỉ bị hôn mê.

Sau đó mới quay lại nhìn tên mập đang khóc lóc âm ỉ kinh thiên động địa kia.

“Võ công của Thôi thiếu hiệp chỉ sợ là trên trời không ai hơn, dưới đất ít ai bằng, tiểu nhân hi vọng có thể bái thiếu hiệp làm sư phụ, xin được ở bên cạnh hầu hạ ngài mỗi ngày!”

...Đúng là lúc đầu Thôi Bác Văn còn tưởng bọn đệ tử Tinh Tú Phái sẽ xông lên báo thù, nhưng sau khi nghe tên mập kia mở miệng nói mấy câu, thì hần hiểu ngay, bọn này định vuốt mộng ngựa rồi (DG: xu nịnh), chứ làm gì có huyết hải thâm cừu cái gì chứ, mấy câu đó chỉ là nói dối vậy thôi.

Bỗng nhiên, A Tử bước đến trước mặt Thôi Bác Văn, đôi mắt to đỏ hoe, nhìn Thôi Bác Văn không chớp mắt, nói: “Xin đa tạ Thôi công tử đã giúp tiểu nữ báo thù cho cha mẹ! Ô hu hu, tiện nữ xin được lấy thân báo đáp, ngày ngày chăm sóc hầu hạ cho Thôi công tử để đền ơn!”

Mặt Thôi Bác Văn xám xịt lại, “Người khác có thể nói như thế, chứ mẫu thân của A Tử nhà người vẫn còn sống sờ sờ ra đó, người nói thế không phải là đang nguyên rủa mẫu thân của người sao...”

Thôi Bác Văn rốt cuộc cũng hiểu rõ, bọn này đều là diễn viên xuất chúng cả, nhìn thấy Tinh Túc Lão Tiên thất thế, sợ bị liên lụy, liền lập tức bám đuôi hần, hần không biết đây là loại người gì nữa.

Đột nhiên Xuất Trần Tử ở bên cạnh bước vội đến, chỉ vào mặt A Tử, tức giận nói: “Tiện nhân, đừng có dụ dỗ công tử nhà ta, Thôi thiếu gia tôn kính, vĩ đại, làm sao có thể vừa ý đồ nhà quê bình thường như người, nếu vạ nhất... Thôi thiếu hiệp thích... nam nhân hơn, thì tất nhiên Xuất Trần Tử ta không quản...”

“Con mù người, tên Xuất Trần Từ thói tha, người không nói thì sẽ chết sao, nam sắc... như thế mà người cũng nghĩ ra được, lão từ lớn lên thân thể phát triển bình thường, dù có yêu thích cũng không phải loại như người, à không phải, giới tính của lão từ hoàn toàn bình thường, suýt chút nữa bị người cho rớt xuống cống, còn A Từ mà là loại bình thường hả?”

“Người đang nói đùa sao?”

“Nàng ta có huyết thống của Đoàn gia, nếu bảo nàng là loại bình thường, thì mỹ nhân trên đời này chẳng còn mấy người cả!”

Khỏe miệng Thôi Bác Văn co giật, nhìn qua A Từ, nói: “Người đi tìm một người vắc Đình Xuân Thu đi, và mấy đứa khiêng kiệu, còn những kẻ khác thì cho biến con mẹ bọn nó đi ngay cho ta...”

A Từ bị câu nói sau cùng của hắn làm cho sợ hãi, vội vàng vâng lệnh, lập tức quay xuống tuyến người, Thôi Bác Văn lại quay về phía Xuất Trần Từ gọi: “Người tới đây!”

Xuất Trần Từ mừng quýnh, vừa rồi gã còn tưởng là bản thân không có cơ hội, xem ra người ta không thích nam sắc, thế mà không nghĩ tới bây giờ lại gọi đến gã.

“Thôi công tử chắc là đã có hứng thú với lời đề nghị của ta rồi, suy cho cùng thì chỉ có Xuất Trần Từ mới là ngôi sao sáng nhất mà thôi.”

“Thiếu hiệp, thế nào, có phải người đã có ý định thu nhận ta, người yên tâm, ta có thể công, cũng có thể thủ, đảm bảo làm người...”

Xuất Trần Từ còn chưa nói xong, thì nhìn thấy một nắm đấm biến lớn ngay trước mặt, đấm thẳng vào mặt gã, Xuất Trần Từ cảm giác như đang bay, sau đó cánh vật trước mắt trở nên mơ hồ...

Thôi Bác Văn đấm xong một quyền này, thì thở dài một hơi, quá sung sướng, rốt cuộc cũng dẹp sạch bức bối trong lòng rồi.

Nghĩ lại cú đánh Xuất Trần Từ vừa rồi, tên gia hỏa này thực sự là quá đáng ghét.

Bây giờ thì rốt cuộc cũng thanh tịnh trở lại.

Đám đệ tử Tinh Tú phái vốn đang nhìn A Từ đi đi lại lại trong bọn chúng, thì thoải tiện tay sờ sờ nắn nắn, khiến bọn chúng rất không cam lòng, có mấy tên còn định ra tay dạy dỗ, đột nhiên cả bọn nghe thấy có tiếng gió thổi qua.

Quay lại nhìn, thì thấy Xuất Trần Từ như con điều đứt dây, bay vọt về phía xa.

Đây là loại nội công kinh khủng cỡ nào mới có thể làm ra được cơ chứ, lập tức đám đệ tử Tinh Tú Phái đều giống như thỏ con, ngoan ngoãn để cho A Từ chọn lựa...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hàm Cốc Bát Hữu khiếp sợ

Dịch giả: KenSeki

Cuối cùng thì A Từ cũng chọn xong được sáu gã khiêng kiệu cho Thôi Bác Văn, và một gã to con khác để cho cổng Đình Xuân Thu, sau đó đoàn người lại theo chỉ dẫn của Đình Xuân Thu tiếp tục đi về hướng đông nam.

Thôi Bác Văn cũng muốn một lần được hưởng thụ cái thú vui được người ta khiêng kiệu, nhưng cái phúc này quả thực không phải là phúc mà ai cũng có thể hưởng thụ, mới đi được nửa ngày đường, Thôi Bác Văn đã cảm thấy bờ mông đau nhức không chịu nổi, vội vàng nhảy xuống đi bộ, còn quãng lão già nửa tàn phế Đình Xuân Thu lên thế chỗ.

Bây giờ Đình Xuân Thu đã mất hết nội lực, cơ bản là không thể tự đi lại được, nếu không thì cũng đã chẳng cần kiếm người công lão làm gì.

Đình Xuân Thu cũng đã cam chịu số phận của lão rồi, Thôi Bác Văn nói gì thì nghe nấy, không những đem bí kíp Hóa Công Đại Pháp, mà còn cả Hù Thi Công và Tam Tiểu Tiêu Diêu Tán cũng đều dâng hết lên cho Thôi Bác Văn, dù sao thì bây giờ lão cũng là cá nằm trên thớt, chẳng bằng tự giác một chút...” Tự giác cái rắm”

Tất cả chủ yếu là A Từ đã lục soát trên người lão, ngay cả cái quần sịp cũng chút nữa bị lột sạch...

Thôi Bác Văn xem qua hai loại công pháp kia rồi xì mũi coi thường, hai cái công pháp này một loại thì dễ hủy xác chết, một loại thì phải dùng trùng độc để tu luyện, chỉ nghĩ thôi cũng làm cho người ta không rét mà run, còn về phần Tam Tiểu Tiêu Diêu Tán thì có thể coi là thu hoạch bất ngờ.

Cứ như thế, đoàn người đi được tám ngày, đến sáng sớm ngày thứ chín thì đến một con đường mòn lên núi.

Đi đến giờ ngọ, thì địa hình càng ngày càng cao, cổ kiệu không có cách nào đi lên được nữa.

Thôi Bác Văn cho một tên to khỏe công theo Đinh Xuân Thu, còn những người khác thì cho tự do đi bộ, mọi người tha thì vội vã cảm ơn, Thôi Bác Văn cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Tiếp tục đi bộ hơn nửa canh giờ nữa, thì gặp một rừng trúc rậm rạp, cảnh sắc thanh u và tĩnh mịch, bên cạnh vách núi có dựng một ngôi đình để nghỉ chân bằng rất nhiều cây trúc lớn, thiết kế tinh xảo mà nhã nhặn, rất hợp với khung cảnh xung quanh, trúc là đình, đình là trúc, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì khó có thể phân biệt đâu là trúc đâu là đình.

A Tử trầm trồ, tâm thần rung động, thích thú hết ngấm bên trái lại xem phải.

Mọi người vừa mới vào trong đình ngồi xuống để nghỉ ngơi, thì A Tử chạy đến trước mặt Thôi Bác Văn, lay lay tay hắn, nũng nịu nói: “Thôi ca ca~ huynh nói cho muội nghe một chút, làm thế nào mà huynh lại có võ công cao như vậy đi nha~”

Qua mấy ngày tiếp xúc, A Tử phát hiện ra Thôi Bác Văn cũng rất dễ gần, mặc dù có võ công siêu đẳng, nhưng lại không có chút nào kiêu căng.

Thôi Bác Văn còn chưa trả lời, thì Đinh Xuân Thu, vốn đang nằm trên lưng gã to con, tức giận, chửi: “Không biết xấu hổ, đáng lẽ năm đó ta nên để cho người chết đói ở bên đường cho rồi, đồ Bạch Nhân Lang, hừ!”

Đôi mắt to như ngọc của A Tử liếc nhanh lại, mang theo khuôn mặt vui vẻ đi về phía Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu sợ hãi, nói: “Người.. người định làm gì...?”

Suốt dọc đường đi, lão bị A Tử tra tấn, đã nếm qua không biết bao nhiêu đau khổ, nào là mỗi buổi sáng, không đánh một trận thì không sáng khoái.

Hay là sau khi ăn xong, đánh một phát, sống đến một trăm lẻ sáu tuổi.

Còn nữa, sáng sớm mây hồng đỏ mura, nếu không đánh lão thì lòng không yên.

Đinh Xuân Thu cảm thấy kỳ quái, như thế nào trước đây lão không phát hiện ra, con nha đầu A Tử này lại có tài năng như thế...

Tuy rằng A Tử hành hạ lão như thế, nhưng lão cũng chẳng có cách nào khác cả, lão có tật là vừa nhìn thấy A Tử lập tức mắng cho hai câu, tự gây nghiệt không thể sống, đúng là lão bây giờ đang có thái độ muốn chết....

“Đừng có ồn ào nữa, có người đến!”

Thôi Bác Văn cắt ngang trò càn quấy của A Tử, hắn vốn biết nàng là em họ của Đoàn Dự, còn là chị em với Mộc Uyển Thanh, nên đối với A Tử cũng rộng rãi hơn.

Cũng bởi thế mà nàng mới thành ra thế này, lớn không ra lớn nhỏ không ra nhỏ, nói chuyện không có trên dưới, lại còn định quyến rũ hắn...

Nói thật thì nếu không biết trước A Tử là loại người như thế nào, thì mấy ngày nay Thôi Bác Văn cũng có khả năng đã sớm biến thành sói rồi...

Nhưng loại hoa hồng có gai này thì chỉ để ngắm thôi, hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ của Du Thân Chi, A Tử chưa bao giờ để người khác trong mắt, trong lòng nàng chắc chỉ coi là đối tượng để bắt nạt, lợi dụng, hoặc là để nhỉnh nọt, chắc chỉ trừ có Kiều Phong là khiến nàng rung động thực sự thôi.

Nghĩ đến đây, thì Thôi Bác Văn không muốn nghĩ thêm nữa, mà nhìn về phía xa xa, phía con đường mòn lên núi có bốn người đang bước vội đến phía này.

Bốn người đều ăn mặc như nông dân, tiến lại gần, không nói nhiều, cúi người chào hỏi, rồi đưa lên một phong thư.

Thôi Bác Văn nhận bức thư, rồi mở ra, thì có chút bất ngờ, phía trên không ngờ lại viết: “Đinh Xuân Thu, thằng chuột nhắt, có dám tiếp nhận khiêu chiến không?”

Việc này... hình như chủ nhân nơi này đã hiểu lầm hắn rồi...

Thôi Bác Văn vừa định giải thích, thì thấy một tên trong đó lấy ra một cây pháo, rồi bật lửa đốt.

“Phụt” một tiếng, cây pháo sáng bắn vọt lên trời. Pháo bình thường khi đốt sẽ phát ra một tiếng “Phụt”, sau đó khi bay lên trời sẽ nổ ra một tiếng “Bùm”, còn cây pháo này thì sau khi bay lên trời lại nổ liên tiếp ba tiếng.

Rất nhanh sau đó, từ trên núi xuất hiện một đoàn người, khi lại gần thì nhìn rõ là tám người cầm các loại binh khí khác nhau.

Một người đàn ông cầm cây đàn cổ trên tay, bước lên một bước, tức giận quát: “Tinh Túc Lão Quái! Người lại dám đến, nhất định hôm nay người có đến và không có về.”

Đinh Xuân Thu giương mắt nhìn người này, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Hàm Cốc Bát Hữu, nói dễ nghe thì gọi bọn các ngươi là tám anh em huynh đệ, còn nói khó nghe thì các ngươi chính là tám con chó canh cổng cho Tô Tĩnh Hà mà thôi, nếu mà nội lực của lão phu vẫn còn thì há lại để các ngươi có cơ hội kiêu ngạo như thế.”

Tuy rằng Đinh Xuân Thu không còn công lực, nhưng mà lòng tự trọng vẫn còn rất cao, như thế này thật tốt quá...

Thôi Bác Văn nháy mắt ra hiệu cho A Tử, A Tử lập tức hiểu ý, mặc dù A Tử là loại phụ nữ không thể trêu chọc, nhưng nói thật lòng, nếu đặt trong bối cảnh hiện đại mà nói thì chắc chắn sẽ thành một trợ lý tuyệt vời, chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ, nàng liền biết rõ nên phải làm gì.

Chỉ còn nghe thấy giọng Đinh Xuân Thu run run nói: “Ngươi, tiểu súc sinh, ngươi quá càn táo ráo rắm... Ngủ Độc Tán.. Ta thề dù chết cũng không... ư...ư...”

Đinh Xuân Thu còn chưa nói xong, thì A Tử đã đáp một bao độc dược vào mặt lão.

“Đã xong!”

A Tử tươi cười vội vàng nhảy lên, rồi quay lại bên cạnh Thôi Bác Văn, rồi lại nhìn Đinh Xuân Thu, lúc này nhìn lão như một con kiến bò trong chảo nóng, chỗ trắng chỗ đỏ.

Đáng sợ nhất là Đinh Xuân Thu gần như đã hoàn toàn tê liệt, nhưng lại giơ tay lên cào vào mặt mình, việc này không phải là lão muốn vậy, mà là do loại độc dược này, dù không làm chết người ngay, nhưng lại làm cho người ta ngứa ngáy vô cùng, hiện tại Đinh Xuân Thu cảm thấy mặt mình cực kỳ ngứa ngáy.

Hàm Cốc Bát Hữu đứng trước mặt nhìn xem, miệng há hốc, quai hàm suýt rơi cả xuống đất.

“Đây là Đinh Xuân Thu sao?”

“Không phải chúng ta đang nằm mơ chứ?”

“Tại sao người lại bị hại thành ra như thế này...”

Thôi Bác Văn thấy đối phương đứng ngây ngốc như thế, thì chép chép miệng nói: “Ta nghĩ là các ngươi đã hiểu lầm rồi, ta cũng không phải là đồng bọn của Đinh Xuân Thu, lần này ta bất hân đến thỉnh tội với tiền bối Tô Tĩnh Hà đó.”

Hàm Cốc Bát Hữu giật mình hiểu ra, việc này căn bản là bọn họ khó mà tin được, nếu Tĩnh Túc Lão Quái toàn lực ra tay thì bọn họ chắc chắn không phải đối thủ, ngay cả sư phụ của bọn họ là Tô Tĩnh Hà cũng bị ép đến nói bất đắc dĩ phải giả vờ cam đoan mấy năm nay.

Bọn họ đều nghĩ chắc lão sẽ không cần phải chơi trò khờ nhục kế để lừa gạt bọn họ làm gì đâu.

Nghĩ tới đây, người đàn ông ôm đàn lại cúi người thi lễ, nói: “Chúng ta là Hàm Cốc Bát Hữu, đã hiểu lầm thiếu hiệp, xin thiếu hiệp lượng thứ, xin được hỏi cao danh quý tính của thiếu hiệp là gì?”

“Ừ! Tại hạ là Thôi Bác Văn, trên giang hồ cũng chẳng có danh khí gì, đường đột làm phiền, mong các vị chớ trách.”

Thôi Bác Văn đột nhiên phát hiện ra từ lúc nào hán đã thành vẻ nho nhã như thế, bình thường chắc hẳn sẽ không nói chuyện như thế.

“Không đường đột không đường đột, Thôi thiếu hiệp quá khiêm nhường rồi, thiếu hiệp tuổi còn nhỏ mà thành tựu đã như thế này, tương lai nhất định sẽ danh chấn võ lâm, xin giới thiệu với Thôi Thiếu hiệp đây là mấy vị sư đệ sư muội của ta, Nhị đệ Phạm Bách Linh, Tam đệ Cầu Độc, Tứ đệ Ngô Linh Quân, Ngũ đệ Tiết Mộ Hoa, Lục đệ Phùng A Tam, Thất muội Thạch Thanh Lộ, Bát đệ Lý Khôi Lỗi, còn ta là đại sư huynh của bọn họ, tên là Khang Nghiễm Lăng, còn người thiếu hiệp muốn gọi chính là gia sư Tô Tĩnh Hà.”

Trong lúc tiếng la hét thảm thiết của Đinh Xuân Thu dần lắng xuống, thì Thôi Bác Văn lần lượt chào hỏi mấy vị đệ tử của Tô Tĩnh Hà.

Lão đại Khang Nghiễm Lăng nhìn thấy khuôn mặt máu me be bét của Đinh Xuân Thu, trong lòng cảm khái, một đời kiêu hùng mà kết cục lại thành ra như thế, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Thôi thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp muốn tìm sư phụ, vậy xin mời đi theo ta.”

Nói xong thì quay người lại, chân bước như bay, đi trước dẫn đường, chạy về hướng ngọn núi.

Thôi Bác Văn làm sao mà không nhìn ra là mấy người này định kiểm tra khinh công của hán, nhưng hán cũng không nói ra, thì triển Lăng Ba Vi Bộ, đi ngay phía sau.

Thôi Bác Văn bước đi nhàn nhã không chút vội vàng cũng không gắng sức, nhưng đi trên đường lại phiêu diêu như cưỡi gió, chân không chạm đất, chỉ trong chớp mắt hai người đã biến mất trong rừng trúc.

Mấy người đứng phía sau, liếc nhìn nhau, thầm nói “khinh công tuyệt diệu”.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Lão già ngãnh ngãng Tô Tinh Hà

Dịch giả: KenSeki

Chưa đầy nửa canh giờ sau, đoàn người đã tiến vào một sơn cốc.

Trong cốc trồng toàn là cây tùng, gió núi thổi qua phát ra những âm thanh như sóng biển. Đi trong rừng tùng được gần một dặm, đoàn người đi đến trước một căn nhà gỗ ba gian.

Phía dưới cây cổ thụ rất lớn ở trước nhà có một ông lão gầy khô quắt đang ngồi trên một tảng đá lớn, trên bề mặt tảng đá to màu xanh có khắc một bàn cờ, tất cả những quân cờ đen trắng đều sáng bóng.

Khang Nghiễm Lăng đi đến sau lưng ông lão, cúi người thi lễ, rồi giới thiệu với Thôi Bác Văn: “Thôi thiếu hiệp, đây chính là gia sư của bọn ta, Thông Biện Tiên Sinh Tô Tinh Hà.”

Ông lão hơi bất ngờ, nhìn Khang Nghiễm Lăng, lão rất ít khi thấy đồ đệ giới thiệu mình như thế.

Thế nhưng khi lão nhìn thấy Đinh Xuân Thu được người ta cõng trên lưng, mặt mũi còn be bét máu me, thì cũng hết sức kinh hãi.

Thôi Bác Văn chậm rãi tiến đến gần, rồi chấp tay, nói: “Văn bối là Thôi Bác Văn, mạo muội đến đây, hy vọng đã không có quấy rầy Tô tiên bối tinh tu.”

Tô Tinh Hà mỉm cười, khoát tay.

Khang Nghiễm Lăng ở bên cạnh, nói: “Sur phụ ta nói, thiếu hiệp khách khí, có thể bắt tên phản đồ này về, thì đã là ân nhân của chúng ta, có cái gì cần giúp đỡ, xin cứ việc nói rõ.”

“Lãi nhai cái gì?... Khóe mắt Thôi Bác Văn giật giật, “những điều này đúng là điều Tô Tinh Hà muốn nói à? Không phải là nguoi tự ý nghĩ ra chứ?”

Chỉ có điều là hần vẫn kiên trì nói tiếp: “Tên Đinh Xuân Thu này có thể gọi là một khối u ác tính trong chốn giang hồ, văn bối chỉ là tiện tay trừng trị mà thôi, Tô tiên sinh không cần để trong lòng, lần này tới đây chỉ là muốn gặp vị kia mà thôi.”

Tô Tinh Hà giật mình, nghi hoặc nhìn Thôi Bác Văn.

Khang Nghiễm Lăng tiếp tục nói: “Sur phụ ta nói, người không hiểu rõ ý của thiếu hiệp, không biết “vị kia” là vị nào? Ở nơi này ngoại trừ thế cờ Trần Lung Kỳ Cục ra thì không có vật gì khác, nếu thiếu hiệp giao Đinh Xuân Thu cho chúng ta xử trí, thì tất nhiên sẽ trọng tạ.”

Về mặt Thôi Bác Văn xám xịt... “Con bà nó! Chẳng lẽ các nguoi đang chơi trò truyền âm mật nhập sao? Khang Nghiễm Lăng nhà nguoi làm sao mà từ mây cử chỉ kia có thể đoán ra lời muốn nói hả...”

“Tô lão, không cần phải mất công giả bộ hồ đồ lỗ liễu như thế, ngài và ta đều biết rõ là ta đang ám chỉ đến ai mà.”

Lúc này, A Từ cũng vào đến trong sơn cốc.

Thấy ba người đang nói chuyện, thì cảm thấy vô cùng thú vị. Còn Đinh Xuân Thu thì lúc này vô cùng tức giận, “Tên Tô Tinh Hà đáng chết, quả nhiên Vô Nhai Từ đang ở đây.”

Hai mắt Tô Tinh Hà chăm chú nhìn Thôi Bác Văn, dò xét từ trên xuống dưới, rồi gật đầu, dường như có vẻ hài lòng.

Khang Nghiễm Lăng nói: “Sur phụ ta nói, nếu như thiếu hiệp đã biết, thì ta cũng không giấu giếm làm gì nữa, muốn gặp vị kia không phải là không được, nhưng trước đó phải vượt qua được thử thách của Hàm Cốc Bát Hữu chúng ta đã, sau đó còn phải phá giải được thế cờ này nữa, không biết thiếu hiệp có đủ can đảm chấp nhận thử thách này hay không?”

“Con cũng lạy bố, mợ nó chứ, hai người rốt cuộc là làm cách nào mà trao đổi được với nhau vậy, chỉ cần nhìn ánh mắt là có thể thay mặt phát ngôn được rồi à...?” Thôi Bác Văn cảm giác muốn phát điên, “Được rồi, không nghĩ nữa”, hần hít sâu một hơi, hỏi: “Không biết thử thách như thế nào?”

Khang Nghiễm Lăng nhìn Thôi Bác Văn, rất nghiêm túc nói ra từng câu từng chữ: “ Sur phụ đã ra đề bài, là trận pháp của Hàm Cốc Bát Hữu chúng ta, tên gọi là Bắc Đầu Bát Tinh trận, không biết tiểu hữu có dám xông vào phá trận hay không?”

“Bắc Đầu Bát Tinh Trận!?” bên cạnh phát ra một tiếng kinh hô thất thanh, sau đó hai hàng lông mày của Đinh Xuân Thu nhú chặt, cái Bắc Đầu Bát Tinh Trận không hề đơn giản, nó chính là căn cứ trên quỹ tích của Bắc Đầu Thất Tinh đề di chuyển giữa các vị trí, nhưng mà cái Bát Tinh Trận này ngoài bảy ngôi sao thì còn có một ám ngôi sao ẩn ở bên ngoài, ngôi sao ẩn này luôn ẩn hình di chuyển xung quanh kẻ địch.

Lựa lúc đôi phương tấn công để lộ sơ hở, thì sẽ bất ngờ ra đòn làm cho đối phương không kịp đề phòng, ngay cả Tinh Túc Lão Tiên trong thời kỳ đỉnh phong cũng không dám xông vào trận thế này.

Mọi người ở bên ngoài đều hô lên kinh hãi, Tô Tinh Hà cũng giậm chân bình bịch, chỉ vào Khang Nghiễm Lăng, mặt đầy tức giận, rồi lại chỉ chỉ vào Thôi Bác Văn, bộ mặt tỏ vẻ thật là có lỗi.

Khỏe mặt Thôi Bác Văn giật giật, nếu như hắn nhớ không nhầm, thì việc này cũng rất buồn cười, lão già này thực ra vẫn có thể nói chuyện được, nhưng lại bị Tinh Túc Lão Tiên bức ép phải thề không được nói lời nào.

Nhưng hôm nay Tinh Túc Lão Tiên Đinh Xuân Thu đã bị bắt rồi, mà còn không chịu mở miệng nói, thế là sao...

Khang Nghiễm Lăng thấy bộ dạng sư phụ như thế thì áy náy nói: “Thật xin lỗi Thôi thiếu hiệp, là do ta hiểu lầm ý của sư phụ, người nói thử thách của Hàm Cốc Bát Hữu là bát nghệ gồm cầm kỳ thư họa các loại, vừa rồi giải thích sai ý sư phụ, thật sự rất xin lỗi Thôi thiếu hiệp.”

Khỏe miệng Thôi Bác Văn giật giật, “Được rồi!” Hắn cũng không thêm nghĩ thêm rốt cuộc hai người này làm thế nào để trao đổi với nhau nữa, vấn đề này thực sự có thể làm hỏng não người ta không biết chừng, nhưng mà thì bát nghệ là thì cái gì...

Lập tức ôm quyền, nói: “Văn bối tài hèn ít học, chứ đừng nói đến bát nghệ cái gì đó, chỉ sợ không thể nào sánh bằng các vị ở đây.”

Đây đều là những lời hắn nói rất thật, hắn trước giờ làm gì đã sờ vào cổ cầm (đàn cổ) bao giờ, nói gì đến những thứ khác.

“Việc này...”

Khang Nghiễm Lăng khó xử nhìn về phía sư phụ, ý muốn để cho sư phụ quyết định, Tô Tinh Hà khoát tay áo. Khang Nghiễm Lăng nói: “Sư phụ ta nói, sao thiếu hiệp không đi học, khi nào học xong, tự thấy đủ khả năng thì quay lại, khi nào vượt qua được Hàm Cốc Bát Hữu chúng ta thì mới được tính là qua.”

“Về mặt Thôi Bác Văn xám xịt, lại còn có cách như thế à?”

“Không phải sẽ bắt phải học xong mới cho thi chứ?”

Thật ra thì hắn đã quên mất mục đích của Tô Tinh Hà canh giữ thế cờ Trần Lung ở đây, chính là thay Vô Nhai Tử tìm kiếm một người kế thừa, tự nhiên là sẽ cố gắng tìm cho Tiểu Dao Phái một thiên tài bác học tinh thông, hơn nữa Tô Tinh Hà cũng rất vừa ý Thôi Bác Văn, tuổi còn trẻ mà thành tựu đã như thế, thì nếu làm người kế thừa của sư phụ quả thật là không lỗ chút nào.

Khang Nghiễm Lăng mang vẻ mặt áy náy nhìn Thôi Bác Văn, nói: “Thôi thiếu hiệp, thật sự rất xin lỗi, xem ra là phải phiền thiếu hiệp ở lại trong cốc một vài năm, đợi đến khi nào học hết bát nghệ đến mức tinh thông thì mới có thể xuất cốc được.”

Ồ kia!? Đợi một chút... không đúng nha, mới vừa rồi nói là nếu thắng sẽ được gặp Vô Nhai Tử, chứ có nói là sẽ giam lỏng hắn phải ở lại trong cốc để học mấy thứ kia đâu.

“Khang lão có ý gì? Chẳng lẽ nếu ta không muốn học, các người sẽ ép ta phải học sao?”

Thôi Bác Văn có chút tức giận, từ khi xuyên không đến nay chưa được bao lâu, cũng chỉ vì võ công thấp kém, nên mới luôn luẩn quẩn trong Vô Lượng sơn cốc, thế mà, vừa mới ra ngoài chơi bởi chưa được bao lâu, lại bị người ta nhốt vào một sơn cốc khác.

Làm sao mà hắn có thể đồng ý được, nếu hôm nay không nói rõ ràng, thì cùng lắm thì hắn sẽ đánh thẳng vào, cũng chỉ là một Vô Nhai Tử mà thôi, hắn không tin là có thể giấu kín trong kẻ đất không biết ra được.

Khang Nghiễm Lăng nghe thấy giọng điệu Thôi Bác Văn thay đổi, thì thì lễ một cái, vội vàng nói: “Thôi thiếu hiệp hiểu lầm rồi, ta không có ý muốn giam người ở đây, mà là... ai da, Lục sư đệ của ta tính tình nóng nảy, vừa rồi muốn tính toán đặt bẫy thiếu hiệp, nên đã đi ra cửa cốc, đoán có lẽ bây giờ quanh đó đầy rẫy bẫy rập, trùng trùng điệp điệp rồi, mà hắn giờ này còn chưa quay lại, thì rõ ràng đã cài quá nhiều bẫy rập rồi tự nhốt mình trong đó không ra được nữa.. Do đó, nếu thiếu hiệp không mau chóng học cơ quan thuật (DG: cách bố trí bẫy rập), thì khôn khổ cho Lục sư đệ của ta có thể bị chết đói trong đó mất...”

Thôi Bác Văn nghe xong mấy câu này, thì trong lòng vô cùng muốn tuôn ra một vạn lần “F*@k Your Mother”, kẻ điên nào lại đi cài một đồng bẫy rồi đem chính mình vấp vào trong như thế chứ...

Được rồi! Là do Thôi Bác Văn hắn kiến thức nông cạn...

Thôi Bác Văn đành cam chịu số phận, nếu đã không thể không học, vậy thì học cho nhanh đi, nếu không cái vị thiên tài về bẫy rập kia lại bị giam chết trong đồng bẫy của y mất. Hàm Cốc Bát Hữu cái con tiêu gì chứ, nên phải đổi thành tám thăng lừa đảo Hàm Cốc.

“Ồ ờ..! việc này thì... chúng ta có thể dạy cho thiếu hiệp về những loại tri thức khác, nhưng còn về cơ quan thuật thì phải tự bản thân thiếu hiệp tìm đọc thư tịch ở trong căn nhà gỗ đằng kia...”

“Hử? thư tịch? Người bảo là trong căn nhà gỗ kia có thư tịch về cơ quan thuật sao?”

“Đúng vậy, ở căn phòng phía bên trái chính là phòng sách.”

“Trong đó có phải có đủ cả các loại thư tịch sách vở về các ngoại kỹ nghệ khác không?”

“Tự nhiên là có đủ cả... Nhưng mà tự đọc sách so với việc được bọn ta tự thân giảng giải và làm mẫu thì không được nhanh bằng.”

Có à... chỉ cần có là được rồi, còn về việc giảng giải với làm mẫu thì không cần, hẳn đã có chức năng [Học tập] của Vạn Giới Không Gian rồi, việc xử lý đóng sách vở kia quá mức đơn giản, cứ ném tất vào trong Vạn Giới Chi Hoàn, rồi chọn chức năng [Dung hợp] là xong.

Lúc trước, từ lúc hẳn xử lý Đinh Xuân Thu đến bây giờ, mặc dù không thu thêm được bao nhiêu năng lượng nhân quả, nhưng mà cũng dư sức học mấy cái loại tri thức này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không gặp được Vô Nhai Tử

Dịch giả: KenSeki

“Được rồi, nếu như thiếu hiệp đã quyết định, thì xin mời!”

Tô Tinh Hà cũng thấy hiếu kỳ, theo lý thì mấy tên đệ tử của lão nhìn bình thường, nhưng trên giang hồ cũng có tiếng tăm không nhỏ, số người muốn bái bọn hắn nhiều không đếm nổi.

Thế mà lại bị thanh niên này cự tuyệt!

Tô Tinh Hà lắc đầu, thanh niên bây giờ thật là quá kiêu căng.

Tất nhiên là Thôi Bác Văn không biết được những suy nghĩ của Tô Tinh Hà, lúc này hắn đang cùng với Khang Nghiễm Lăng đi tới trước căn nhà gỗ, ngoại trừ cửa chính đã được mở sẵn, thì đồ đạc sinh hoạt bên trong cũng khá đơn giản.

Hai căn phòng ở hai bên đều bị đóng kín, Thôi Bác Văn đã biết phòng bên trái là thư phòng đọc sách, vậy thì phòng bên phải cũng không có gì khó đoán. Thật là có thâm ý.

Nếu như không nhầm, thì đó chính là phòng ở của Vô Nhai Tử

Thế nhưng nghĩ đến vẫn còn người đang đợi hắn đi cứu, hắn đành từ bỏ ý định tìm gặp Vô Nhai Tử luôn.

Khang Nghiễm Lăng dẫn theo Thôi Bác Văn đi đến trước cửa căn phòng bên trái, Khang Nghiễm Lăng ra dấu mời, Thôi Bác Văn nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cánh cửa phòng được làm bằng hai tấm gỗ đơn giản, bên trong không có khóa, nhưng mà khi đẩy ra thì cảm giác như có gán lò xo bên trong, hơi đẩy ra sẽ cảm thấy một lực nhẹ đẩy ngược trở lại, thế mới biết trí tuệ của người xưa thật là vô hạn!

Hắn đang định bước vào, thì chợt nghe thấy âm thanh cồng nhắc vang lên:

[Phát hiện ra nơi ở cũ của Vô Nhai Tử]

[Điều kiện thu nạp phù hợp, bắt đầu thu nạp]

[Thu nạp thành công]

Thôi Bác Văn hơi giật mình, nhìn căn phòng ba gian trước mắt từ từ biến mất.

Việc này... là như thế nào.

Thôi Bác Văn không ngạc nhiên với quá trình thu nạp, hắn chỉ kinh ngạc vì sao chỉ là chỗ ở cũ của Vô Nhai Tử mà chiếc nhẫn cũng thu lấy làm gì, bên cạnh đó còn một việc cực kỳ quan trọng hơn đó là, chỗ ở đã bị thu rồi, thì Vô Nhai đang ở đâu.

Thôi Bác Văn nhìn khắp xung quanh, ‘được rồi.’

Vờ như không nhìn thấy ông già cả người bị liệt kia, nghĩ thầm, ‘vụ này làm lớn rồi, Tô Tinh Hà sẽ không tìm mình tính sổ hay sao chứ?’

“Chuyện gì xảy ra vậy!?” Một âm thanh khàn khàn như vịt kêu lên, âm thanh này nghe ni non như của ác quỷ từ trốn Cửu U Địa Ngục vọng về, dọa cho Thôi Bác Văn sợ hết hồn.

Sau khi nhìn lại nơi phát ra tiếng nói, thì đúng là từ chỗ Tô Tinh Hà, mặt đang đầy lo lắng nhìn về phía này. Thì ra là lão biết nói, chỉ có điều... giọng nói hơi...

Ánh mắt Thôi Bác Văn chợt lóe lên, lập tức sắc mặt cũng nghiêm lại, nói: “Thủ đoạn của Khang công thật là cao, thế mà có thể xuất ra được Chương Nhân Pháp, văn bối thật là bội phục!”

Nói xong thì cúi người thi lễ với Khang Nghiễm Lăng.

“Cái gì? Chương Nhân Pháp là cái gì, ta có biết gì đâu...” Khang Nghiễm Lăng cảm thấy choáng váng, làm thế nào mà căn nhà to như thế lại có thể biến mất trước mắt bao nhiêu người như vậy chứ...

‘Còn nữa, đây mà là thủ đoạn của ta sao? Ta có bao giờ thấy qua cái Chương Nhân Pháp nào đâu chứ?’ Mặc dù nghe nói âm ba công khi tu luyện đến cảnh giới cao cũng có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng mà vừa rồi, thứ nhất là y không gây đàn, thứ hai là không vận nội công, nên không thể có chuyện đây là tác phẩm của y được.

Tô Tinh Hà cũng sửng sốt, thầm nghĩ rằng, ‘Từ lúc nào mà đồ đệ của mình lại có bản lĩnh quý thần khó dò như thế? Sao ta lại không biết nhỉ?’

Có điều không cần biết thực hư ra sao, lão cứ hỏi thử trước xem sao: ‘Nghiệt đồ, còn không mau mau giải trừ Chương Nhân Pháp, Tổ Sư lão nhân ra mà xảy ra chuyện gì thì ta sẽ bỏ người ra làm củi đốt!’

Thôi Bác Văn cắn răng, nghe giọng nói của Tô Tinh Hà quả thực giống như âm thanh khi lấy móng tay cào lên mặt kính, khiến người ta cảm thấy vô cùng nhức tai.

“Không có! Đệ tử đâu có biết Chương Nhân Pháp gì đâu!” Khang Nghiễm Lăng như sắp khóc, quả thực là không phải do y làm, y chưa từng làm chuyện gì lén lút, không hiểu sao lại bị tai bay vạ gió như thế này.

Tô Tinh Hà hất ống tay áo lên, nói: “Đệ tử ngu dốt, rõ ràng như thế mà còn chối cãi, còn muốn giờ trò khôn vặt cái gì, nếu không phải nguoi làm, chẳng lẽ lại do Thôi thiếu hiệp làm hay sao? Hừ!” Dứt lời, còn nhìn lại phía Thôi Bác Văn với ánh mắt đầy áy náy.

Thôi Bác Văn giang tay ra, tỏ vẻ bản thân cũng rất là bất đắc dĩ.

“Hà!? Sự phụ, quả thật không phải là do đồ nhi làm mà!”

Khang Nghiễm Lăng, cảm giác nhu bản thân vừa bị rơi xuống một cái hố, bản thân không thể leo ra được, mà người xung quanh còn túm lại tra khảo không ngừng.

Thôi Bác Văn bước đến nói: “Tô tiên bối, ta nghĩ có khả năng là Khang công trong lúc vô tình đã luyện thành cảm ý mà không biết, nên mới có thể làm ra việc như thế này.”

Tô Tinh Hà trầm tư một lát: “Đúng là ta cũng có nghe đồn như thế, có người đã ngộ đạo được mấy năm, nhưng lại tự bản thân lại không rõ ràng lắm, chỉ khi có người khác chỉ điểm, hoặc từ từ tỉnh táo lại thì mới phát hiện ra.”

Tô Thanh Hà cúi bàn tay khô héo vuốt vuốt chòm râu thưa của lão, lão cũng thấy rất vui mừng, tuy rằng không nhiều khả năng, những vận nhất đúng là đệ tử của lão đã lĩnh ngộ được Cảm Ý, vậy thì thân làm sư phụ như lão cũng cảm thấy có chút thành tựu.

Thôi Bác Văn cũng nắm chặt thời cơ, gật đầu nói: “Đúng thế, văn bối cũng từng nghe qua các loại đồn đại như thế!”

Trong lòng hắn thì như nở hoa, ‘hay lắm, hoàn hảo, may có Khang Nghiễm Lăng ở chỗ này đỡ hộ, nếu không ta không biết phải xử lý thế nào.’

‘Chuyện về chiếc nhẫn thì chắc chắn không thể để lộ được, mặc dù bây giờ nội công của mình cũng đã rất cao, chắc cũng ngang ngửa cấp độ vô địch thiên hạ rồi.’

‘Nhưng cũng đừng quên ở Thiếu Lâm Tự còn có lão tăng quét rác, người chỉ cần một chiêu đã đánh bại các cao thủ ngang với các bậc tiền bối như Mô Dung Phục và Kiều Phong’

‘Đây là một thế giới thực sự, đã có lão tăng quét rác ẩn cư, thì không chừng còn nhiều cao nhân ẩn dật khác nữa.’

‘Chẳng may bí mật về chiếc nhẫn bị lộ, sẽ không tránh khỏi bị người ta nhòm ngó, thậm trí không biết chừng còn ra tay cướp đoạt.’

“Sư phụ, không lẽ thực là đệ tử đã ngộ ra Cảm Ý sao?” Khang Nghiễm Lăng, là đệ tử nhập môn sớm nhất của của Tô Tinh Hà, mặc dù si mê với đàn cầm, nhưng bản thân lại có cảm giác đã đạt đến bình cảnh không tiến thêm được chút nào nữa, giống như ở trong bóng tối, luôn cảm thấy thiếu một điều gì đó rất mơ hồ.

Nhưng hiện tại, sự phụ và Thôi thiếu hiệp đều nói rằng y đã ngộ đạo rồi, khiến bản thân y cũng hơi tin một vài phần.

“Rất có thể. Mau lên, thử dụng tâm gây đàn, giải trừ Chướng Nhãn Pháp đi.” Tô Tinh Hà gật đầu nhẹ nhàng, nhìn y với ánh mắt khích lệ nói.

Khang Nghiễm Lăng cũng không nói nhảm nhiều, lập tức tập trung tinh thần, khoanh chân ngồi xuống, lấy Thất huyền cầm đeo sau lưng xuống, đặt trên đùi.

Hít vào một hơi thật sâu...

Bụp... Bụp...

Nói thật thì đây là lần đầu tiên Thôi Bác Văn nghe y đánh đàn, theo lý mà nói loại người cả đời trầm mê như thế này, hầu hết đều là nhân tài kiệt xuất, dù cho không được coi là tuyệt đỉnh, thì cũng không kém bao nhiêu, thế mà ai có thể nói cho hắn biết chuyện gì đang diễn ra ở đây không?

Đây mà gọi là đánh đàn? Một chút tiết tấu cũng không có, lấy trình độ âm nhạc của Thôi Bác Văn mà so, thì không phải nói khoác, trình của hắn còn cao hơn thế này nhiều, hơn nữa,

Có điều âm thanh khó nghe đến trình độ này cũng là hiếm thấy, quả thực tiếng pháo nổ hồi hắn còn bé còn dễ nghe hơn.

Thôi Bác Văn đầu óc u ám, nhưng vị nhạc sĩ họ Khang không có dấu hiệu muốn ngừng lại, nhưng âm thanh chói tai tiếp tục vang lên.

Thôi Bác Văn nhin.

Thôi Bác Văn nghiêng răng chịu đựng.

Thôi Bác Văn thật sự chịu không nổi nữa rồi, hắn tát một phát vào sau gáy Khang Nghiễm Lăng.

Đùng...

Lúc này nội lực của Thôi Bác Văn đã vô cùng thâm hậu, một tát này, khiến cho Khang Nghiễm Lăng như điều đứt dây, bắn thẳng vào vách đá đối diện.

Rốt cuộc thì thế giới cũng trở lại thanh tịnh...

Thôi Bác Văn thán nhiên thở ra một hơi, bây giờ thì hắn đã hiểu tại sao ngoại hiệu của Khang Nghiễm Lăng lại là Cầm Điện, cái con bà nó, người ta thì gây đàn xin tiền, còn tên gia hỏa này là đánh đàn đòi mạng.

Hàm Cốc Bát Hữu lại càng hoảng sợ, Thất muội Thạch Thanh Lộ chạy đến xem xét, thấy sư huynh chi bị hôn mê, mà không có vết thương nào, thì mới yên tâm, trong lòng cũng vô cùng khâm phục Thôi Bác Văn không chể nội lực chính xác.

Một chương này của Thôi Bác Văn dù là bất ngờ, nhưng hắn ra tay cũng rất có chừng mực, dùng nội lực bảo vệ Khang Nghiễm Lăng, chỉ đánh y ngất đi mà thôi.

“Ta cảm thấy có lẽ không phải là Khang công đã ngộ được Cầm Ý đâu.” Thôi Bác Văn ngoáy ngoáy lỗ tai nói, thứ âm thanh ầm ĩ vừa rồi làm cho lỗ tai hắn đau không chịu được.

Sắc mặt Tô Tinh Hà trắng bệch, gật đầu, tỏ vẻ thông cảm: “Nếu không phải do Khang Nghiễm Lăng ngộ đạo, thế vì sao lại xuất hiện sự việc vừa rồi?”

Thôi Bác Văn ngửa mặt nhìn lên trời, dáng vẻ trầm tư, hắn làm sao mà biết được việc này là thế nào chứ, từ đầu hắn đã cố gọi Tiểu Y, nhưng hoàn toàn không có hồi âm, lúc này không thể tìm hiểu được, đành chỉ có thể giả bộ chứ còn biết thế nào nữa.

Tô Tinh Hà quét mắt nhìn qua mọi người một lượt, đột nhiên, ánh mắt tập trung vào một người, Thôi Bác Văn cũng nhìn theo ánh mắt của lão, buồn cười là, thấy Đinh Xuân Thu đang ngủ dưới một gốc cây, ngáy đều đều.

Đinh Xuân Thu đang ngủ say sưa, bỗng cảm thấy có hai ánh mắt bất thiện đang nhìn mình, thì rùng mình một cái... về mặt hoảng sợ, tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bầm! Có kẻ lừa sư phụ

“Ngươi muốn làm gì?? Ta cho ngươi biết, Tô Tinh Hà... A..A.. Ngươi đừng tới đây...”

Lúc này khuôn mặt Đinh Xuân Thu đã bị A Tử làm cho biến dạng, thêm nữa toàn thân đau nhức vô cùng, không thể để ý đến những việc xảy ra xung

quanh, đối với lão thì chỉ cần còn sống là tốt rồi, những việc khác chẳng có gì đáng quan tâm cả, sau khi tìm được Vô Nhai Tử để tạ tội với người, cảm thấy lòng người thật dễ dàng thay đổi.

Thế nhưng chuyện này là sao, Tô Tinh Hà lại đang đăm đăm sát khí nhìn lão, từng bước tiến về phía lão.

“Nói... Đây có phải đầu âm mưu của người hay không, mau thả sư phụ ra.” Giọng Tô Tinh Hà khàn đi, tức giận nói.

Đinh Xuân Thu cảm thấy phiền muộn... ‘Các người lộn xộn cái gì thì liên quan gì đến ta, rốt cuộc là vừa mới ngủ một giấc đã bỏ lỡ việc gì rồi...?’

“Sao không trả lời, có phải là chột dạ rồi không? Nói mau, người làm cách nào thần không biết quỷ không hay bắt sư phụ đi rồi?” Tô Tinh Hà thấy Đinh Xuân Thu không trả lời, rõ ràng là trong bụng có quỷ không trả lời được...

Lão lại không nghĩ đến là, Đinh Xuân Thu vẫn luôn ngủ suốt từ nãy đến giờ, khoảng cách cũng khá xa, thì làm sao mà có thể làm được việc này chứ.

Có điều việc này cũng không trách Tô Tinh Hà được, chẳng qua việc này quá cổ quái, sư phụ lão một người sống sờ sờ ra như thế mà tự nhiên biến mất, không chỉ thế, căn nhà cũng đều biến mất theo, nếu không phải tự mình nhìn thấy, chắc chắn lão sẽ không tin có chuyện như vậy, thế gian lắm sự quỷ dị, nhưng sự lạ ắt là có yêu quái.. (?)

Trong đầu Lão Tô cố gắng tìm cho ra một đáp án, lão không phải là không nghi ngờ Thôi Bác Văn, nhưng sau nghĩ lại thì cũng không có khả năng, trước hết thì với thực lực của hắn thì hoàn toàn vừa ý của lão và Vô Nhai Tử, căn bản là không cần phải làm như vậy.

Tiếp theo chính là Tô Tinh Hà rất am hiểu thuật xem tướng, từ lúc Thôi Bác Văn tiến vào sơn cốc thì lão đã bắt đầu để ý rồi, điều khiến cho lão cảm thấy sợ hãi là nội công của Thôi Bác Văn vô cùng thâm hậu, chính lão cũng nhìn không thấu, việc này lão mới chỉ thấy trên người sư phụ Vô Nhai Tử của lão mà thôi, đây cũng là lý do khiến lão không đồng ý khi Khang Nghiêm Lăng muốn dùng Bắc Đẩu Bát Tinh Trận để thử Thôi Bác Văn.

Đừng có đùa như thế, một cường giả nội công như thế, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng mà việc phá trận không phải trò đùa, chẳng may sảy tay một cái, lại giết mất mấy tên đệ tử của lão, thì được chẳng bù mất.

Sau đó lại phí một hồi tâm cơ để đám đệ tử dạy dỗ Thôi Bác Văn các loại kỹ nghệ, mục đích là để kết thiện duyên, cho dù chưa biết tương lai ra sao, nhưng có chút ít danh phận thầy trò, nhất định Thôi Bác Văn sẽ có chút chăm lo cho môn phái, nhưng lão không ngờ rằng Thôi Bác Văn nhất quyết thà tự đọc sách chứ không chịu bái sư, làm cho lão tiếc nuối không thôi.

Còn về phần bảo rằng Thôi Bác Văn có ác ý, thì lão tự phụ con mắt nhìn người của bản thân rất chuẩn, dù trong mắt Thôi Bác Văn có thể nhìn thấy một chút lâu cá, nhưng tâm địa thì không tệ, quan trọng nhất là, nếu như Thôi Bác Văn có ý cưỡng ép xông vào trong cốc, thì mấy người bọn hắn tuyệt đối không ngăn được...

‘Như vậy thì khả năng lớn nhất chính là lão tặc Đinh Xuân Thu này rồi, tuy rằng đã thất thủ bị bắt, nhưng có lẽ đã kịp bố trí hậu thủ nào đó rồi không biết chừng, rồi đợi sau khi tiến vào sơn cốc mới bắt ngờ làm loạn, bắt sư phụ đi, khiến cho mọi người nghi ngờ Thôi Bác Văn, một hòn đá ném hai con chim, nhất cử lưỡng tiện, nhưng mà nhân tính không bằng trời tính, đã bị Tô Tinh Hà ta nhìn ra rồi...’

Lúc này suy nghĩ trong đầu Tô Tinh Hà xoay chuyển rất nhanh, đem câu chuyện hoàn thiện đến bảy tám phần, thậm trí ngay cả việc tại sao Thôi Bác Văn biết chuyện của Vô Nhai Tử cũng được lão lý giải hoàn thiện, không thể không nói rằng, đầu óc Tô Tinh Hà đang phình to hết cỡ.

Nếu Thôi Bác Văn mà biết Tô Tinh Hà đang nghĩ gì, thì nhất định sẽ vỗ bàn khen ngợi không ngớt, bổ khí, biết thế thì ta đã không tốn công tốn sức giả vờ, năng lực thấu hiểu lòng người quả thật là vô địch rồi...

Đinh Xuân Thu nhìn thấy căn nhà gỗ đã biến mất, rồi nhìn thấy Thôi Bác Văn vẫn bình tĩnh nhàn nhã, thì tâm tình trở nên phức tạp... ‘Quả này thì xong rồi!’

‘Ta tại sao lại có tên sư đệ ngu ngốc như thế chứ, việc này rõ ràng là do tên tiểu tử thối kia làm ra, không có nửa xu quan hệ đến Đinh Xuân Thu ta mà’, lão không cam lòng lòng: “Ta thấy người già cầm giả điếu đã thành thói quen rồi, tất cả việc này đều do tên tiểu tử họ Thôi kia làm ra, người tìm ta làm cái gì hà.”

‘Quả nhiên là thế!’

Tô Tinh Hà vô cùng bình tĩnh, ‘Cái cần tới sẽ tới, quả nhiên là Đinh Xuân Thu bắt đầu vu oan hãm hại vị tiểu hữu kia rồi, may mắn là ta đã nghĩ ra từ sớm, nếu không thì quả thực đã bị người lừa gạt’, lập tức cười lạnh: “Nói láo! Họ Đinh kia, người không cần giả bộ với ta, ta sớm đã nhìn ra bộ mặt thật của người, người còn không mau thả sư phụ ra, thì đừng trách ta vô tình.”

“Nhìn thấu cái gì?”

Đinh Xuân Thu muốn phát điên rồi.. ‘Đây là loại ngu đến cỡ nào chứ, việc này rõ ràng là do Thôi Bác Văn làm ra, người không nhìn thấy vẻ mặt ti tiện của hắn kia sao?’, suốt dọc đường vừa rồi lão đã học được không ít việc, về mặt kia hoàn toàn đại biểu cho việc hắn đã lừa đảo thành công, lão còn đang định nói tiếp, thì đột nhiên một giọng nói yếu ớt ôn nhu của nữ tử vang lên bên cạnh: “Sư phụ ~~, người thả thái sư phụ ra đi ~~ A Tử xin để cho người trị tội. Nhưng mà ~~ dù sao thì người đó cũng là thái sư phụ của đồ nhi... Đồ nhi không thể đứng nhìn như thế được...”

“Nhìn đi! Nhìn đi! Ông trời có mắt, đồ đệ của người còn nhìn không vừa mắt, người còn gì để nói không, còn không mau thả sư phụ ra...”

Rốt cuộc Đinh Xuân Thu cũng cảm nhận được cái gì gọi là “lừa bịp”, cái gì gọi là “không muốn sống”, cái gì gọi là “đau khổ không nói nên lời”, cái gì gọi là “bùn dấm đứng quẩn”.. à không phải.. cái gì là cái gì đó...

Hai người mỗi người một câu, lão Đinh Xuân Thu có biết gì đâu, lão vẫn một mực ở bên cạnh đánh xì dầu (*đánh đấm giả bộ cho có khí thế) cũng không được yên thân, ‘Việc này thì đâu có liên quan gì đến ta đâu, nếu có bản lĩnh thì đã không bị Thôi tiểu tử kia khống chế, đã sớm thống nhất võ lâm rồi, còn con nha đầu chết tiệt kia, đúng lúc quan trọng không quay sang lừa sư phụ thì không được à? Không được à? Sao hả?’

Đinh Xuân Thu cảm thấy niềm tin giữa người với người dường như không còn tồn tại, tất cả đều là giả dối... Giả dối...

Thôi Bác Văn cũng rất kinh ngạc trước biểu hiện của A Từ, chiêu giáp công đó quá đẹp, vốn hẳn thấy Đinh Xuân Thu nói toạc ra như thế, thì trong lòng hơi bồn chồn, không nghĩ tới, đúng thời khắc mấu chốt, thì A Từ lại ra tay, một đường khéo léo dẫn dắt, một mình một ngựa, bất đối phương trở lại đứng chỗ.

Hàm Cốc Bát Hữ liếc nhìn nhau, cả sáu người đều tỏ vẻ trầm mặc... ‘Con bé này sao có thể là đồ đệ của Đinh Xuân Thu chứ?’

Tô Tinh Hà có thể không nhìn ra, nhưng không có nghĩa bọn họ cũng không nhìn ra được, hình ảnh vỗ một bao thuốc độc vào khuôn mặt mắt hờn của Tinh Túc Lão Quái vẫn còn như hiện rõ trước mặt.

Thế nhưng dù biết là con bé này đang tính kế lừa Đinh Xuân Thu, cũng sẽ không nói gì, dù sao thì nàng có phải đồ đệ của Tinh Túc Lão Quái hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhìn qua thì con bé này có quan hệ không tệ với Thôi thiếu hiệp, nên bọn họ chỉ cần đứng ngoài xem trò vui là được rồi, nếu không ngộ nhớ chọc phải vị thiếu hiệp thì được không bù mất, thêm nữa, tội ác của Đinh Xuân Thu quá nhiều, chỉ bị lừa một chút cũng chẳng sao cả...

Tô Tinh Hà nhìn về mặt đồ dẫn của Đinh Xuân Thu, thì nghiêng răng nói: “Tốt tốt tốt! Nếu đã không khuyên bảo được, tên gian tặc họ Đinh kia, xem chừng!”

Đang nói chuyện, thì Tô Tinh Hà nhảy mấy bước, đến trước mặt Đinh Xuân Thu, đập xuống một chưởng.

Tô Tinh Hà cho rằng bộ dạng lúc này của Đinh Xuân Thu cũng chỉ là giả bộ, lúc trước lão cũng không tin rằng Đinh Xuân Thu biết sử dụng khổ nhục kế.

Nhưng mà việc sư phụ bị mất tích, khiến lão không thể không tin là Đinh Xuân Thu đang dùng khổ nhục kế, hơn nữa, đến giờ còn chưa lau sạch vết máu trên mặt, lúc trước còn có chút thương cảm, nhưng giờ càng nghĩ càng giận...

Tô Tinh Hà nhìn thì có vẻ giận dữ, nhưng thực ra chỉ dùng ba phần sức mạnh, bởi lão sợ Đinh Xuân Thu bất ngờ phản công, Hóa Công Đại Pháp của lão tặc này cũng không phải chỉ để làm cảnh.

Chưởng phong càng ngày càng đến gần, Đinh Xuân Thu vẫn đồ dẫn, về mặt không một chút cảm xúc, lão cũng muốn phản kháng, nhưng nội công toàn thân đã mất sạch, hiện tại còn không bằng một người bình thường, làm sao mà phản kháng được...

Phịch!

Đinh Xuân Thu bị một chưởng đánh bay ra ngoài mấy trượng, ngã ra đất, run rẩy...

Việc này... Tô Tinh Hà chỉ biết ngơ ngẩn đứng nhìn kiệt tác của bản thân, chẳng lẽ đối phương không có giả vờ? Mà thực sự là nội công đã mất hết?

‘Hay do ý đồ của đối phương còn chưa chắc chắn? Nhưng rõ ràng là đối phương hít vào nhiều thở ra ít rồi mà? Phải rồi, tên gian tặc Đinh Xuân Thu này còn biết Quy Tức Công...’

Thôi Bác Văn nhìn Đinh Xuân Thu ngã xuống đất run rẩy, trong lòng thầm cầu nguyện, ‘Đinh Xuân Thu ơi, ngươi thành thành thật thật để lão già kia đáng chết đi’, hẳn còn chưa nghĩ ra sẽ dùng ai làm kẻ thế thân tiếp theo, nhưng mà điểm công hiến của Đinh Xuân Thu như thế là đủ rồi.

‘Ngươi thanh thản ra đi, yên ổn làm bia đỡ đạn đi, ngươi sẽ luôn sống trong giấc mơ của ta. Trong lòng ta... Trong tiếng ca của ta...’

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Sư mẫu, chúng ta tìm được sư phụ rồi!

Dịch giả: KenSeki

“Sư phụ?”

Ngay khi Thôi Bác Văn đang lần lần ra xa để xem trò vui, thì một âm thanh vui mừng vang lên, Thôi Bác Văn nghe thấy quen quen, quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Thì thấy một nhóm bốn người đang ở trước lối vào sơn cốc, đi đầu tiên rõ ràng tên đồ đệ hời Đoàn Dự, còn mấy người phía sau thì không nhìn rõ do ở xa quá.

“Ồ? Dự nhi!”

Thôi Bác Văn thấy rất bất ngờ, không biết tên đồ đệ tử hời này làm sao lại chạy được đến đây, không phải hẳn đi phải đi cứu Chung Linh sao.

Thật đoàn người bọn Đoàn Dự chỉ là đi ngang qua sơn cốc, cũng không định ghé vào, nhưng không ai nghĩ đến, khi đi đến gần sơn cốc, thì lại nghe thấy tiếng người kêu cứu khe khẽ.

Khi đến gần, nhìn lên thì thấy một người toàn thân đầy máu bị treo ngược lên một cành tùng, cả người chi chít không khác gì con nhím, nhìn có vẻ sắp hấp hối mà trong miệng vẫn lẩm bầm gì đó.

Toàn thân người này cắm đầy ám khí, nào là thương tiêu, kim tiễn phiêu, phi phiêu, tên ném, phi xoa, phi nao, nga mi thứ, phi kiếm, phi đao, phi hoàng thạch, nga hoãn thạch, thiết cảm lâm, như ý châu, thiết thạch, thiết thiềm thừ, mai hoa châm, đao xoay... vân vân và mây mây, đủ loại vũ khí cổ quái, kỳ dị.

Lúc đó mọi người nhìn thấy đều ngây người, không hiểu thù hận kiểu gì mà hại người ta đến thế thảm như thế, Đoàn Dự lập tức lao lên phía trước, đỡ người này từ trên cây xuống, sau đó day day huyết nhân trung, rồi lại lấy thuốc trị thương cho uống, bấy giờ mới giữ lại được hi vọng sống sót cho y.

Lúc đó, người này đã rất yếu rồi, chỉ thều thào nói với bọn họ rằng ở trong cốc có người có thể cứu được y, rồi liền ngất đi.

Đoàn Dự bàn bạc một chút với hai cô gái, rồi cùng người nọ trên lưng đi vào trong sơn cốc, sau khi tiến vào sơn cốc, mới phát hiện đường dẫn vào sơn cốc có cái dây rầy cơ quan bày rập, trùng trùng điệp điệp, tuy nhiên vẫn còn tốt là tất cả cạm bẫy đều rất ngược đời, toàn bộ đều đặt lờ lững trên mặt đường, chỉ cần không bị mù thì đều có thể nhìn thấy cả.

Mấy người vừa vào trong sơn cốc, thì Đoàn Dự lập tức phát hiện từ xa có một người hình dáng rất giống sư phụ của mình, nên lập tức gọi to.

“Hay quá! Sư mẫu mau đến đây, đúng là sư phụ đó!”

Đoàn Dự nghe thấy tiếng của Thôi Bác Văn, thì cuối cùng cũng khẳng định đó là sư phụ, mừng rỡ quay lại gọi.

‘Sư mẫu...???’

Thôi Bác Văn cảm thấy khó hiểu!?

‘Sư mẫu nào?’

‘Mình có vợ từ lúc nào thế? Vấn đề ở chỗ là trong khi chính mình còn không biết, mà tự dung ở đâu mà có thêm một ...’

Một bóng hình xinh đẹp bất chợt xuất hiện sau lưng Đoàn Dự, toàn thân quần áo trắng như tuyết, trên mặt che một chiếc khăn màu trắng, mái tóc được búi lên, chậm rãi đi đến gần Đoàn Dự, ngọc chương vung lên thành một năm đầm.

Đùng!

Bất ngờ đập một phát vào đầu Đoàn Dự

Động tác vô cùng thành tạo, duyên dáng, có lẽ suốt dọc đường đi Đoàn Dự đã ẩn đòn không ít.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Không được gọi ta là sư mẫu!” một giọng nữ nghe vừa trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai Đoàn Dự, âm thanh nghe như chim hoàng oanh hót, vừa thanh thúy vừa có chừng mực, vừa ưu nhã lại không thiếu phần ảm áp.

Vừa rồi nàng cũng không nghe thấy Đoàn Dự nói gì, mà đang cùng Chung Linh tập trung chăm sóc cho người vừa được cứu ngoài cốc khẩu.

Đoàn Dự nhe răng cười nói: “Sư mẫu, xem kìa đúng là sư phụ đó!”

“Ta nói rồi, không được gọi là là sư mẫu, ta và sư phụ người.. Sư phụ người? Thôi Bác Văn? Hẳn ở đâu?”

Thiếu nữ áo trắng lại muốn đánh tiếp, nhưng chỉ nói được một nửa, thì cả người thất thần! Vội vàng hỏi lại.

Đoàn Dự gãi gãi sau đầu, hẳn cảm thấy sư mẫu không tốt bằng sư phụ, ít nhất sư phụ còn dạy hẳn võ công nhưng không đánh hẳn. “Không phải là đang ở đây sao!”

Thiếu nữ áo trắng nghe vậy thì quay lại, ở phía xa xa, một người đang khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghi hoặc, quả đúng là người mà nàng đang tìm kiếm suốt nửa tháng nay.

Đôi lông mày của thiếu nữ khẽ nhú một cái, rồi lại giãn ra ngay... thờ dài một hơi, khẽ nói: “Tìm người thật khó.”

“Ah! Là Mộc cô nương đó ư? Hà hà..! Tìm ta có việc gì không?” Thôi Bác Văn bắn khoắn nhìn nàng, khác nhau nhiều quá, lần trước Mộc Uyển Thanh mặc một đồ đen, như một đóa U Lan, mà lần này thì toàn thân mặc một bộ màu trắng, giống như Đông Mai Ngao Tuyết. Khí chất của một người có thể biến hóa lớn như vậy sao?”

Còn việc hấn hỏi tìm hấn làm gì... thì hoàn toàn là do Thôi Bác Văn giả vờ ngu thôi.

Mộc Uyển Thanh nghe như vậy thì mặc sầm xuống, sát khi trong mắt bắn ra như ngưng thực, nhìn chăm chăm vào Thôi Bác Văn, nghiêng răng nói: “Thôi Bác Văn! Thế nào là thế nào? Người đứng là kẻ thay lòng đổi dạ, mới nửa tháng không gặp đã không nhớ ta là ai rồi sao? Quả nhiên sư phụ nói không sai, nam nhân toàn là một lũ từ dễ biến thành.”

Thật ra lúc trước trong lòng Mộc Uyển Thanh cũng cảm thấy vô cùng phức tạp, suốt quãng đường đi cùng Đoàn Dự, nàng vừa đi vừa nghe ngóng tìm hiểu, từ miệng Đoàn Dự cũng đã biết được đủ loại tài năng cùng những điều thần kỳ về Thôi Bác Văn.

Trên đời có người thiếu nữ nào mà không hoài xuân, Mộc Uyển Thanh cũng không ngoại lệ.

Nếu từ lúc đầu nàng chỉ nghĩ đến việc Thôi Bác Văn nhìn thấy mặt nàng lại còn làm trò bậy bạ nên không thể không giả cho hấn, thì sau khi nghe Đoàn Dự kể chuyện, tâm trạng của nàng mới bình tĩnh và an tâm hơn.

Mặc dù Thôi Bác Văn không thể gọi là đẹp trai, nhưng lại rất cá tính, biểu hiện ra ngoài có chút xấu xa khiến người ta vừa ghét vừa thích, còn võ công của Thôi Bác Văn thì khỏi phải bàn rồi.

Nửa tháng vừa rồi, nàng vẫn luôn nghiên cứu Luận Ngữ do Đoàn Dự nói lại, mặc dù trình bày còn chưa được lưu loát, nhưng lý luận tư tưởng Nho gia bên trong thì rất mới lạ, khiến nàng cũng vô cùng thích thú.

Dọc đường đi, từ miệng mấy tên đệ tử phái Tinh Tú, thì biết được có một gã rất giống Thôi Bác Văn đang đi về hướng này. Liên lập tức đuổi theo.

Nàng muốn gặp Thôi Bác Văn chẳng qua là vì nỗi nhớ tương tư, nhưng lại sợ khi gặp được Thôi Bác Văn, thì hấn lại như lần trước, cự tuyệt nàng từ ngoài ngàn dặm.

Chính vì có tâm tư như thế, nên lúc đầu nàng còn định mềm giọng ôn nhu, nói năng nhẹ nhàng để làm siêu lòng đối phương.

Nhưng kết quả lại bị câu nói của Thôi Bác Văn phá tan nát cả, chẳng còn cái gì là tương tư, cái gì là ôn nhu, tất cả đều bị Mộc Uyển Thanh quăng lên chín tầng mây, ‘tất cả đi chết cả đi!’

‘Thế mà hấn không nhớ mình! Thế mà hấn còn hỏi mình tìm hấn là có chuyện gì sao?’

Lửa giận trong lòng Mộc Uyển Thanh bốc lên không gì ngăn cản nổi.

Mới qua có nửa tháng mà đã quên nàng? Được rồi, nếu đã không quen biết gì nữa, thì người đi tìm chết đi là vừa!

Nghĩ xong, nàng nhẹ nhàng bước nhanh tới, bóng dáng như tiên nữ trong tranh vẽ, đôi tay múa chuông, đánh về phía Thôi Bác Văn...

Khóe miệng Thôi Bác Văn giật giật, ‘còn muốn đánh nữa sao?’

‘Nữ nhân này, không biết kiếp trước có phải có oan gia với ta, rồi đời này cũng bị Ngũ Hành tương khắc hay không, mà sao vừa mới gặp mặt đã như con mèo con xù lông lên với ta như thế nữa?’

Nhưng mà nhìn tư thế tấn công hình như có chút quen quen.

Thôi Bác Văn nhìn kỹ lại thì bỗng nhiên hiểu ra, cứ tưởng là võ công ở đâu, hóa ra là Lăng Ba Vi Bộ, ơ..khoan... chết tiệt.

‘Tên nhóc Đoàn Dự chết giẫm này, sao cái gì cũng dạy cho người ta hết cả vậy...’

‘Đây rõ ràng là tư thông với địch, có làm hay không, rốt cuộc thì ta là sư phụ hấn hay Mộc Uyển Thanh là sư phụ hấn...’

Thôi Bác Văn cảm thấy toàn bộ tinh thần như sụp đổ...

Thật ra thì hấn cũng không biết được nỗi khổ tâm của Đoàn Dự, trong suy nghĩ của Đoàn Dự thì hấn khẳng định hai người vốn là một đôi kim đồng ngọc nữ, nhưng bởi cả hai đều là loại tâm cao khí ngạo, nên mới dẫn đến tình cảnh như bây giờ.

Vì thế nên Đoàn Dự muốn giúp xóa bỏ hiểu lầm giữa hai người, để cả hai quay lại với nhau như trước.

Suốt nửa tháng vừa qua, Đoàn Dự không ngừng khoe khoang tài năng của Thôi Bác Văn, không chỉ thế, hấn còn lấy cả cuốn Luận Ngữ do Thôi Bác Văn tặng và được hấn coi như bảo vật ra cho Mộc Uyển Thanh xem.

Vì vậy có thể thấy ngay cả Luận Ngữ mà Đoàn Dự còn cam tâm đem ra lấy lòng, thì một cuốn bộ pháp bí kíp thì đáng gì đâu chứ.

Sau khi biết được Mộc Uyển Thanh không biết gì về Lăng Ba Vi Bộ, thì Đoàn Dự không chút do dự lập tức lấy ngay bộ pháp bí kíp ra cho Mộc Uyển Thanh.

Trong suy nghĩ của hắn thì chắc chắn là do sự mẫu sợ mất mặt mũi nên không bảo sư phụ dạy cho, không muốn thua sư phụ, nên mới không học từ trước, vì thế, nên hắn muốn thay sư phụ gách vách chút việc lật vật này...

Hàm Cốc Bát Hữu đang đứng ở bên cạnh thì chú ý đến người mà Đoàn Dự đang cõng trên lưng, vị Thất sư muội Thạch Thanh Lộ đột nhiên kêu lên kinh hãi: “Lục ca!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vị thần y cận thị nặng

Dịch giả: KenSeki

Thạch Thanh Lộ vô cùng kinh hãi, chạy nhanh đến gần Lục sư ca, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết khiếp, toàn thân Lục ca giống như một trái hồ lô băng máu, khắp người cảm thấy ám khí, nhìn không khác gì một con nhím.

Đoàn Dự nhìn Thạch Thanh Lộ vừa chạy đến nói: “Xin chào bà bà!”

‘Bà bà! Bà bà! Bà bà!’

‘Có người mới là bà bà, cả nhà người là bà bà thì có..’

Trong đầu Thạch Thanh Lộ cứ văng vẳng hai tiếng ‘bà bà’ ngày, ‘nhìn ta đã già như vậy rồi sao?’

‘Mặc dù mình đã qua tuổi ba mươi, nhưng đang lẽ vẫn còn đáng về thùy mị chứ, mà ta còn chưa lập gia đình, kẻ cũng hơi... ế hàng một chút, nhưng không thể nào vừa nhìn qua đã giống như một bà lão được.’

‘Ta thực sự già như thế sao?’

Lúc này Chung Linh đang giúp Phùng A Tam nhỏ đồng ám khí trên người ra, nhìn thấy người chạy tới, thì chào nói: “Bà bà biết người này sao, thật tốt quá, chúng ta tìm thấy gã ở bên ngoài lối vào, lúc tìm thấy thì gã đã bị thương rất nặng rồi, còn bị treo ngược lên cây, thật là đáng thương!”

‘Thôi được rồi! Thì quả thật ta nhìn cũng hơi già rồi.’

Thạch Thanh Lộ cảm giác như không muốn sống nữa, sốc lại tinh thần rồi đáp lễ lại, nói: “Đa tạ hai vị...thiếu hiệp đã cứu Lục sư ca của ta, lần này coi như đã nợ hai vị một cái nhân tình, ngày sau có việc gì cần giúp đỡ, xin cứ gọi Hàm Cốc Bát Hữu chúng ta là được.”

“Lục đệ! Trời...oi...ii, sao đệ lại bị thương đến nỗi này, mau mau đặt hắn nằm xuống, đệ ta chăm sóc!”

Bấy giờ Lão Ngũ là Tiết Mộ Hoa cũng đã đến nơi, cực kỳ sợ hãi nói.

Đoàn Dự nghe thấy thế thì nhẹ nhàng đặt người đang cõng trên lưng xuống đất, rồi mới ôm quyền nói: “Xin thỉnh giáo quý danh của vị đại ca này!”

Thạch Thanh Lộ lúc này đang ngồi tự kỷ trong xó, gầy lá đá kiến, nghe thế thì giật mình, ‘Đại ca? đại ca nào... tại sao Ngũ ca thì được gọi là đại ca, mà ta thì lại bị kêu là bà bà?’

“Không dám, tại hạ là Tiết Mộ Hoa, cảm tạ hai vị đã mang Lục đệ của ta về đây, buổi tối nếu có thời gian, thì ta sẽ ghé qua làm phiền sau.”

“Ah!? Thì ra các hạ là Tiết đại phu được xưng tụng là thần y sao? Văn bố là Thế tử nước Đại Lý, Đoàn Dự, xin được ra mắt.” Đoàn Dự không ngờ là trong cái sơn cốc này lại có thể gặp được vị Tiết Mộ Hoa, Tiết thần y, vốn vẫn được coi như thần long thấy đâu không thấy đuôi.

Phụ vương hắn vốn vẫn muốn đi tìm Tiết Mộ Hoa đến Đại Lý làm khách, nhưng kết quả là tìm thế nào cũng không thấy, không ngờ hôm nay hắn lại gặp được ở đây.

Tiết Mộ Hoa khoát tay nói: “Chỉ là chút hư danh mà thôi, chẳng qua là tại hạ có chút ít hiểu biết sơ sài về y đạo mà thôi, trước cứ để ta cứu người đã, lát nữa sẽ cùng tiểu hữu nâng cốc chuyện trò sau.”

Đoàn Dự gật gù đầu, Chung Linh đứng bên cũng tò mò, vị Tiết thần y này rốt cuộc là có gì thần kỳ, nàng cũng hiểu biết một chút về y thuật, nàng đã kiểm tra qua vết thương cho người này, đảm bảo sống sót thì không có vấn đề, nhưng để phục hồi lại thì rất khó, dù sao thì cũng có rất nhiều ám khí cắm lên huyết Mệnh Môn, thế mới bảo kẻ làm hại người này thực sự ác độc.

Tiết thân y đi vòng quanh Phùng A Tam một lượt, trong lòng tính toán, rồi đưa tay vào ngực áo lấy ra một cây châm cực lớn, cỡ bằng ngón cái, dài độ ba xích (~1m???)

Trước ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ Đoàn Dự và Chung Linh, cây châm đâm trúng huyệt Thái Dương của Phùng A Tam

Phụp... cây châm không lồ đâm xuyên qua từ bên trái qua bên phải, Đoàn Dự và Chung Linh đều ngậy người khiếp sợ!

‘Đây là phương pháp mà thân y dùng cứu người sao, ngay cả huyệt Thái Dương cũng đâm xuyên luôn!’

Đối với người bình thường, một cú này nếu không chết cũng thành tàn tật, thân y, quả nhiên không hổ là y như thần, phương pháp khác xa người thường

Trong lúc hai người Đoàn Dự còn đang cảm khái, thì Tiết Mộ Hoa đã lấy trong người ra hơn mười cây châm lớn khác, lần lượt cắm lên các loại huyệt trên người Phùng A Tam, nào là Thiên Đột, Tuyền Ki, Hoa Cái, Tử Cung, Ngọc Đường, Thiên Trung, Trung Đình, Cưu Vi, Cự Khuyết, Thương Quán, Trung Quán, Kiến Lý, Hạ Quán, Thủy Phán, Thần Khuyết, Âm Giao, Khí Hải (Đan Điền), Thạch Môn, Quan Nguyên, Trung Cực, Khúc Cốt, Hội Âm, Hoành Cốt, đủ cả.

Nhìn cảnh này mà hai mắt Đoàn Dự gần như lòi ra, nhìn qua thì thật là quá tàn bạo, lúc trước người này chỉ như con nhím mà thôi, bây giờ thì hoàn toàn là một quả cầu gai thực sự.

Nếu như không biết đây là do chính Tiết Mộ Hoa làm, thì hẳn khẳng định đối phương đang muốn giết người. Nhưng mà hành động của thân y quả thật là không thể lấy lễ thường mà xem được.

Giống như sư phụ của hắn cũng thế, thích mặc quần cỏ...

Phù... Tiết Mộ Hoa đã hoàn tất công cuộc châm để cứu của mình, rồi thở ra một hơi thật dài, sau đó xoa xoa mồ hôi trên trán, lão thấy kỳ lạ, ‘quái lạ, mặc dù thủ pháp châm cứu của ta khá đặc biệt, nhưng cũng không đến nỗi đổ mồ hôi mới phải chứ ...’

“A... Lục đệ!”

Lúc này thì mấy người gồm cả Tô Tinh Hà mới chạy đến nơi, vừa rồi bọn họ còn bận xem Thôi Bác Văn và Mộc Uyển Thanh hương diễm kia đánh nhau, nên lúc này mới chậm chạp chạy đến.

Bởi bọn họ đều nghĩ, nếu Tiết Mộ Hoa đã ra tay, thì khẳng định không có vấn đề gì cả, thế nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì Tô Tinh Hà suýt ngất tại chỗ, toàn thân Lục đồ đệ của lão bị cắm đầy châm lớn.

Không còn chút dấu hiệu còn sống nào, hoàn toàn đã bị người ta đâm chết, lập tức tức giận nói: “Nghiệt đồ! Giết hại huynh đệ đồng môn, ta làm sư phụ phải thanh lý môn hộ!”

‘Sao?’ Tiết Mộ Hoa nghe thấy giọng nói của sư phụ thì lấy làm nghi hoặc, bản thân vừa châm cứu cứu người, như thế nào lại bị gọi là giết hại đồng môn?

“Trời ơi, Ngũ ca ơi là Ngũ ca, đã nói huynh bao nhiêu lần rồi, mắt mũi kèm nhèm thì đeo kính vào, người dùng nhầm châm rồi!” Thất muội lúc này mới kịp phản ứng lại, không vẽ lá chắn kiên nữa, ngừng đầu lên thấy toàn thân Phùng A Tam đã bị cắm đầy châm lớn.

‘Dùng sai châm?’ Tiết Mộ Hoa lúc này mới vội vàng lục tìm trong ngực áo, sau cả buổi mới lấy ra một cái kính mắt đơn giản, rồi đeo lên, lúc này mới lập tức ngăn cả người, đứng hình!

Quả thật hình như là y đã dùng sai châm, đáng lẽ phải dùng châm mảnh, thì lại dùng châm thô, thảo nào mà châm xong phải thờ hồng học, ...việc này.. thật...

Đoàn Dự và Chung Linh thì đồng thời xuất hiện mấy đen trên đầu, ‘nhầm? sao lại có thể làm ăn một cách tùy tiện như thế chứ!’

Vốn có thể cứu sống người ta, thì lại bị đâm người ta chết tươi.

Cứ tưởng là có châm pháp cao thâm mặc trác thế nào, hóa ra là lấy nhầm châm.

Nhìn thấy Phùng A Tam trước khi chết còn khẽ nhếch miệng, trên mặt còn hiện rõ vẻ hoảng sợ, xem ra lúc đó gã đã biết rồi, nhưng vì quá hư nhược nên không thể mở miệng được.

Hơn nữa, huyệt đầu tiên Tiết Mộ Hoa châm là huyệt Thái Dương, có lẽ người cũng xong đời từ đó, khi đấy Đoàn Dự cũng im lặng, vì còn tưởng là thân y có phương pháp kỳ lạ, hóa ra hoàn toàn chỉ là sai lầm...

Bịch một tiếng, Tiết Mộ Hoa quỳ xuống trước người Lục đệ, khóc lóc nói: “Lục đệ, là ca ca không tốt, là ca ca hại người, chỉ vì cái tật không đeo kính mà đã giết mất người rồi!”

Đoàn Dự nhìn vị Tiết thân y này, thì thầm cảm thấy may mắn, lúc trước mà đi mời về Đại Lý, không biết chừng cả nhà đã gặp nạn rồi, vốn một người còn có thể cứu sống được, vậy mà châm xong, liền tiễn người đi đầu thai luôn...

Tô Tinh Hà tức giận vung tay nói: “Bắt trói hần lại, chờ trừng trị!”

“Sư phụ khai ân! Ngũ ca cũng không có cô ý!”

“Đúng thế, sư phụ, việc này chẳng qua là ngoài ý muốn, đệ tử nghĩ Lục đệ ở trên trời cũng không trách Ngũ đệ đâu!”

Tô Tinh Hà giờ tay chặn lại, nói: “Không cần nhiều lời, giải hần đi cho ta! Thuận tiện án tang cho Lục sư đệ của các ngươi!”

Mấy người xem chừng xin tha không có kết quả, đành phải hậm hực mang Tiết Mộ Hoa đi.

Lúc này Tô Tinh Hà mới đến trước mặt Đoàn Dự, nói: “Đa tạ tiểu hữu đã hỗ trợ, tuy rằng người không cứu được, nhưng Tô mỗ vẫn xin chịu ơn.”

Giọng nói như vệt đực làm Đoàn Dự giật mình, nhưng vẫn cố gắng nói: “Tô lão quá khách khí rồi, còn chưa thỉnh giáo Tô lão đây là...?”

“À, ta chính là Tô Tinh Hà.” Đoàn Dự cả kinh, hần đã từng nghe qua đại danh của Tô Tinh Hà rồi, vội vàng hành lễ nói: “Thì ra là người được giang hồ xưng tụng Thông Biện Tiên Sinh, Tô Tinh Hà tiền bối. Văn bối là Đoàn Dự xin có lễ.”

Tô Tinh Hà rất hài lòng với cách cư xử của tiểu tử này, chỉ có điều vẫn không làm cho lão rung động lớn như đối với Thôi Bác Văn.

Vừa nghĩ tới Thôi Bác Văn, thì lập tức nhớ đến Vô Nhai Tử, Tô Tinh Hà cảm thấy trong lòng lo lắng, không biết lão nhân gia đã đi đâu mất rồi, việc này thật là kỳ quái.

“Không biết tiểu hữu tới đây có chuyện gì, nếu là vì thế cờ Trân Lung, thì ngươi tới hơi chậm rồi.” Tô Tinh Hà hỏi.

Đoàn Dự lắc đầu nói: “Tô tiền bối hiểu lầm rồi, văn bối đến đây là để tìm sư phụ.”

“Thế sao? Không biết gia sư nhà ngươi là ai?”

“À, Gia sư của văn bối là Thôi Bác Văn! Phải rồi, chính là người vừa cùng sư mẫu của văn bối dùng bữa với nhau ở đằng kia đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tiểu lưu manh cù khô

Dịch giả: KenSeki

Khoảng thời gian cỡ nửa nén hương trước...

Thôi Bác Văn cảm thấy rất buồn bực, vốn ban đầu hần đã nhìn thấy họa thủy sẽ đến từ hướng đông, nên cô ý lừa Đinh Xuân Thu để đi hướng khác, đang lúc vui vẻ xem náo nhiệt, ai mà ngờ được Mộc Uyển Thanh ở đâu lại chui ra, sớm biết như thế, hần cam đoan là sẽ chuồn chuồn cách đây một canh giờ trước, chứ còn ở chỗ này làm gì cho đón sóng gió..

Thấy Mộc Uyển Thanh đã đánh đến trước mặt, không thể không đánh trả, mà đánh lại thì hần lại sợ làm Mộc Uyển Thanh bị thương, đến lúc đó làm giai nhân tức giận, thì lỗi của hần càng lớn.

Mộc Uyển Thanh thì lại không có áp lực gì cả, dù sao hiện tại nàng đang muốn phát tiết hết những buồn bực trong lòng, còn việc có bị Thôi Bác Văn làm bị thương hay không thì nàng chẳng thêm quan tâm.

Thôi Bác Văn vô cùng buồn bực nói: “Mộc cô nương, đừng tới nha! Ngươi không phải đối thủ của ta.”

Đà tấn công của Mộc Uyển Thanh hơi chậm lại một chút, nhưng vẫn tiếp tục hướng về phía Thôi Bác Văn, khóe mắt hơi đỏ, giọng nức nở nói: “Họ Thôi kia, cả ngày ngươi chỉ biết gọi ta là Mộc cô nương này, Mộc cô nương nọ, ngươi không biết tên của ta hay sao, ta biết võ công của ngươi siêu việt, thế thì ngươi giết ta đi!”

Vừa dứt lời, Mộc Uyển Thanh cũng thôi không đánh tới nữa, mà lao cả người về phía Thôi Bác Văn, chính là có ý, ‘người đánh ta đi, có giỏi ngươi giết ta đi.’

Thôi Bác Văn luống cuống, sao mà hần không hiểu ý đồ của Mộc Uyển Thanh cơ chứ, hần rất rõ ràng là đằng khác, suốt đoạn đường vừa rồi là Mộc Uyển Thanh đuổi theo hần, nhìn thấy đáng về muốn quyền sinh này, thì cũng đủ hiểu vị trí của hần trong lòng nàng như thế nào.

Thôi Bác Văn thờ dài trong lòng một cái, vừa định dang tay ôm Mộc Uyển Thanh vào lòng.

Thì đột nhiên trước mắt có một bóng người màu tím xuất hiện rồi đụng phải Mộc Uyển Thanh.

Toàn thân Mộc Uyển Thanh run run, ‘tên phụ bạc này... thế mà còn muốn ôm ta’, tuy nghĩ thế nhưng vẫn giãy giụa nói: “Thả ta ra, ngươi là dê xồm, đồ vô sỉ...”

Thế nhưng sau giây lát, nàng liền phát hiện ra có điểm không đúng, người này rõ ràng không phải Thôi Bác Văn, ngẩng đầu nhìn thì lại là một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi đang ôm mình.

Ở phía sau thiếu nữ, Thôi Bác Văn đứng ngây người nhìn...

“Ngươi là ai?”

Khuôn mặt Mộc Uyển Thanh hơi hồng lên, nàng không ngờ lại đụng phải lồng ngực của một người con gái.

“Còn ngươi là ai! Vì sao lại quấy rầy Thôi ca ca của ta!”

Nói xong còn quay đầu lại, hai mắt dầm lệ, giọng đầy ủy khuất nói: “Thôi ca ca! ~ ca ca không thích người ta sao ~ nàng ta là ai ~ ô ô...”

Người này chính là A Từ, Thôi Bác Văn cảm thấy trong đầu có một vụn câu “F**k Your Mother” đang ào ào muốn lao ra...

‘Con bà ngươi, ta thích ngươi lúc nào!?’

Nếu ngươi cứ sinh sự như thế này, ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được vết nhơ này, Thôi Bác Văn cảm thấy thế giới này cũng có quả báo... vừa rồi hẳn cũng lừa Đinh Xuân Thu y hệt như vậy, quả thực không khác là bao, hơn nữa, trường hợp này còn nhìn như là bỏ vợ theo bồ nhí, cả người Thôi Văn Bác bỗng thấy không được khỏe chút nào.

Mộc Uyển Thanh cũng sững sờ, cố gắng đè nén lửa giận nghìn ngút trong lòng, tên Thôi Bác Văn này, thảo nào không muốn lấy nàng, thảo nào không nhớ nàng là ai, thì ra là đã có niềm vui mới rồi?

Lập tức sắc mặt trở nên lạnh giá, nói: “Thôi Bác Văn, ngươi đúng là loại đàn ông bạc nghĩa phụ tình, ta giết ngươi.”

A Từ quay người lại che chắn trước người Thôi Bác Văn, giống y một con gà mái bảo vệ đàn con, vẻ mặt hung hăng, nhìn Mộc Uyển Thanh, nói: “Không cho phép ngươi nói Thôi ca ca như thế, nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi...”

Tiêu rồi! Thôi Bác Văn cảm thấy tia hi vọng mong manh cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến trong không khí cùng với lời nói của A Từ.

“Ngươi... Tốt! Tốt! Tốt! Các ngươi đã có tình cảm mặn nồng như thế, vậy thì cùng chết đi!”

Dứt lời! Mộc Uyển Thanh vung song chường lên, hướng phía đầu A Từ đánh tới...

Thôi Bác Văn kinh hãi kêu lên, công phu mèo cào của A Từ làm sao có thể đỡ được người biết Lăng Ba Vi Bộ như Mộc Uyển Thanh, mà nhìn vẻ tức giận của Mộc Uyển Thanh thì chắc chắn nàng sẽ không nương tay đâu.

Lập tức nhảy lên một cái, chắn trước mặt A Từ, mang theo nàng trốn ra ngoài hơn mười trượng.

Sau đó quay đầu lại, vẻ mặt lúng túng, nói với Mộc Uyển Thanh đang bùng bùng lửa giận: “Uyển Nhi! Nghe ta giải thích đã... không phải như ngươi nghĩ đâu, ta với A Từ thực sự không có gì đâu...”

“A Từ... đã gọi A Từ thân mật như vậy, còn nói là không có gì, ngươi là đồ dê xồm, ta sẽ không để những lời nói của ngươi lừa bịp đâu, chịu chết đi.”

Mộc Uyển Thanh thấy vô cùng tủi thân, ‘Tên đàn ông phụ bạc này, lúc này mới gọi mình là Uyển Nhi, nhưng mà còn gọi con bé kia là A Từ, còn thân mật hơn một chút, lại còn sợ nó bị thương nữa’, Mộc Uyển Thanh càng nghĩ càng giận.

Đã thế còn giải thích cái gì mà hai người không có quan hệ, Mộc Uyển Thanh mà bị lừa mới là lạ.

“Không cho ngươi đánh Thôi ca ca của ta.”

A Từ lại xông tới, chắn trước người Thôi Bác Văn.

“Ta xin ngươi đó, tiểu tử tông, ngươi bớt phiền phức một chút được không?”

Thôi Bác Văn thấy hành động của A Từ không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, vốn chỉ cần hai ba câu là giải thích rõ ràng được, thì lại A Từ nhảy vào làm loạn, càng tỏ càng đen.

“A...” A Từ ừ ừ cúi đầu, nhìn rất ủy khuất lùi lại một bên.

Động tác nhanh gọn vô cùng...

Đến ngay cả Thôi Bác Văn cũng bất ngờ, sao lại lui nhanh như thế, nhưng dù A Từ đã lui lại, nhưng hắn vẫn cảm giác như bị lừa!!!

Hơn nữa sát khí từ phía đối diện càng thêm nồng đậm...

Thật ra, thời gian vừa rồi A Từ đã có cảm giác thích Thôi Bác Văn rồi, ngay cả Đinh Xuân Thu mà còn bị Thôi Bác Văn chơi đùa thâm thúy như thế, tất nhiên nàng sẽ có cảm tình với Thôi Bác Văn, chỉ có điều tình cảm này cũng chỉ là chút thiện cảm mà thôi.

Nhưng chưa bao giờ lộ ra, chỉ có điều là thi thoảng khẽ đi sát Thôi Bác Văn mà thôi, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện Mộc Uyển Thanh, là cho nàng có cảm giác như bị giành mất đồ vật yêu thích, là sao mà nàng không đứng ngồi không yên cho được.

Chớp mắt một cái, chợt lóe lên một ý, vừa rồi là do nàng cố ý đùa giỡn thôi...

Mặc dù nàng chỉ là làm bộ như hồ đồ bát nháo, nhưng Mộc Uyển Thanh lại không nghĩ như vậy, Mộc Uyển Thanh quả thực đã hiểu lầm, trong suy nghĩ của nàng thì Thôi Bác Văn chỉ là mồm năm miệng mười hết lần này đến lần khác không muốn lấy nàng, mà nhiệm vụ sư môn không thể không làm, do đó nàng muốn xử lý dứt điểm việc này.

Thôi Bác Văn thấy thật đau đầu, việc này đã rối đến như thế rồi, hắn không biết làm sao để dọn dẹp tàn cuộc cho tốt...

‘Việc giải thích thì có lẽ đã không có tác dụng rồi, hay là bỏ trốn...’

‘Không thể, ta trốn không nổi...’

Nghĩ thế, sắc mặt hắn nghiêm lại, nói với Mộc Uyển Thanh: “Ta không cần biết trong lòng ngươi nghĩ gì. Việc này hoàn toàn là hiểu lầm, ta cũng chỉ mới quen A Từ thôi, do đó ngươi hoàn toàn là hiểu lầm thôi, có điều ta giải thích cũng chẳng có tác dụng gì, ta cho ngươi một chút thời gian bình tĩnh lại đi.”

Nói xong, chân hắn như bời mỡ, định lập tức thi kế “tẩu vi thượng sách...”

“Thôi Bác Văn, ngươi dám chạy, ta lập tức tự sát ngay...”

Mộc Uyển Thanh cũng phát hiện ra là Thôi Bác Văn đang muốn chuồn, lập tức không nhiều lời, lấy ra ám tiễn tự dìm vào người, tỏ ý ‘ngươi mà đi, ta chết ngay cho ngươi xem’

‘Ngươi định làm gì...’ Lúc này Thôi Bác Văn thực sự là bất đắc dĩ, nhưng đúng vào lúc này, âm thanh của Tiểu Y lại vang lên trong đầu.

“Chủ nhân! Ta có việc muốn tìm ngươi.”

Thôi Bác Văn nhũn mảy, nghĩ thầm: “Gấp lắm không? Ta đang bận không thể qua được, nếu không vội thì cứ đợi một chút!”

Thôi Bác Văn đang trầm tư suy nghĩ xem nên dọn dẹp cái cục diện rối rắm này như thế nào...

“Có việc rất gấp, có khả năng ảnh hưởng đến rất nhiều mặt!”

Thôi Bác Văn sùng sốt! Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến Tiểu Y gấp gấp như vậy, ngay cả giọng nói cũng thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Dị biến nổi lên

Dịch giả: KenSeki

“Có chuyện gì mà gấp như thế, còn việc trước mặt phải tính sao bây giờ.”

Nhất thời Thôi Bác Văn lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, quả thật giống như câu nói, nhà đã dột lại còn bị mưa cả đêm

Vốn hắn đang vui vẻ xem trò vui, thì Mộc Uyển Thanh lại tìm đến, rồi A Từ lại chạy ra gây sự, Thôi Bác Văn tưởng như thế là đã đủ đau đầu, thì Tiểu Y lại gọi ra, báo có chuyện gấp.

Nếu là việc khác thì chẳng sao, nhưng việc này lại liên quan đến Vạn Giới Chỉ Hoàn, tức là liên quan đến vốn liếng bảo mệnh của hắn, giọng điệu của Tiểu Y nghe không có vẻ giả,

“A...a...Phiền phức quá... giết sạch cả đám... là xong việc...”

Thôi Bác Văn ngửa mặt lên trời nói, sau đó ngẩn người ra!

‘Sao thế này, sao ta lại có suy nghĩ như thế?’

Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy tâm tình trong người không được thoải mái, nên mới nói ra một câu như thế... Nhưng sau khi nói xong thì Thôi Bác Văn giật mình không hiểu tại sao lại nói thế.

‘Tại sao ta lại có thể nghĩ đến việc như thế chứ?’

Mộc Uyển Thanh và A Tử cũng có chút giật mình, các nàng đều nghe thấy.. ‘Giết sạch cả đám?’

Người phản ứng đầu tiên chính là Mộc Uyển Thanh, mặt nàng chuyển thành trắng bệch, nói: “Quả nhiên người đã thay lòng đổi dạ, còn muốn giết ta sao, có giới ra tay đi...”

Nói xong thì nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy dài trên má.

A Tử cũng rất kinh ngạc, thời gian vừa qua đi cũng Thôi Bác Văn, nàng cũng đã có hiểu biết nhất định về hắn, mặc dù tính cách của hắn hơi ích kỷ, tư lợi, hèn hạ, vô sỉ, không ưa phiền toái, có thù tất báo, tự luyện, tự đại...

Nhưng mà cũng không phải loại người thích giết người, có điều trong câu nói khi nãy của hắn, nàng cũng cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Tô Tinh Hà đang đứng ở phía xa là có ánh mắt sắc bén, do lão vẫn luôn chú ý đến tình hình bên này, nên có thể phát hiện ra sự thay đổi trong ánh mắt của Thôi Bác Văn, khi hắn nói ra những lời đó, thì trong mắt toát ra một tia tử khí (DG: khí màu tím) tà mị rất rõ.

Tô Tinh Hà đã từng tìm hiểu qua thuật xem tướng, nhưng sự biến hóa như vừa rồi thì lão không hiểu được, có điều lão khẳng định tử khí trong mắt Thôi Bác Văn chẳng phải việc tốt đẹp gì.

‘Khóc lóc cái gì... phiền muộn chết!’ Thôi Bác Văn nói xong, thì phi thân lên, thì triển Lăng Ba Vi Bộ đến cực hạn, chớp mắt đã rời khỏi sơn cốc, biệt mất không thấy đâu nữa...

‘Phiền phức muốn chết...?’ Mộc Uyển Thanh ngẩn ngơ, khuôn mặt càng trắng bệch ra không chút huyết sắc, ‘Thôi Bác Văn còn nói ta phiền phức, ta thực sự đáng ghét như thế sao, sống mà để người ghét bỏ, thì sống còn có ý nghĩa gì nữa.’

Nghĩ thế, nàng nâng cánh tay như ngọc lên, định tự đâm mũi tên vào người để tự vẫn...

Bốp...

A Tử tát văng mũi tên đi, nói: “Người định làm gì...”

Mặc dù nàng không thích cái người tranh đoạt Thôi ca ca của nàng này, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn người ta tự tìm chết.

‘Hắn chán ghét ta, chê ta là phiền phức, ta sống còn ý nghĩa gì nữa...’

Mộc Uyển Thanh nói xong thì ngã xuống đất, bắt đầu khóc, nàng nghĩ đến rất nhiều điều, ví như đối phương có thể không chấp nhận mình, có thể tránh né mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến là Thôi Bác Văn còn không thêm để ý đến sống chết của nàng, nói đi là đi ngay, mà ánh mắt hắn trước khi bỏ đi kia rõ ràng tỏ vẻ chán ghét nàng... nàng sống còn ý nghĩa gì nữa, chẳng bằng chết đi còn sướng hơn.

A Tử vội vàng la lên: “Rốt cuộc thì người đã quen hắn được bao lâu rồi, trước khi hắn bỏ đi, rõ ràng nhìn rất không bình thường, ta mặc dù chưa tiếp xúc với hắn được bao lâu, nhưng mà Thôi Bác Văn là hạng người gì, thì ta cũng có chút hiểu biết, người nhìn ánh mắt của hắn lúc bỏ đi, đâu có giống hắn chứ.”

Tuy rằng A Tử không nhìn thấy tử khí kia, nhưng trong cảm nhận của nàng thì người vừa bỏ chạy đi kia không phải Thôi Bác Văn mà nàng vẫn biết.

‘Ta biết hắn được bao lâu?’ Mộc Uyển Thanh không khỏi lâm vào trầm tư, giống như trong đầu vang lên hai tiếng... ‘Coi như là biết được bao lâu?...’

‘Không sai, vị cô nương này nói rất đúng, Thôi thiếu hiệp chính xác là hoàn toàn có chỗ không ổn.’

Trong khi Mộc Uyển Thanh đang trầm tư, thì một giọng vịt đực vang lên, nhìn lại phía phát ra âm thanh thì thấy Tô Tinh Hà đang chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nói.

Lúc này Mộc Uyển Thanh như tìm được gọng cớ cứu mạng, vội vàng hỏi: “Lão tiên sinh, người đã phát hiện ra điều gì sao?”

Từ nãy đến giờ nàng vẫn dây dưa không dứt với Thôi Bác Văn nên không nhận ra Tô Tinh Hà.

‘Ah? Tô tiên sinh, rốt cuộc là sư phụ ta bị sao vậy?’ lúc này Đoàn Dự cũng đi đến gần, đối với hắn thì an nguy của sư phụ là vô cùng quan trọng.

Tô Tinh Hà vuốt vuốt chòm râu dài, suy nghĩ một chút, rồi do dự nói: “Nếu ta đoán không lầm, thì Thôi thiếu hiệp hẳn là đã nhập ma rồi!”

Lời vừa nói ra, mấy người xung quanh đồng thời sợ ngây người cả đám.

Nhập ma, đây là hai từ vô cùng kiêng kỵ trong giang hồ, bởi lẽ nó hoàn toàn khác với tẩu hỏa nhập ma, tẩu hỏa nhập ma chỉ là nội lực đi ngược chiều hoặc gặp sai lầm trong lúc luyện công, cùng lắm cũng chỉ bại liệt, thi thoảng thì sẽ phát điên các kiểu mà thôi.

Nhưng mà Nhập mà thì lại hoàn toàn khác, đó là chỉ tư tưởng của một người hoàn toàn biết thành tà ác, đi vào con đường Ma Đạo, dần dần mất đi bản tâm, biến thành một con quái vật chỉ biết giết chóc, hơn nữa con quái vật này còn giữ lại được toàn bộ võ công lúc bình thường.

“Không có khả năng! Ta không tin, tiểu tặc kia làm sao có thể nhập ma được...” Người đầu tiên phản ứng là Mộc Uyển Thanh, nàng không cách nào chấp nhận sự thật này, và cũng không muốn tin, bởi vì nếu thực sự Thôi Bác Văn nhập ma thì sẽ thành đối tượng bị toàn bộ người trong giang hồ đuổi giết, hơn nữa hắn sẽ không bao giờ trở lại là hắn được nữa.

“Đừng thế! Làm sao có thể như thế được, ta tin tưởng và năng lực của sư phụ, chắc chắn không có chuyện nhập ma, nhất định là có chuyện gì đó khác.” Đoàn Dự thì càng không tin, đó chính là sư phụ hắn, người đích thân dạy cho hắn đạo lý mới, người như thế nếu không tâm của Thánh Nhân, thì làm sao có thể nói ra được những lời của Thánh Nhân như thế được.

Tô Tinh Hà thấy bộ dạng của tất cả mọi người đều không tin, thì lắc đầu nói: “Ta cũng không muốn tin rằng Thôi tiểu hữu nhập ma, nhưng mà sự thật đã bày ra trước mắt, hành động của hắn thế nào các người đều thấy, quả thực là một người khác, thậm trí cả tác phong làm việc cũng trở nên nghiêm túc...”

...

Trong khi mấy người bàn tán, thì Thôi Bác Văn đã đến một con sông ở gần đó, nhảy một cái lao cả người xuống sông, ngay tích tắc hắn chạm nước, thì giống hệt như đổ nước lại vào chảo dầu đang sôi.

Xèo xèo...

Ah

Thôi Bác Văn hét dài một tiếng, tử khí ào ào từ trong cơ thể hắn tuôn ra, hòa vào trong nước sông, mỗi tia tử khí chạm vào nước thì sôi lên sùng sục, rồi tan ra.

Khoảng sau thời gian một nén nhang, đám tử khí mới dừng tuôn ra, nhưng ý thức của Thôi Bác Văn cũng có chút mê man, hắn lắc lắc hai cái, rồi ngửa mặt bất tỉnh giữa sông.

Lần thứ hai tỉnh lại, thì đã là ban đêm, Thôi Bác Văn cảm thấy toàn thân đau nhức, quần áo ướt sũng, người nằm vật trên một vũng nước cạn.

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, chuyện lúc trước quả như một giấc mơ, hắn chỉ mang máng nhớ đang dây dưa với bọn Mộc Uyển Thanh, thì cảm thấy mọi chuyện trên đời thật là phiền phức, chỉ muốn đem hủy diệt tất cả, sau đó thì không nhớ thêm gì nữa.

Lúc này nhớ lại thì thật khó có thể tưởng tượng được... ‘hình như mình trở mặt hơi sớm, không hiểu sao lại xuất hiện tình huống như thế này.’

“Tiểu Y? Người có ở đây không?”

“Chủ nhân! Người rút cuộc cũng tỉnh lại... mau vào Vạn Giới Không Gian nhanh lên...!”

“Ah, người chậm một chút, tại sao ta lại bị hôn mê, rồi lại còn xuất hiện cảm giác quỷ dị như thế, rút cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.?”

“Người mau tiến vào trước đã, ý thức của người mà còn ở bên ngoài thì sẽ còn gặp lại tình trạng như thế đó”

Thôi Bác Văn kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chiếc nhẫn biến hóa

Dịch giả: KenSeki

Thôi Bác Văn không thèm để ý đến quần áo còn ướt, mà khoanh chân ngồi xuống luôn.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã tiến vào trong không gian Vạn Giới, vừa mới vào đến nơi, thì Thôi Bác Văn giật mình, tưởng là đã đi nhầm sang chỗ nào khác.

Lúc này Không Gian Vạn Giới đã hoàn toàn thay đổi, đám Hỗn Độn tử khí khi trước đã biến thành một bầu trời, còn bản thân hắn thì đang đứng trên một quang trường, đối diện có một tòa lâu đài rất lớn, trên cửa thành có treo ba chữ lớn rất cứng cáp “Vạn Giới Các”

Tiểu Y cảm thấy Thôi Bác Văn đã đến, liền lao đảo bay từ trong lâu đài ra, Thôi Bác Văn sợ hãi, vội vàng chạy đến đỡ trên lòng bàn tay.

“Chuyện này là thế nào, tại sao không gian lại biến thành ra thế này? Mà tại sao ngươi cũng lại yếu ớt như vậy?” Thôi Bác Văn vô cùng lo lắng hỏi, Tiểu Y cũng coi như là người đã ở bên hắn lâu nhất trong cái thế giới này, tuy rằng cô bé không phải là người, nhưng Thôi Bác Văn vẫn đối đãi như người thân, thật sự hắn không muốn Tiểu Y bị làm sao.

Tiểu Y trong lòng bàn tay Thôi Bác Văn giây giũa đứng dậy, ánh mắt đầy mong chờ, nói: “Đói..”

Hả?

“Tiểu Y, ngươi nói gì?”

Thôi Bác Văn tưởng mình nghe lầm, Giới Linh làm sao mà đói được..

“Đói... Ăn...”

Trong đầu Thôi Bác Văn tràn đầy nghi vấn, vấn đề ở chỗ là làm sao Giới Linh lại có thể đói được, mà bản thân hắn cũng không mang theo thức ăn vào đây.

Và lại dù có thể mang vào đi nữa, thì trên người hắn lúc này cũng làm gì có gì để ăn được...

“Ngươi rằng chịu đựng, để ta tìm quanh đây xem có gì có thể ăn được không, thì mang vào cho ngươi.”

Đây là cách duy nhất mà Thôi Bác Văn có thể nghĩ được, nhưng trong lòng vẫn đầy nghi hoặc, thì ra Tiểu Y không thể tự tạo ra đồ ăn được, mà lúc trước chính hắn đã ném thừ hai lần, thực là quá xa xỉ, mặc dù mùi vị cực ngon, nhưng vẫn hơi đắt đỏ một chút.

Dù chỉ đơn giản là một cái bánh nướng, hay là một mâm thịt bò, thì giá đều là 1000 điểm năng lượng, ăn uống cái gì ở chỗ này cũng đều không khác đốt tiền là mấy.

“Không... Cần... vào trong lâu đài!”

Tiểu Y nói một cách yếu ớt.

Thôi Bác Văn đang chuẩn bị đi ra ngoài, nghe thế thì sững sờ: “Không cần vào trong lâu đài? Thế thì đi đâu?”

Tiểu Y liếc mắt yếu ớt, ‘người gì không biết, có thể mà nghe cũng không rõ’, rồi nhắc lại một cách khó khăn: “Không cần! Vào trong lâu đài đi...”

“À ờ...”

Lúc này Thôi Bác Văn mới nghe rõ, rồi nhanh chóng đi về phía lâu đài, tòa lâu đài này chỉ có một đen thui, nhìn không rõ là được làm bằng gì, lâu đài cao lên đến tận mây, với thị lực của Thôi Bác Văn thì chỉ nhìn được đến chỗ cao nhất chạm vào Hỗn Độn Tử Khí thôi.

Nói thật, tòa lâu đài đen thui này với cả cái nhãn đầu lâu kia vẫn luôn khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

‘Vốn dĩ chỉ là một cuốn tiểu thuyết bình thường, cần gì phải làm ra vẻ quý dị như thế chứ...’

Thôi Bác Văn gạt mình, hắn vừa nói cái gì vậy, ‘Được rồi, không quan trọng lắm... Thôi Bác Văn tiếp tục bước lại gần tòa lâu đài.

Cổng vào tòa lâu đài là hai cánh cửa hình vòm nặng nề, có một con đường nhỏ dẫn vào.

Thôi Bác Văn vừa đặt tay lên cánh cửa, thì một cảm giác nguy hiểm ào tới mãnh liệt...

Roẹt ...

Một luồng điện chạy dọc theo cánh tay Thôi Bác Văn rồi truyền khắp người hắn, Thôi Bác Văn chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất... Chân tay co giật, miệng sùi bọt mép, giấy giấy...

“Tiểu... Y...” Giọng thều thào của Thôi Bác Văn vang lên/

“Sao... vậy...” Một âm thanh khác cũng yếu ớt không kém đáp lại.

Thôi Bác Văn gian nan lắm mới ngồi dậy được, chỉ vào cánh cổng lớn nói: “Vì sao ta lại bị điện giật như thế... Dòng điện đó là ở đâu ra vậy?”

“Đó là cơ chế phòng thủ của Vạn Giới Chi Hoàn...” Tiểu Y nằm trong lòng bàn tay của Thôi Bác Văn nên cũng bị điện giật cho tung người.

“Vậy tại sao ta lại bị giật, không phải ta đã có Linh Hồn Khế Ước rồi sao?” Thôi Bác Văn nghi hoặc hỏi.

“Đúng thế rồi, nếu không phải có ràng buộc về linh hồn, thì đã không phải bị giật một chút thế đâu.”

Tiểu Y lại nói tiếp: “Chủ nhân chịu khó một chút, mở được cổng ra, rồi về sau sẽ không gặp lại tình huống như thế nữa đâu.”

“Về sau...?” Khóe miệng Thôi Bác Văn co giật, dòng điện vừa rồi tuy không mạnh, nhưng mà thân thể hắn lúc này không phải thân thể thực, mà chỉ là dạng tinh thần thôi, cứ bị điện giật trực tiếp như thế, thì cũng không khác gì lần đầu kích hoạt chiếc nhẫn, cách làm tuy khác nhau nhưng kết quả giống nhau... ‘wth!’ (What the hell?)

Cảm giác toàn thân thể cũng tinh thần đều rã rời thật chẳng có gì hay ho cả...

“Chủ nhân cố gắng lên, chịu đựng một chút là tốt rồi!”

“Lại nữa...?” cái gai này thật không dễ chơi, hết lần này đến lần khác dày vò hắn, thú vị lắm sao?

Người ta tìm được các loại Chiếc nhẫn Thần Khí cái khi gì gì đó, thì một bước lên trời, hắn thì ngược lại, cũng nhật được nhẫn đấy, nhưng từ đó hết lần này đến lần khác lừa ông này không còn đường lui, lần lần đưa ông đi vào con đường càng đi càng đen tối...

Thôi Bác Văn đầu óc xám xịt, càng nghĩ càng giận, hắn không hiểu được tại sao cứ đến lúc quan trọng thì lần nào cũng giãy vò hắn khổ sở.

“Thật sự là phải để điện giật sao? Không có cách nào khác à?”

Về mặt Tiểu Y nghiêm túc nhìn Thôi Bác Văn, nói: “Đúng thế chủ nhân! Đây là hình thức kiểm tra Tinh Thần Lực, nếu ngay cả cửa này cũng không qua được, thế thì dù có vào được bên trong cũng bị năng lượng tràn ngập trong đó nghiền thành cám, đây là do người thu nạp chỗ ở cũ của Vô Nhai Tử tạo thành, chiếc nhẫn cũng biến đổi, ta cũng lấy lại một chút trí nhớ.”

“Được rồi!” Thôi Bác Văn nhìn thấy Tiểu Y nói nghiêm túc như thế, không thể không tin, đến đây đi, dù sao cũng đã trải qua mười vạn tám ngàn lần khi trước, thì mấy trò như này cũng thành quen rồi, hơn nữa lần này không mạnh như lần trước, ít nhất bản thân cũng không bị đau đầu, hắn đành tự an ủi mình như thế chứ còn biết làm sao.

Thôi Bác Văn nhẹ nhàng đặt Tiểu Y trong lòng bàn tay xuống, hít một hơi thật sâu, cắn răng, dơ tay đẩy cánh cổng.

Lạch cạch...

Cánh cổng lớn phát ra tiếng kêu khê rồi mở ra! Thôi Bác Văn dùng lực hơi mạnh nên suýt chút ngã cắm mặt xuống đất...

Thôi Bác Văn sững sờ, Tiểu Y cũng ngây người, chuyện này không giống như trong trí nhớ của nàng.

“Tiểu Y, ngươi bảo chịu đựng là thế này sao...không phải ngươi bảo là không cách nào tránh được điện giật sao?” Thôi Bác Văn cảm thấy cuộc sống thay đổi quá nhanh.

Hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu điện giật, thế mà vừa đụng đã mở ra luôn, thế là thế éo nào?

“Việc này! Việc này! Có thể là chủ nhân đã đủ tiêu chuẩn để mở được cánh cổng rồi...” Tiểu Y băng khuông nhìn trời, lẩm bầm.

Thôi Bác Văn nổi giận, dám chơi hắn à... hắn nghiêng răng nói: “Vậy dòng điện lúc đầu là ở đâu ra, có phải ngươi giờ trò quỷ gì phải không?”

Thôi Bác Văn không thể không nghĩ đến khả năng này, dù sao Tiểu Y cũng từ đó bay ra mà.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, cũng không phải lỗi của ta.” Tiểu Y vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ việc này không can hệ gì đến nàng.

“Thế dòng điện kia phải giải thích thế nào?”

“Có thể... khả năng là do hồ điện còn sót lại...”

“Điện còn sót lại? Được rồi... giải thích như tehes thì không cãi vào đâu được”, hắn cũng không thêm nghĩ nữa.

Thôi Bác Văn ngẩng đầu nhìn vào bên trong, trước mắt hiện ra một đại sảnh, nhưng hoàn toàn trống rỗng, chỉ là phía trước khoảng trăm thước phía bên phải có một cầu thang nhỏ, trên bậc thang có một cái ngai nhìn rất hoành tráng được đặt lê loi tro tại ở đó.

Thôi Bác Văn sa sầm mặt, tức giận hét lên: “Tiểu Y, ngươi

“A... Chủ nhân làm sao vậy?”

Thôi Bác Văn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào đại sảnh trống tuếch, nói: “Đây là cái ngươi nói năng lượng tràn trong sảnh sao?”

Chỉ là một cái phòng trống trơn mà thôi... có cái năng lượng khí nào đâu... Hắn cảm giác mình bị Tiểu Y chơi đùa, lăn qua lăn lại rồi rơi xuống hố mà nàng đã đào!

Tiểu Y vô cùng ủy khuất, lúc trước nàng chưa hề vào đây, chỉ có thể bối rối đứng ở phía sau cánh cửa khoảng một trượng, lúc đó trong phòng đầy từ khí, làm cho nàng vô cùng sốt ruột.

Ai mà biết được, Thôi Bác Văn vừa mở cửa ra thì chẳng thấy đám từ khí kia đâu nữa, việc này khiến nàng có cảm giác như chính mình cũng bị chiếc nhẫn chơi đùa... Thậm trí nàng còn có chút nghi ngờ với sự tồn tại của chính mình.

Thôi Bác Văn nhìn bộ dáng lúng túng của Tiểu Y, thì lại mềm lòng, thở dài nói: “Được rồi, không để ý đến những việc này nữa, lúc trước ngươi rồi rít gọi ta đến, lại còn có vẻ gấp gáp, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Tiểu Y nghe thế, nét mặt cũng nghiêm lại, nói: “Phải rồi, chuyện này đối với chủ nhân rất hệ trọng, ta không hiểu sao đã nhớ lại được rất nhiều, cũng biết được nhất nhiều việc, nên mới sốt ruột mà gọi người vào đây.”

Thôi Bác Văn hơi bất ngờ, nhìn biểu tình nghiêm túc của Tiểu Y, thì cũng cảm thấy căng thẳng, chuyện gì mà có thể làm cho Tiểu Y nghiêm túc như thế, hơn nữa, nghe ý của nàng, thì trong chuyện này còn có ẩn tình gì sao, nhớ lại trạng thái của bản thân lúc trước, thì khẳng định là có vấn đề gì đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giới Linh? Giới Linh?

Dịch giả: KenSeki

“Nói đến đâu rồi nhỉ, đúng rồi, chủ nhân mau đề tâm liên hệ với chiếc nhẫn, hình dung ra nó, cảm nhận nó đi.” Tiểu Y nói.

Thôi Bác Văn nghe thế thì lại sững sờ, nói: “Cảm nhận chiếc nhẫn sao? Nơi này không phải bên trong không gian của chiếc nhẫn à, sao lại còn đi tưởng tượng nó làm gì?”

Tiểu Y nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Nơi này đúng là Vạn Giới Không Gian, nhưng mà... ai nha... không nói rõ được, tóm lại là chủ nhân cứ nhắm mắt lại giống như lúc tiến vào Vạn Giới Không Gian ấy, hình dung lại hình ảnh chiếc nhẫn đi.”

Mặc dù Thôi Bác Văn khó hiểu, nhưng vẫn hình dung lại hình ảnh chiếc nhẫn, khoanh chân ngồi xuống, về phần tại sao hắn không đến ngồi lên cái ngai kia, thì hoàn toàn là do Thôi Bác Văn không có ý định đó, hắn cảm giác ngồi lên đó sẽ lại bị điện giật..

Trong đầu Thôi Bác Văn dần hiện ra hình ảnh của chiếc nhẫn, lúc này thân thể tinh thần đang vào chiếc nhẫn, rõ ràng so với lúc trước thì hoàn toàn khác, khi trước khi nhìn hình ảnh chiếc nhẫn để tiến vào đây, thì nó chỉ là một chiếc nhẫn đơn giản, mà hình dạng chiếc nhẫn lúc này hiện ra trong đầu hắn lại có thêm từ khí lượn lờ nhìn vô cùng quý dị.

Thôi Bác Văn lặng yên quan sát chiếc nhẫn, đây chính là vật có ràng buộc linh hồn với hắn... đám từ khí kia nhìn rất quen, không chỉ giống như đã nhìn thấy ở bầu trời phía tòa lâu đài, ngay ở thế giới bên ngoài hắn cũng đã nhìn thấy.

【Hệ thống kiểm tra của chủ nhân đã đến, xin chào chủ nhân.】

Một âm thanh kiểu robot lạnh băng vang lên, Thôi Bác Văn ngay lập tức nhận ra âm thanh rất quen thuộc, âm thanh này đã từng xuất hiện hai lần, lần đầu khi hắn thu nạp Vô Lượng Kiểm Động, lần thứ hai là khi thu nạp Nơi ở cũ của Vô Nhai Tử.

Không hiểu sao từ đầu hắn lại không có phát hiện ra âm thanh này rất khác so với giọng của Tiểu Y.

“Ngươi là ai?”

【Ta là ai, đang kiểm tra...】

【Cảnh báo... tư liệu không đầy đủ... tư liệu không đầy đủ... tư liệu không đầy đủ... tư liệu không đầy đủ...】

Cùng với tiếng cảnh báo vang lên, thì Thôi Bác Văn cũng cảm thấy đám từ khí vốn đang yên tĩnh cũng bắt đầu bạo động.

“Không cần kiểm tra nữa...” Thôi Bác Văn toát mồ hôi! Hắn thấy nếu tiếp tục cố tìm hiểu thêm thì chắc chắn sẽ gây ra phiền toái to, không bằng đi hỏi Tiểu Y xem rốt cuộc là chuyện gì cho lành.

Thôi Bác Văn mở mắt ra, lúc này hắn thấy sự việc đã vượt ngoài tầm hiểu biết của mình, nếu Tiểu Y đã là giới linh, vậy thì giọng nói từ chiếc nhẫn trong đầu hắn vừa rồi là của ai.

Đường như hiểu được nghi vấn trong lòng Thôi Bác Văn, Tiểu Y nói: “Có phải chủ nhân thấy rất kỳ quái đúng không? Ta đã là Giới Linh, vậy mà trong đầu người lại có một chiếc nhẫn khác!”

Thôi Bác Văn nhẹ nhàng gạt đầu, hẳn không muốn cắt ngang lời Tiểu Y, Tiểu Y cũng nhìn hẳn, thờ dài nói: “Kỳ thật ta cũng cho rằng ta chính là Giới Linh, đó cũng là ấn tượng sau cùng của ta sau khi nhớ lại.”

“Ta tự thấy là không nhớ lắm, nhưng sau khi chủ nhân thu nạp được Cơ Duyên thứ hai, thì tất cả lại thay đổi.”

“Ngay trong quá trình thu nạp, ta cũng nghe thấy một âm thanh của máy móc, hệ thống kiểm tra cũng bị quấy nhiễu một cách bất thường, sau đó thì ta mất đi quyền không chế với toàn bộ chiếc nhẫn, hẳn cũng bay ra từ trong cơ thể ta, rồi bay lên trời biến đi mất.”

“Ngay khoảnh khắc hẳn biến mất, thì căn phòng ta tự tạo ra lúc trước cũng to ra, rồi dần xuất hiện quang trường, mọi thứ bắt đầu thay đổi, mà lúc này ta quá hoảng hốt, cố gắng liên hệ với chủ nhân, nhưng không cách nào liên lạc được.”

Nghe đến đây, Thôi Bác Văn cũng nhớ lại, hình như sau khi thu nạp Vô Nhai Tử hẳn cũng thử liên lạc với Tiểu Y mà không thấy có phản ứng gì.

“Thế người làm sao mà liên lạc được với ta?”

Tiểu Y ánh mắt phức tạp nhìn Thôi Bác Văn, nói: “Kỳ thật năng lực của ta đều từ mảnh nhẫn kia, phải rồi, nó có một cái tên là Nhẫn Tham Lam. Nhưng từ khi mất nó, ta không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài, cũng không thể liên lạc với chủ nhân, mà cùng lúc từ khí bên trong không gian của ta cũng bắt đầu nhiễu động, bắt đầu bay lên, khi từ khí tán đi, thì rốt cuộc ta cũng khôi phục một phần trí nhớ.”

Thôi Bác Văn chấn động, ‘Nhẫn Tham Lam...’ nghe thấy cái tên này, liền nói: “Đợi chút, có phải người sẽ nói sẽ còn rất nhiều nhẫn khác, ví dụ như Nhẫn Gây Tê, Nhẫn Hóa Đá, Nhẫn May Mắn...?”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Y sùng sốt, cái gì mà hóa đá với lại gây tê, nàng chưa bao giờ nghe qua.

Thôi Bác Văn khoát tay áo nói: “Người nói tiếp đi, ta chẳng qua là nghe thấy cái tên buồn nôn, đoạn này tua qua đi...”

Tiểu Y ngơ ngác, tiếp tục nói: “Lúc ấy ta rốt cuộc cũng biết mình là ai, cũng không phải là Giới Linh, mà là Giới Linh.”

Về mặt Thôi Bác Văn xám xịt, không phải Giới Linh mà lại là Giới Linh, đến cùng có phải là Giới Linh hay không, what the hell, con nhóc này có phải là đối quá nên chấp không, nói linh tinh như mê sảng.

Tiểu Y nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Thôi Bác Văn, thì vội vàng giải thích, nói: “Là cái ‘Giới’ kia xen vào, không phải ‘Giới’ của chiếc nhẫn, chủ nhân hiểu không?”

“Không hiểu...” Về mặt Thôi Bác Văn vẫn u ám như trước, “Có khác nhau sao? Cũng đều là một chữ thôi, hơn nữa ngay từ đầu người không nói cho ta biết cái ‘Giới’ khi là cái gì”

Tiểu Y ra vẻ trịnh trọng nói:

“Vạn vật sinh trưởng, vạn giới có linh, đoạt thiên địa tạo hóa, dựng chân thân Bản Nguyên, ta chính là Vạn Giới Chi Linh, tên ta là, Sarah Nova Kaspersky Pablo Diego Horst Sandia Francisco de Paula Ju’an Nebo Moceno Crispignano de Rose Reminios Siporeano De La Santisima Trinidad Maria Parrionio Creito - Riz Blasco Tiểu Y!”

Thôi Bác Văn sợ ngây người, run rẩy nói: “Người vừa nói người gọi là gì?”

Tiểu Y đang phiêu, bị những lời nói của Thôi Bác Văn phá hồng bầu không khí trang nghiêm, đành khoanh cánh tay nhỏ bẻ, nói: “Người cứ gọi ta Tiểu Y là được rồi.”

“Ồ!” Thôi Bác Văn gãi gãi đầu, hẳn thật sự không nhớ nổi, cái tên dài như thế bình thường cũng rất hiếm thấy.

“Nói lại chuyện lúc trước, ta vẫn không cách nào liên lạc với chủ nhân, nhưng sau khi biết bản thân là Giới Linh, thì lập tức biết cách liên lạc với chủ nhân, cũng phát hiện ra có tồn tại mối nguy cho chủ nhân.”

“Nguy hiểm gì?”

“Không gian này là Vạn Giới Không Gian. Khi trước sở dĩ ta có thể truyền năng lượng cho Nhẫn Tham Lam, rồi tùy ý chế tạo các loại đồ vật, thậm trí còn bị Nhẫn Tham Lam ảnh hưởng mà chế tạo mấy đồ linh tinh, đều là do không gian này bị tổn hại, trong không gian này bây giờ chỉ còn lại Nhẫn Tham Lam, đây cũng lý do vì sao lúc trước chủ nhân cảm chiếc nhẫn còn bình thường, nhưng sau đó lại biến đổi hình dáng.”

“Còn tại sao nói chủ nhân gặp nguy hiểm, là bởi vì Vạn Giới Không Gian đã bị tổn hại, chỉ còn lại chiếc Nhẫn Tham Lam đại diện cho tà ác, do đó chủ nhân cũng thấy phong cách của toàn bộ không gian đều là từ khí vô cùng tà dị. Mà bất kỳ lúc nào chủ nhân cũng bị năng lượng tà ác xâm chiếm, chủ nhân cũng đã tự trải nghiệm qua một lần cảm giác bị xâm chiếm rồi đó.”

Thảo nào, hèn gì lúc đầu hẳn lấy được chiếc nhẫn thì nhìn rất bình thường, nhưng sau lại biến thành Khô Lâu Giới Chi là do nguyên nhân như thế, Thôi

Bác Văn vội vàng hỏi tiếp: “Vậy bây giờ phải làm thế nào...”

Hắn cũng không muốn lại trải qua cái cảm giác kỳ quái kia, dường như hoàn toàn chỉ muốn giết chóc, làm cho người người phải khiếp sợ.

“Rất đơn giản, chỉ cần thu thập lại đủ các mảnh nhẫn đã bị mất của Vạn Giới Chi Hoàn, đặc biệt là phải ưu tiên tìm mảnh nhẫn đại biểu cho năng lượng chính nghĩa, nếu không thì sớm muộn chủ nhân cũng không thể ngăn cản được tử khí kia xâm chiếm mà biến thành điên mất.”

Tiểu Y lại nghĩ ra điều gì đó, giọng nghiêm túc nói: “Trước khi chủ nhân tìm được bất kỳ một mảnh nhẫn đại biểu cho lực lượng chính nghĩa nào, thì phải cố gắng dùng lấy nhiệm thêm nhân quả, chủ nhân cũng thấy rồi đấy, chỉ cần thay đổi vận mệnh của một người là nhận được lượng lớn năng lượng nhân quả, cái này chính năng lực của chiếc Nhẫn Tham Lam, tốc độ thu hoạch năng lượng sẽ rất nhanh.”

“Lúc trước trí nhớ của ta không được đầy đủ, nhưng hiện tại đã hoàn toàn khôi phục, nên ta biết rõ, nếu như chủ nhân tiếp tục nhiệm thêm nhân quả, có thể thu được càng nhiều năng lượng nhân quả, thì chiếc Nhẫn Tham Lam sẽ càng ngày càng chạy loạn nhiều hơn, vì thế nếu có thể thì cố gắng đừng dùng.”

“Thế nhưng hình như từ khi ta mở ra Vị Diện Chi Môn kia, thì còn chưa tìm được Thế giới nào khác mà? Ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ!?”

Thôi Bác Văn rất bất đắc dĩ, nghe thế thì hắn cũng đã hiểu rõ rồi, tại sao Tiểu Y lại dùng năng lượng bừa bãi như thế, mặc dù hắn không nói gì, nhưng trong lòng vẫn còn chút lẩn tránh.

“Ban đầu chủ nhân có thể xuyên không được là do vận dụng Vạn Giới Lực Lượng, cũng chính là cái nhẫn nguyên bản của Vạn Giới Chi Hoàn. Nhưng mà sau khi chủ nhân kích hoạt, thì Vạn Giới Chi Hoàn tự động tìm kiếm, còn những mảnh nhẫn bị mất, thì chắc chắn vẫn còn một mảnh sót lại trong thế giới này.”

Thôi Bác Văn sững sờ! ‘Là như vậy sao? Thì ra đó là nguyên nhân ta bị xuyên không, còn lúc đầu nói cái gì mà ta có sứ mệnh chữa trị phục hồi chiếc nhẫn, có cái rắm!’

‘Cho bố mày về mau!! Ai mà muốn đi sửa cái nhẫn nát này chứ, lúc xuyên không có hỏi ý kiến bố mày câu nào không!?’

Hiện tại thì đã lên thuyền giặc, không sửa lại chiếc nhẫn thì không xong, hắn cũng không muốn biến thành loại người không người quý không ra quý.

“Nói như thế thì chiếc nhẫn ở thế giới này chính là đại biểu cho chính nghĩa hả?”

Tiểu Y nghe hỏi thì lắc đầu, nói: “Việc này nói ra thì không tốt, chiếc nhẫn hợp thành Vạn Giới Không Gian gồm có mười bốn chiếc, lần lượt đại biểu cho Thiện Lương, Trí Tuệ, Tiết Chế, Dũng Cảm, Công Chính, Tín, Vọng Tưởng, Yêu Thương, còn có Tà Ác, Tham Lam, Sắc Dục, Phàm Án, Đồ Kỵ, Lười Biếng, Ngạo Mạn, Giận Dữ. Mà trong đó thì chủ nhân đã lấy được chiếc nhẫn Tham Lam, như thế thì còn một trong mười ba mảnh đang ở thế giới này.”

Nói cách khác thì có sáu thành tỷ lệ tìm được một cái nhẫn đại biểu cho thiện lương, tỷ lệ này cũng lớn đấy, ‘Có cái rắm!’

Thôi Bác Văn nổi giận, vẻ mặt lập tức ngệt ra, nhìn cái vận khí nhọ nòi của hắn, không nghĩ cũng biết, chiếc nhẫn ở thế giới này chín phần mười là loại tà ác rồi.

“Phải rồi, chủ nhân, còn có một việc!”

“Chuyện gì?”

“Chủ nhân mau dùng năng lượng nhân quả biến ra một ít thức ăn cho ta đi, từ khi Vạn Giới Không Gian thay đổi, nếu không có sự đồng ý của chủ nhân thì ta không cách nào điều khiển được chiếc Nhẫn Tham Lam kia.”

“Không được! Ngươi không phải vừa nói rằng nếu không cần thiết thì cố gắng không dùng năng lượng nhân quả sao?”

“Nhưng mà Tiểu Y thực sự là đói lắm, sắp đói chết mất, không lẽ chủ nhân cứ trơ mắt nhìn Tiểu Y hương tiêu ngọc vẫn sao?”

“Không sao, đợi lát nữa ta đi ra ngoài, tìm cho ngươi ít cỏ xanh non gì đó, ngươi ăn tạm lót dạ trước, yên tâm không chết được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nam nhân trên vương tọa

Dịch giả: KenSeki

Cuối cùng thì Thôi Bác Văn vẫn liên hệ với Nhẫn Tham Lam, làm cho Tiểu Y một bữa ăn thịnh soạn,

Chỉ có điều hần vẫn hơi nghĩ ngợi, phải nhanh chóng tìm một thành trấn nào đó, chứ cứ dùng năng lượng đổi đồ ăn thế này thì thật quá tốn kém, một bữa ăn mà hết cả vạn điểm năng lượng, ai mà chịu nổi.

“Tiểu Y! Ngươi ăn chậm thôi, phải rồi, ta hỏi ngươi, đồ vật lúc trước thu vào để đâu hết rồi?”

Tiểu Y vừa ngẫu nhiên đồng đồ ăn thơm ngon như hồ điệp, vừa chỉ chỉ vào vương tọa (DG: chiếc ngai vàng, ghế) nói: “Ngươi ngồi lên đó thì biết.”

Thôi Bác Văn hơi bất ngờ! ‘Bắt buộc phải ngồi lên đó sao?’

Chẳng lẽ hần đã được định trước sẽ trở thành người đàn ông như đế vương hay sao!

Thật sự ở trên cao không tránh khỏi bị gió rét a... ‘Mẹ nó! Tại sao vẫn có cảm giác như ngồi lên đó sẽ “sụp hố” nhỉ...’

Lão Thôi vừa nghĩ vừa đi đến bên chiếc vương tọa có phong cách cổ xưa kia, chiếc vương tọa này nhìn có vẻ giản dị thô mộc, nhưng lại cực kỳ to lớn, hần cao khoảng 1m8 mà ngẩng đầu nhìn lên chỉ ngang lưng chiếc vương tọa này, Thôi Bác Văn quay nhìn nhìn lại thấy xung quanh yên tĩnh thì ngồi lên.

Nhưng hần vừa ngồi xuống, thì cảm giác có điều không đúng!

Linh hồn hần cảm thấy có một lực hấp dẫn được sinh ra từ phía vương tọa. Trong lòng Thôi Bác Văn thấy rất bất đắc dĩ! Hần đã nói với Tiểu Y lúc trước rồi, làm sao có thể dễ ăn thế được, quả nhiên là lại chơi bỏ mày một vỏ nữa...

Tiểu Y đang vui đầu trong đồng đồ ăn, ngẩng nhìn Thôi Bác Văn đang ngồi trên vương tọa với ánh mắt phức tạp, ‘Được chấp nhận rồi sao?’

Mặc dù trí nhớ của nàng không đầy đủ, nhưng nhìn vương tọa không có dấu hiệu bài xích Thôi Bác Văn, thì có nghĩa Vạn Giới Chi Hoàn đã chính thức thừa nhận Thôi Bác Văn là chủ nhân, mà bản thân vận mệnh của Giới Linh cũng Thôi Bác Văn khống chế, phải nhận hần làm chủ.

Những ký ức này là do sau khi chiếc nhẫn biến hóa mà khôi phục lại, nàng không nói với Thôi Bác Văn bởi vì khi đó hần chỉ là chủ nhân của chiếc Nhẫn Tham Lam mà thôi, nếu như hần không được vương tọa thừa nhận, thì cũng không có tư cách để biết những điều này, hần đơn giản chỉ là chủ của một chiếc nhẫn bình thường mà thôi, nhưng mà nếu vương tọa thừa nhận hần, thì chuyện lại hoàn toàn khác.

Aa h

Thôi Bác Văn hét lên một tiếng thảm thiết, hần cảm thấy linh hồn như bị kéo ra vô cùng đau đớn, loại thống khổ này không cách nào dùng ngôn ngữ mà tả được, lực hút từ phía vương tọa này càng mạnh, Thôi Bác Văn muốn giãy giụa vùng đứng dậy, nhưng căn bản là không thể được.

“Tiểu Y...”

Toàn bộ linh hồn của Thôi Bác Văn bắt đầu tan rã, cảm giác linh hồn bị xé rách ngày một mãnh liệt, Tiểu Y ở phía xa thì cắt chặt môi không nói gì, không phải do nàng lạnh lùng vô tình, mà đây là một trong những quy tắc của Vạn Giới Chi Hoàn, có thể khống chế được thì sẽ không chết, còn không thì chỉ có thể trách số mệnh không tốt mà thôi.

A

Ngay khi Thôi Bác Văn sắp không chịu được nữa, thì đột nhiên cả người hần buông lỏng, rồi một vật gì đó từ trong linh hồn bị lôi ra, Thôi Bác Văn mơ hồ có cảm giác đó chính là chiếc Nhẫn Tham Lam.

Sau khi lực hút dừng lại, Thôi Bác Văn cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực trượt dài trên vương tọa, hần thực sự quá mệt mỏi, cảm thấy mấy giây đồng hồ vừa xong cứ như dài cả năm.

Tiểu Y cũng từ xa bay lại, vẻ mặt khẩn trương nhìn Thôi Bác Văn, nói: “Sao rồi? Không bị sao chứ?”

“Không sao? Ngươi nhìn bộ dạng ta có giống là không có chuyện gì hay không? Tại sao vừa rồi gọi ngươi mà ngươi không đến?” Thôi Bác Văn hỏi một cách yếu ớt.

Tiểu Y khổ tâm nói: “Không phải là ta không muốn đến, mà nếu ngươi không kiên trì được thì sẽ chết mất, ta sợ ngươi phân tâm, nên mới không đến.”

‘Thì ra là thế, sợ ta phân tâm cơ à.’

...

Thôi Bác Văn nhảy dựng lên, chỉ Tiểu Y quát lớn: “Ngươi có lẩn không đấy, chỉ thiếu một chút là chuyện sinh tử đó, một chuyện quan trọng như thế mà ngươi chỉ nói qua loa như thế thôi à...?”

‘Muốn điên luôn! Con nhóc Tiểu Y này có bao giờ nghĩ cho ta một chút không, hờ ra là lại lừa bỏ mày xuống hố, không biết tại sao ta lại còn đối xử tốt với nó như thế cơ chứ...’

“Thực xin lỗi! Chủ nhân, là Tiểu Y sai, từ nay về sau Tiểu Y không như thế nữa!” Tiểu Y nói với giọng ủy khuất.

“Ngươi còn biết là sai sao? A? Đợi một chút, ngươi vừa gọi ta là gì?” Thôi Bác Văn hơi sừng sốt!

Hắn nhìn Tiểu Y đầy nghi hoặc, không phải lúc trước nàng vẫn gọi hắn là chủ nhân, nhưng lần này tiến vào đây thì lại lạnh lùng xưng hô là “ngươi”, thế rồi đột nhiên giờ lại lại “chủ nhân”?

Khăng định là có âm mưu...

“Có thể ngồi trên vương tọa mà không chết, thì chính là chủ nhân của toàn bộ không gian, khi trước ta không gọi ngươi là chủ nhân mà bây giờ mới gọi, là vì bây giờ Vạn Giới Không Gian đều thuộc quyền cai quản của ngươi, ngươi có lẽ cũng phải có chút cảm giác mới đúng. Hơn nữa có lẽ chiếc nhẫn Tham Lam trên người ngươi đã bị bóc ra rồi.”

“Có sao?” Thôi Bác Văn cảm nhận một chút, thì hoàn toàn chính xác là có một tia liên hệ, mà Nhẫn Tham Lam cũng không còn trong linh hồn của hắn nữa.

Nhưng hắn đã bị Tiểu Y lừa mấy lần rồi, tự nhiên sẽ không dễ tin như thế, đương nhiên cứ coi như là đã nhận chủ rồi, thì có tác dụng gì chứ, từ trước tới giờ nguyện vọng của hắn chỉ là trở về Địa Cầu nơi hắn đã sinh ra và lớn lên.

“Tiểu Y, có phải ngươi lại đang lừa ta đúng không?”

“Ta thật sự là không lừa ngươi đâu, không tin ngươi cứ thử là biết, bây giờ ngươi hoàn toàn có thể ra lệnh cho ta, mà ta không thể phản kháng chút nào.”

“Thật không?”

“Thật!” Tiểu Y gật đầu khẳng định.

Thôi Bác Văn sờ sờ cằm, nói: “Thế, nói ngươi là heo.”

Tiểu Y nghiêm trang nói: “Ngươi là heo!”

Thôi Bác Văn “...”

‘Hình như vẫn là mình thua thiệt thì phải, thôi kệ không đùa nữa,’ hắn lại hỏi tiếp: “Thế giờ đã nhận chủ rồi, thì ta có thể trực tiếp về nhà không?”

Tiểu Y lắc đầu nói: “Không có khả năng về đó, Vị Diện Chi Môn chỉ mở ra khi đủ điều kiện thôi, chẳng phải lúc trước ta đã nói là cần năng lượng để tu sửa lại sao?”

Thôi Bác Văn nghi hoặc nói: “Phải rồi, không phải ngươi nói đây là không gian trong Vạn Giới Chi Hoàn sao, nếu như muốn tập hợp đủ bộ nhẫn thì còn cần gì năng lượng nữa?”

Tiểu Y nói: “Khác chứ, thiếu một chiếc nhẫn cũng giống như thiếu một bộ phận máy tính trong thời đại của ngươi vậy, dù không ảnh hưởng đến hoạt động của máy, nhưng tốc độ xử lý sẽ rất chậm, mà năng lượng là có thể ví như phần mềm vậy, không gian này vốn đã hỏng rất nhiều rồi, muốn sửa lại thì cần rất nhiều năng lượng.”

Thôi Bác Văn chẹp miệng nói: “Nhưng tất cả những việc này thì có liên can gì đến ta? Sửa xong rồi thì ta được lợi gì?”

“Chỗ tốt đương nhiên là có, ví dụ như Chiếc Nhẫn Tình Yêu, ngươi có thể được Thần Tình Yêu phụ thể (DG: nhập xác), bất kỳ người khác phái nào cũng không thể chống cự được mệnh lệnh của ngươi, khi vận dụng đến cực hạn thì ngay cả người đồng giới cũng không thể chống lại, còn Chiếc Nhẫn Tà Ác, ngươi xem như bây giờ ngươi chỉ có thể thu được năng lượng nhân quả, mà sau khi thu thập đầy đủ bộ nhẫn, thì năng lượng ngươi thu được sẽ vô cùng nhanh chóng, mà tất cả năng lượng đều là của ngươi, Chiếc Nhẫn Thiện Lương cũng có công dụng như thế.”

Tiểu Y nhìn thấy Thôi Bác Văn không chút động tâm, thì nói tiếp: “Không chỉ có thế, có nhớ ta có khả năng tạo ra đồ vật không, đó là do một bộ phận không gian đã được sửa chữa, còn khả năng sẽ tiếp tục nâng cao nữa, có thể chế tạo được vật phẩm có cấp cao nhất là bao nhiêu thì ta không nhớ rõ, nhưng mà chỉ cần khôi phục hoàn toàn Vạn Giới Chi Hoàn thì chắc chắn là có thể chế tạo được cỡ Tiên Thiên Linh Bảo. Còn cả Vạn Giới Chi Môn, đến khi đó tùy ý cho ngươi đi lại giữa các không gian, chẳng lẽ ngươi không chút động tâm sao? Không muốn đi thăm thú các Vị Diện Thế Giới khác hay sao?”

Không thể không nói quả thực điều đáng sau đã làm Thôi Bác Văn động tâm, cực kỳ động tâm, du hành qua vạn giới, bây giờ chỉ cần đi thu thập đủ những chiếc nhẫn kia, sau đó kiếm thêm thật nhiều năng lượng mà thôi, ít nhất thì cái mục tiêu này cũng rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều.

“Thế nào!? Động tâm rồi chứ?”

Thôi Bác Văn gật đầu!!

“Thế ngồi lại chỗ cũ đi! Vương tọa của ngươi!”

Thôi Bác Văn cắn răng, lại đặt mông ngồi lên.

Cũng may lần này thì cái lực hút chết tiệt kia không còn xuất hiện, Thôi Bác Văn thở dài một hơi!

“Sau đó thì sao?”

“Gọi tên chiếc nhẫn”

“Tên gì? Nhẫn Tham Lam sao?”

Tiểu Y còn chưa trả lời, thì toàn bộ đại điện đột nhiên bùng sáng, một tia sáng màu tím rất đẹp bùng lên sau lưng hắn, Thôi Bác Văn quay đầu nhìn lại, vách tường mộc sau lưng hắn vốn thô mộc tự nhiên, đột nhiên xuất hiện những đường nét ngay ngắn, trên đó còn khảm một chiếc nhẫn màu tím, bên cạnh cũng còn rất nhiều chỗ trống, có lẽ chính là những chiếc nhẫn đã bị mất tích bên ngoài.

Mà cũng lúc đó, bên trái đại điện xuất hiện thêm một hành lang, đột nhiên phía trên xuất hiện ba chữ “Cư Duyên Các”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Như trong mộng ảo

Dịch giả: bekhovobien_quaydaulabo

Biên: KenSeki

Thôi Bác Văn sai bước đi vào Cư Duyên Các, vừa mới bước vào thì nhìn thấy hai bên hành lang có hai cánh cửa, phía trên lần lượt viết “Lang Hoàn Phúc Địa” và “Truyền thừa Vô Nhai Tử”.

Thôi Bác Văn vuốt cằm, rồi hỏi: “Đây là kết quả sau khi chiếc nhẫn biến hóa sao?”

“Đúng vậy, sau này tất cả Cư Duyên mà chủ nhân cướp đoạt được sẽ xuất hiện ở đây” Tiểu Y gật gật cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu, trả lời.

“Cái này thì có gì đặc biệt hơn sao?” Thôi Bác Văn cảm thấy cái sắp xếp này quá vô dụng, chi đơn giản là đổi chỗ để đồ thôi sao?

Tiểu Y lắc đầu nói: “Cư Duyên Các, tên như ý nghĩa, ở trong này có thể gặp được các loại cư duyên, sau này chủ nhân còn có thể mang người đến đến đây nữa, Cư Duyên Các sẽ tự động lựa chọn nội dung để học tập hoặc là những nội dung mà chủ nhân chỉ định.”

“Đợi một chút! Người nói là có thể dẫn người vào Vạn Giới Không Gian hả?”

“Đúng thế! Vốn là có thể dẫn người vào không gian này nha, chỉ là lúc trước trí nhớ của ta không được đầy đủ nên ta không nhớ rõ.”

“Hóa ra lại có thể dẫn người tiến vào đây, nói cách khác thì ta không cần lo lắng về việc không có cách chăm lo cho các em gái của mình rồi.”

Thôi Bác Văn ngửa mặt lên trời cười to, “Thật tốt quá, như thế chẳng phải sau này ta có thể thu được rất nhiều...”

“Nhưng mà, chủ nhân, không gian hiện tại tối đa chỉ có thể dung nạp 1 người, nói cách khác, nếu người muốn mang thêm nhiều người hơn vào thì nhất định phải sửa chữa chiếc nhẫn trước đã.”

Ách, một người thì một người! Có thể đem người vào là không tệ rồi, còn muốn mấy cái nữa chứ.

“Phải rồi, Vạn Giới Chi Môn của ta ở đâu rồi?” Hắn đã dạo qua một vòng mà không thấy Vạn Giới Chi Môn đâu.

“Chính là cánh cửa lớn của tòa lâu đài đó! Lúc bình thường nó chỉ là cánh cửa bình thường thôi, nhưng lúc cần dùng thì nó có thể kết nối với vạn giới, tuy nhiên bây giờ còn chưa tìm được bất kì một vị diện nào khác cả.”

“Thì ra là thế.”

Như vậy trước tiên đi thăm Vô Nhai Tử ở bên dưới đã, hắn còn phải lừa để Vô Nhai Tử truyền công lực cho nữa. Tuy rằng Thôi Bác Văn cảm giác mình rất tham lam nhưng không còn cách nào khác. Nếu không nhanh chóng tăng cường thực lực của bản thân thì sợ rằng sớm muộn cũng sẽ chết ở trong vị diện Thiên Long này, dù sao trong thế giới này còn có người cũng đang nắm giữ một chiếc nhẫn khác nữa.

Đẩy cánh cửa có chữ “Truyền thừa Vô Nhai Tử” ra, đập ngay vào mắt là một ông lão râu tóc bạc phơ, da dẻ hồng hào đang khoanh chân ngồi ngay ngắn, ông lão thấy Thôi Bác Văn đi vào thì chậm rãi đứng dậy ôm quyền nói: “Tại hạ là Vô Nhai tử, xin ra mắt chủ nhân nơi này, đa tạ ân cứu mạng!”

“Cái gì?”

Thôi Bác Văn choáng váng, cái này không đúng nha!

Hắn nhớ rất rõ ràng Vô Nhai tử hẳn phải là một lão già tàn tật, toàn thân bại liệt, còn người này là sao, làm thế nào lão đứng lên được, còn nói ân cứu mạng cái gì?

“Chủ nhân không cần kinh ngạc, sau khi không gian biến hóa, trong khi thu nạp các loại cơ duyên và vật phẩm, thì trước tiên sẽ sửa chữa tất cả hư hỏng, đối với thương thể của Vô Nhai Tử, không gian xem hẳn bị hư hỏng liên thuận tiện chữa trị...”

Khóe miệng Thôi Bác Văn giật giật... Thật đáng sợ, thế mà lại có thể chữa trị! Thế nhưng không hiểu sao Thôi Bác Văn vẫn có cảm giác có chỗ không đúng, ‘Rốt cuộc là cái gì làm cho mình có cảm giác kì quái như thế?’

“Chủ nhân!? Chủ nhân?”

Tiểu Y chậm rãi bay đến trước mặt Thôi Bác Văn nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng.

Thôi Bác Văn nghe vậy nhìn về phía Tiểu Y, khoát tay áo, tỏ vẻ là bản thân không có việc gì.

‘Kỳ quái thật, rốt cuộc là tại sao?’

Rốt cuộc là điều gì khiến cho nội tâm hắn cảm thấy kì quái nhỉ?

“Có phải công tử muốn nội công của ta chăng? Ngươi yên tâm, công tử đối với ta có ân tái tạo, truyền nội công cho công tử có gì là không được.” Vô Nhai Tử bộ dáng hiên ngang lâm liệt nói.

“Oh? Thật sao?”

Thôi Bác Văn rốt cuộc biết không đúng ở chỗ nào rồi, những điều này hết thấy đều quá thuận lợi rồi, không gian chiếc nhẫn biến đổi, Tiểu Y nhận hẳn làm chủ, có toàn quyền khống chế toàn bộ không gian, còn có thể đem người tiến vào đây, hết thấy chẳng phải đều giống những suy nghĩ bao lâu nay trong lòng hắn hay sao?

Hắn không thích Tiểu Y dùng loạn năng lượng của hắn, hắn muốn biết nguồn gốc không gian này, hắn tò mò về mọi thứ.

Sau đó tất cả đều hiện ra cho hắn, cái cảm giác thuận lợi này giống như nằm mơ vậy!

Nằm mơ!

Không sai, Thôi Bác Văn đã nghĩ thông suốt điểm này, lại đi xem lại tất cả, bao gồm tất cả không gian và mọi thứ khác, tất cả đều không giống như suy nghĩ của hắn! Chắc chắn là như vậy rồi!

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi nói: “Tiểu Y, có phải Lang Hoàn Phúc Địa cũng có biến hóa?”

“Đúng rồi, nếu là vùng đất Truyền Thừa, thì tất nhiên là có thể tự động truyền thừa đó.”

“Thật sao, thật đúng như suy nghĩ của ta!”

“Cái gì?” Tiểu Y khó hiểu nhìn Thôi Bác Văn.

Thôi Bác Văn khoát tay áo, nói: “Không có gì, ta cảm thấy mệt mỏi quá, có chỗ nào cho ta nghỉ không?”

“Có, chủ nhân!” Ngay bên cạnh đại điện.

Thôi Bác Văn quay đầu nhìn lại, quả nhiên ở một bên đại điện không biết từ lúc nào có thêm một một cánh cửa lớn, trên đó viết hai chữ “Tâm Cung” rất to.

Thật là có này, Thôi Bác Văn tự giễu lắc đầu, đột nhiên lắc mình đi đến trước mặt Tiểu Y, thò tay trái ra chụp tới.

Tiểu Y sửng sốt, còn không kịp phản ứng đã bị Thôi Bác Văn nắm ở trong tay, nàng kinh hãi kêu lên: “Chủ nhân! Ngươi làm cái gì thế?”

Thôi Bác Văn bình tĩnh nói: “Làm cái gì? Trong lòng ngươi không đoán ra sao?”

Tiểu Y ngẩn ngơ, nàng không nghĩ tại sao tự nhiên Thôi Bác Văn lại nổi điên, giãy giụa nói: “Chủ nhân ngươi làm sao vậy a! Đừng dọa Tiểu Y nha.”

‘Còn không thừa nhận sao?’ Thôi Bác Văn không trả lời, chỉ là cánh tay nắm chặt thêm một chút..

“Mau buông tay ra, Tiểu Y chết mất!”

Thôi Bác Văn nhú mày lại thành hình chữ Xuyên (川), ‘Chẳng lẽ mình đã đoán sai, nhưng làm sao có thể thế được, hắn không tin trực giác của mình lại

sai’

Cắn răng một cái, bàn tay bóp mạnh

Bụp!

Rốt cuộc thân thể Tiểu Y không chịu nổi áp lực, bị Thôi Bác Văn bóp tan tành!

Trong lòng Thôi Bác Văn tê dại, thể nhưng vào lúc này toàn bộ không gian bắt đầu chấn động mãnh liệt.

Àm.. Thôi Bác Văn cảm giác dưới chân hệt hẫng, rồi rơi xuống cực nhanh, Thôi Bác Văn quá sợ hãi, quơ tay loạn xạ, nhưng mà chung quanh đều là một mảnh hư vô, không bắt được bất kỳ cái gì, nhìn xuống phía dưới thì thấy một đám khí màu tím đang cuộn cuộn bốc lên

A...

Thôi Bác Văn hét thảm một tiếng rồi rơi vào bên trong đám tử khí, nhưng tốc độ rơi xuống vẫn không giảm chút nào, khác biệt duy nhất chính là, Thôi Bác Văn cảm giác không thể thở nổi, hần cảm giác đám khí màu tím đang tổng hần ra ngoài.

Ngực Thôi Bác Văn bị đè nén, hần thực sự cảm thấy khó thở.

Thôi Bác Văn điên cuồng giãy dụa nhưng không hề có tác dụng, thời gian trôi qua, biên độ giãy dụa càng ngày càng nhỏ, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Ngay lúc hần sắp chìm vào hôn mê, thì bên tai lại vang lên một âm thanh yếu ớt...

Nhưng mà dường như hần không thể nghe rõ!

Thôi Bác Văn cắn mạnh đầu lưỡi, rốt cuộc liền nghe rõ âm thanh kia, đó là tiếng nói của Tiểu Y. Cảm giác như gần trong gang tấc nhưng lại tựa ở xa cuối tận chân trời.

“Chủ nhân! Thủ vững tâm thần, mau tỉnh lại!”

“Chủ nhân! Thủ vững tâm thần, nhanh tỉnh lại!”

Thôi Bác Văn rốt cục nghe rõ giọng nói kia lại lặp lại bên tai, trong tiếng nói còn kèm tiếng nước nở, như đang khóc vậy.

Tiểu Y khóc sao?

Thôi Bác Văn cắn răng, từ từ mở mắt, cảnh sắc chung quanh lập tức lại hiện rõ trong tầm mắt.

Nơi này không thấy có đám khí màu tím kia, khắp nơi đều là một màu xanh lục dễ chịu, còn hần đang nằm dưới một gốc cây to.

“A! Chủ nhân, ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại! Ngươi dọa chết Tiểu Y rồi. Ô ô.”

“Tiểu Y?” Hần nhớ lại lúc trước ở chỗ kia chính tay hần đã bóp nát Tiểu Y, thì liền cảm thấy trong lòng quặn đau.

“Chủ nhân, ngươi khá hơn chút nào chưa?”

“Tiểu Y, thật là ngươi? Ta bị làm sao vậy?”

“Đúng rồi, không ta thì còn có thể là ai? Về phần ngươi bị làm sao ư, còn không phải do ngươi tùy tiện thu nạp Cơ Duyên dẫn tới Hỗn Động Tử Khí bạo động, khiến cho tâm thần ngươi cũng bị ảnh hưởng sao. Ta vất vả lắm mới phong ấn được đám tử khí bạo động, sau đó liền phát hiện ngươi nằm dưới gốc cây không nhúc nhích, cứ tưởng ngươi đã chết rồi chứ.”

“Bị ảnh hưởng là sao! Những chuyện ta vừa trải qua, đều là giả sao?”

“Đương nhiên là giả rồi, ngươi có biết Chân Linh Kiếp không?”

‘Chân Linh Kiếp? Là cái gì?’

Thôi Bác Văn cảm thấy khó hiểu, những chuyện hần trải qua lúc trước đều rất chân thật, hần còn nhớ rõ mồn một những chi tiết đó.

“Chân Linh Kiếp là kiếp nạn mà mỗi sinh mệnh cấp thấp tiến hóa đến cao cấp hơn đều phải trải qua. Tổng cộng có ba loại kiếp nạn gồm Thiên Phật Kiếp, Tuế Nguyệt Kiếp, và Chân Linh Kiếp, mà Chân Linh Kiếp là kiếp nạn đưa người ta vào chính bản tâm của họ, chỉ có lĩnh ngộ bản tâm, siêu thoát tự thân thì mới có thể thành công độ kiếp, đây là kiếp nạn khó khăn nhất trong ba loại kiếp nạn khi sinh mạng tiến hóa.”

Thôi Bác Văn cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy quả đúng như vậy. Nếu không phải chính hần phát hiện ra chỗ không đúng, thì không biết chừng sẽ mãi trầm mê ở thế giới kia rồi.

“Vậy ý của ngươi là ta đã vượt qua Chân Linh Kiếp?”

Tuy rằng không may rơi vào kiếp nạn khó khăn nhất trong sinh mệnh tiến hóa, nhưng mà đã vượt qua được thì tốt quá rồi!

Không bao giờ còn phải lo lắng kiếp nạn đáng sợ kia giáng lâm nữa.

“Chủ nhân ngươi tưởng bỏ rồi, ngươi là bị ảnh hưởng bởi Hỗn Động Tử Khí bạo động, những gì đã trải qua đại khái chỉ không đến một phần vạn của Chân Linh Kiếp. Hơn nữa do đã vượt qua lần này nên Chân Linh kiếp lần sau sẽ gặp khó khăn hơn vô số lần.”

Thôi Bác Văn “...”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tái nhập không gian (tìm thu hoạch)

Dịch giả: KenSeki

“Tiểu Y, ta hôn mê bao lâu rồi?” Thôi Bác Văn lắc lắc cái đầu vẫn còn đang hơi choáng.

Tiểu Y nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Khoảng 7 ngày, sau khi phát hiện tình trạng của ngươi có chút khác thường, thì đã phong ấn chặt đám tử khí hỗn loạn kia lại luôn.”

“Ồ! Lúc trước, có phải là ngươi khóc không?”

Thôi Bác Văn nhớ lại lúc trước có nghe thấy tiếng khóc nức nở và tiếng réo gọi âm ỉ, không rõ ràng lắm nên hỏi lại.

Tiểu Y bối rối đáp: “Hừ, làm gì có, bốn tiểu thư còn lâu mới khóc, chẳng qua là để đánh thức ngươi, nên mới không ngừng gọi tên ngươi thôi, nếu không thì ngươi đã thức sự bị chìm đắm ở trong đó rồi, tuy rằng chỉ bằng một phần vạn của Chân Linh Kiếp, những cũng là một loại vô cùng đáng sợ rồi, cũng bởi vì chỉ bằng một phần vạn của Chân Linh Kiếp nên người ngoài mới có thể can thiệp, chứ nếu là Chân Linh Kiếp chân chính thì người khác còn lâu mới can thiệp vào được.”

Thôi Bác Văn nghi hoặc hỏi: “Ồ, vậy ngươi bảo ta gặp Chân Linh Kiếp thì sẽ càng thêm khó khăn là có ý gì?”

“Về câu chữ nhé, vốn các loài sinh linh không biết đến sự tồn tại của Chân Linh Kiếp, vì thế lần Độ Kiếp đầu tiên chỉ là trong ảo cảnh, mà khi càng hiểu về Chân Linh Kiếp, thì bản thân sẽ tự hoài nghi nhiều hơn, và Chân Linh Kiếp cũng phát triển dần thành Kiếp trong Kiếp, cái này thì còn mạnh hơn huyền cảnh nhiều.

Thôi Bác Văn run run nói: “Việc đó... sao lại nói rõ ràng với ta làm gì!”

Trên đầu Lao Thôi hiện vẻ u ám, sau khi nghe giải thích thì càng thêm khổ sở, bản thân hẳn chỉ muốn biết rõ chút thôi, mà con nhóc Tiểu Y lại giải thích tỉ mỉ quá mức cần thiết, chỉ sợ hẳn không hiểu so, đây có sợ hẳn chết không nhanh sao?

Thù oán gì nhau, mà chơi hấn như thế!

“Ngươi là chủ nhân của Vạn Giới Chỉ Hoàn, sao phải sợ những chuyện này làm gì, chỉ cần đẳng cấp của chiếc nhẫn đủ cao, thì mấy chuyện này cũng có thể tránh được.”

Mẹ kiếp, thôi được rồi, nghe có vẻ có lý!

Thôi Bác Văn cảm giác lại bị lên nhảm thuyền giặc rồi, chính xác là Tiểu Y không có ý gì khác, ý của con nhóc này rất đơn giản, hoặc phải thăng cấp cho chiếc nhẫn, hoặc tự tìm chết trong Chân Linh Kiếp.

Tâm cơ thật sau nha!

“Phải rồi, Tiểu Y, không phải ngươi tên là cái gì Isabela đó sao?” Thôi Bác Văn nhớ ra điều gì đó, hỏi.

Tiểu Y tức giận, nói: “Đương nhiên là không phải, ta không bệnh đến thế, ai ngu đến nỗi lấy cái tên dài thọt đó làm gì.”

Khóe miệng Thôi Bác Văn gật gật, giống như nàng vừa nói, bên trong ảo cảnh, thì mọi chuyện đều là do tự hấn nghĩ mà thôi, cái tên đó cũng là do hắn tự đặt cho nàng.

Thôi Bác Văn cũng kể hết cho Tiểu Y mọi chuyện xảy ra trong ảo cảnh, đặc biệt là chuyện về bảy cái nhẫn thiện và ác.

Việc đó làm Tiểu Y phải trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới lên tiếng nói: “Ngươi bị ảnh hưởng của Hỗn Động Tử Khí, mặc dù khiến ngươi sinh ra ảo giác, nhưng chuyện về chiếc nhẫn thì có thể là sự thật.”

“Còn về âm thanh kiểu robot kia, thì là của chính chiếc nhẫn, ngươi không thể cứ bắt ta làm mọi việc được, người ta không muốn một chết như thế.”

“Có điều trí nhớ không đầy đủ của ta quả thật không có thông tin gì về bảy chiếc nhẫn thiện và bảy chiếc nhẫn ác kia, chủ yếu là phải nâng cấp cái không gian này lên cấp hai thì mới dễ xử lý hơn, ta cũng có thể lấy lại được một bộ phận trí nhớ.”

Lúc này, Thôi Bác Văn vô cùng chắc chắn là không bị vây trong ảo cảnh, thấy Tiểu Y sống chết vì tiền, thì huyền cảnh kia đúng là do hán nằm mơ, Tiểu Y ở trong giấc mộng kia thật là tốt, cứ mở miệng là gọi Chủ nhân, còn nhìn cái con Tiểu Y này thì mờ mịt là đòi tiền. . .

Nói đến chuyện thăng cấp thì Thôi Bác Văn cũng nhớ lại điểm năng lượng của mình, mà nhớ tới điểm năng lượng thì tự nhiên lại nhớ ra là có một Giới Linh biết tiêu xài hoang phí.

Có lẽ trên thế giới này không thể nào gặp được Giới Linh thứ hai giống như thế, tùy tiện lãng phí điểm năng lượng như con nhóc này.

“...Tiểu Y kia, ta còn bao nhiêu điểm năng lượng?”

Lúc Thôi Bác Văn hỏi câu này, thì đồng thời trái tim cũng thắt chặt.

Lần trước vô thanh vô thức ngẫm ngẫm đốt sạch mấy vạn điểm năng lượng, lần này lại cuống cuồng tìm cách đánh thức hán, chẳng lẽ nào Tiểu Y không thối mười mấy vạn tiền chùa để làm của riêng chứ.

“Số dư năng lượng là Bảy mươi ba điểm, chủ nhân muốn sử dụng sao?” Tiểu Y bình tĩnh nói.

“Ồ? Không tệ, lần này ngươi lại không tiêu xài bảy vạn nữa sao?”

“Con nhóc Tiểu Y này đổi tính rồi sao? Từ khi nào lại biến thành quản gia biết tiết kiệm rồi. ’ Điều này làm cho Lão Thôi khó có thể tin được.

“Xin ngươi đó, chủ nhân, ngươi quá coi thường ta rồi, lần trước ta dùng chút ít chỉ là để làm một ít trang sức với một chỗ ở thôi mà. Ngươi cứ làm như ta là loại thích hoang phí năng lượng không bằng. Thiệt là.” Tiểu Y tức giận nói.

Thôi Bác Văn tròn tròn mắt, “Thế mà còn không phải hoang phí sao? Mấy vạn điểm bảo dùng là dùng luôn, mà chỉ là để làm đồ trang sức cho bản thân thôi đó..’

Nhưng mà hán lập tức nghĩ ra hình Vô Nhai Tử bị chiếc nhẫn thu vào rồi, trong còn có vẻ rất vui vẻ huyền cảnh, thì liền hỏi: “Tiểu Y, hiện tại có thể ra vào không gian không?”

“Có thể.”

“Thế Vô Nhai Tử ở đó có vấn đề gì không?”

“Vô Nhai Tử?”

“Chính là cái cơ duyên ta thu được lúc trước đó, bên trong có lẽ là có một người mới đúng.”

“Ồ, ngươi nói là lão già sắp chết đó hả, vẫn còn sống, nhưng mà bị hoảng sợ một chút.”

Thôi Bác Văn ôm bụng cười thầm, sao có thể không bị kinh sợ sao được, đang yên đang lành ở trong phòng, tự nhiên tai họa từ trên trời giáng xuống, à không phải, là phúc từ trên trời xuống. . .

Được chiếc nhẫn xếp hạng là Cơ duyên rồi hấp thu, đây là phúc khí của Vô Nhai Tử, dù Vô Nhai Tử không nghĩ thế, thì ít nhất Lão Thôi cũng cho là như thế.

“Ta có thể vào không?”

“Được, có thể.”

Thôi Bác Văn nhắm mắt lại, hình ảnh chiếc nhẫn quen thuộc lại hiện ra, rồi rất thuận thực tiến vào Vạn Giới Không Gian.

Nhìn thấy một mảng Hỗn Động Tử Khí, Thôi Bác Văn cảm thấy có chút thân thiết, mặc dù không có vẻ mạnh mẽ như trong huyền cảnh, nhưng mà cảm giác thân thiết hơn nhiều.

Tiểu Y đã ở sẵn đó đợi hán tiến vào, Thôi Bác Văn nhìn thấy Tiểu Y thì nhớ lại bộ dạng như sắp chết đuối của nàng ở trong huyền cảnh, lại còn hót ha hoi hải báo là có chuyện gấp, hán không dám kể lại cho Tiểu Y, sợ nàng nổi xung lên.

Có điều hán phát hiện ra Tiểu Y khác trước, vốn cánh tay trái óng ánh trong suốt, bây giờ lại xuất hiện thêm một cái hoa văn màu tím. “Đây là?”

Tiểu Y ra vẻ không có gì nói: “Là Hỗn Động Tử Khí bạo động, chỉ còn cách đem phong ấn vào trong thân thể, thực ra huyền cảnh người thấy cũng có thể là thật, trong ấn tượng của ta là người đã thu được rất nhiều năng lượng, mà không phải là dạng năng lượng này, mà tất cả chỉ toàn là năng lượng nhân quả, vì thế rất có thể lúc chiếc nhẫn bị phá, thì mất đi một số bộ phận, do đó mới chỉ có thể thu một loại năng lượng là nhân quả.”

“Nói như thế thì thực sự là ta không thể dùng nhiều hả?”

Tiểu Y lắc đầu, nói: “Không đến mức thế, ta không rõ nguyên nhân của vụ hỗn loạn này, nhưng việc chuyển hóa năng lượng thì không có vấn đề gì đâu, bởi vì bất kỳ loại năng lượng nào bị thu vào không gian thì đều bị chuyển hóa cả, mà không bị phân loại thiện hay ác, còn về chuyện bị rối loạn như khi thu nạp Cơ duyên lần hai, thì cũng coi như là một bài học, ta sẽ cố gắng đề phòng, không để nguy cơ như thế lại lan đến người nữa.”

Thôi Bác Văn gật gật đầu, rồi lại nói: “Nếu chẳng may nó lại lan đến gần ta thì sao?”

Tiểu Y nghiêm mặt, nói: “Nếu lại lan đến người, thì khả năng cũng không phải là Chân Linh Kiếp đơn giản như thế, Hỗn Động Tử Khí huyền diệu vô cùng, có thể biến hóa thành vạn vật, không ai biết chắc được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo cả.”

“Được rồi! Được rồi, không nghĩ nữa, có xem một chút lần này đã thu hoạch được những gì đi.”

“Vội gì, đây là thu hoạch lần này của người?”

Tiểu Y vung cánh tay nhỏ nhắn lên, một đồng đồ vật lớn lập tức xuất hiện ngay ngắn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thu được Vô Nhai Tử bóng loáng

Dịch giả: KenSeki

Ánh sáng màu tím lóe lên, rồi một đồng vật phẩm xuất hiện ở trước mặt Thôi Bác Văn.

Cuối cùng cũng thấy được chiến lợi phẩm, chuyến này có thể nói là kinh tâm động phách cực kỳ nguy hiểm.

Tiểu Y nói: “Các vật phẩm đạt được như sau, một căn nhà ba gian bằng gỗ tử đàn nghìn năm, hai vạn cuốn sách vở tạp học các loại, một vạn cuốn bí kíp võ công, một chiếc nhẫn chương môn Tiêu Dao phái, một bức họa, một con Vô Nhai Tử.”

Khoan...! Thôi Bác Văn cảm thấy có cái gì đó sai sai, nói: “Một con Vô Nhai Tử? Tại sao lại không gọi là người?”

Tiểu Y không trả lời, chỉ dơ ngón tay như ngọc lên chỉ về một phía.

Thôi Bác Văn nghi hoặc nhìn theo hướng tay chỉ, thì thấy có một con khi toàn thân trắng toát, đứng ở đó với vẻ mặt ngơ ngác...nhưng khi nhìn đến Tiểu Y thì lộ vẻ sợ hãi.

Thôi Bác Văn hít sâu một hơi, nhìn Tiểu Y rồi nói: “Không phải người định nói con khi này là Vô Nhai Tử chứ...”

“Đúng thế, nó tên là Vô Nhai Tử, có gì kỳ lạ sao?”

Kỳ lạ? Khóe miệng Thôi Bác Văn co giật.... “

Đây chẳng phải là một con khi sao, Vô Nhai Tử biến thành khi từ khi nào vậy?

Có phải muốn thay đổi lại hết trật tự thế giới hay không..

Cứ tưởng là ngọc thụ lâm phong, phong lưu tuấn lãng thế nào, thì ra chỉ là một con khi...

Thôi Bác Văn cảm thấy cả người không được khỏe, không hiểu hần đã lạc vào cái thế giới Thiên Long kiểu gì... bị bọn Hàm Cốc Bát Hữu gài bẫy... Rồi lại còn cả một con khi không theo lẽ thường..Vô Nhai Tử nữa chứ.

Hắn có cảm giác không biết có phải đã xuyên không nhầm chỗ không, mà làm sao lại xuyên đúng vào cái vị diện hiếm có khó tìm như thế này...

Thôi Bác Văn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình của mình

Sau khi bình tĩnh... thì lại suy sụp lần nữa... “Cái con mẹ nó thật là khó chịu... tại sao lại là một con khi chứ...”

Thôi Bác Văn quay lại nhìn Tiểu Y nói: “Tiểu Y, biến cho ta một nải chuối tiêu...”

“Cần chuối tiêu làm gì? Chủ nhân đói bụng sao?”

“Mau lên, đừng hỏi nhiều...”

Tiểu Y vẫy tay một cái, trước mặt lập tức xuất hiện một nải chuối tiêu, Thôi Bác Văn không nói nhiều, mà cầm lấy nải chuối rồi đi đến dúi dúi trước mặt Vô Nhai Tử, về mặt Vô Nhai Tử đầy nghi hoặc, nhưng theo bản năng cũng nhận lấy.

Sau đó bóc vỏ, cắn từng miếng một bắt đầu ăn, trên mặt còn lộ vẻ thỏa mãn, động tác vô cùng thuần thục như nước chảy mây trôi, “Mẹ kiếp!”

“... Đúng là một con khi rồi... “Tia hi vọng cuối cùng của Thôi Bác Văn cũng theo đó mà vỡ tan.

Con khi trắng ăn chuối xong thì tiện tay quăng vỏ chuối ra sau lưng, sau đó cái đầu run run nhìn Thôi Bác Văn.

“Lão phu đúng là Vô Nhai Tử, không biết đây là thế giới nào, các hạ là chủ nhân của thế giới này sao?”

Thôi Bác Văn nhìn con khi trắng đang ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt rất nghiêm trang...Nhưng nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên, tuy nhiên vẫn mở miệng trả lời: “Đúng thế, ta chính là chủ nhân nơi này.”

Dứt lời, Thôi Bác Văn lại nhớ đến Tiểu Y trong thế giới huyền cảnh kia, và cả những lời nàng đã nói, hẳn chỉ là chủ nhân của Vạn Giới Chỉ Hoàn, chứ không phải là chủ nhân của Vạn Giới Không Gian, nghĩ đến đây thì hẳn liếc nhìn Tiểu Y, nhưng Tiểu Y lại có đang hứng thú nhìn chủ khi lông trắng không thêm để ý gì đến hẳn. Mà Vô Nhai Tử bị Tiểu Y nhìn thì lông lá toàn thân dựng đứng, lúc trước đã xảy ra chuyện gì rồi không biết?

Nhưng Thôi Bác Văn cũng lờ mờ hỏi, có thể là do bản thân bị ảnh hưởng huyền cảnh lúc trước chưa hồi phục, khi này hẳn cũng Tiểu Y đã nói qua sự tình của chiếc nhẫn và Giới Linh, Tiểu Y đã kiêu ngạo nói: “Mặc dù Vạn Giới Chỉ Hoàn đã bị tàn phá, nhưng ta là ai chứ, ta vẫn có chút tự tin mà nói rằng nếu quả thật còn những chiếc nhẫn khác đang lưu lạc bên ngoài, thì khả năng có thể hình thành Giới Linh khác là bằng không.”

Thôi Bác Văn lắc lắc đầu, không nghĩ đến những thứ hư vô mờ mịt kia nữa, mà lại nhìn con khi ở trước mắt, thấy có chút buồn phiền, nhìn thế nào cũng không thấy con khi này có điểm nào giống với ông lão bại liệt trong huyền cảnh lúc trước, lại càng không giống như có nội công thâm hậu gì gì đó.

Trong khi Thôi Bác Văn đang dò xét thì Vô Nhai Tử cũng đang quan sát con người thần bí này, vốn lúc đầu lão đang ở trong phòng nhân nhả găm hoa quả, thời gian vừa rồi tìm hoa quả thật có chút khó khăn, mà lão lại không muốn ăn bận, nên hàng ngày đành găm tạm lá cây thay thế.

Thế nhưng ngay lúc lão đang ghen một nắm lá ở trong họng mà không nuốt xuống được, thì bỗng nhiên thấy hoa mắt, rồi thấy xuất hiện ở chỗ này, lúc đó Vô Nhai Tử sợ đến phát ngốc, loại chuyện như thế này đã vượt quá sự hiểu biết của lão.

Sau đó lão gặp một người giống như tiên nữ trong tranh vẽ, phiêu phiêu bay tới, dường như lúc đó có chút rõ ràng hơn, nàng là một mỹ nữ trưởng thành cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại hơi nhỏ bé, trong lòng Vô Nhai Tử cảm thấy đây có lẽ hôm nay là ngày đặc sắc nhất trong nhân sinh của lão, không chỉ mơ màng màng lạc vào chỗ này, mà còn gặp một người tí hon chưa từng thấy bao giờ.

Sau đó lão nghe thấy được một câu mà bình sinh lão ghét nhất, người tí hon kia nhìn lão rồi lầm bầm, “sao lại thu vào một con khi...”

Một con khi... con khi...con khi...

Tuy rằng Vô Nhai Tử bị phản đồ Đinh Xuân Thu bày kế cho lão ăn phải một loại thiên địa kỳ vật là Nấm Đầu Khi, khiến nội lực toàn thân không thể vận dụng, rồi bị đẩy xuống dưới sườn núi, sau đó mới được Tô Tĩnh Hà cứu.

Nhưng mà trước giờ không có ai dám gọi lão là con khi, mặc dù nhìn lão rất giống, nhưng Vô Nhai Tử cũng có tôn nghiêm của lão.

Sau đó lão dùng lời chính nghĩa chỉ ra chỗ sai, Vô Nhai Tử lão chính là con người.

Tiểu Y cũng không kém, làm gì có người nào ngu xuẩn đến độ thoái hóa thành cái bộ dạng này, và vẫn gọi lão là khi như trước.

Vô Nhai Tử thấy giải thích không có kết quả, thì thẹn quá hóa giận, lão muốn bảo vệ tôn nghiêm của bản thân, dù nội lực đã bị phong ấn, nhưng lão vẫn còn có tay có chân, nên lập tức giơ móng vuốt lên cào Tiểu Y...

Sau đó lão bị một cái lồng sắt không biết từ đâu ra nhốt lại, cái lồng sắt của người tí hon làm cho lão tức lộn ruột, mãi cho đến khi Thôi Bác Văn xuất hiện thì mới được thả ra.

Rốt cuộc thì Thôi Bác Văn cũng hiểu ra vấn đề, vì sao Vô Nhai Tử lại có vẻ trốn tránh ánh mắt của Tiểu Y, ngay lập tức nổi cáu, giật dờ quát: “Tiểu Y, sao ngươi lại ngược đãi động vật như thế...”

Vô Nhai Tử: “... Ta là do bị hại nên mới biến thành thế này...”

Thôi Bác Văn vỗ đầu một cái, giận dữ quát: “Tiểu Y, tại sao ngươi có thể ngược đãi con khi Vô Nhai Tử này như thế...”

Vô Nhài Tử ngửa mặt lên trời cảm nhin, “Được rồi, cái gì là người cái gì là khí, cũng chỉ như mây khói thoáng qua, hiện tại một thân nội công của ta không thể thi triển, cái này mới là quan trọng, phải chịu làm khí, hừ! nếu ta mà có thể sử dụng được nội lực thể nào cũng phải giết hai đứa này...”

Tiểu Y ra về vô tội nói: “Ta không biết nha, ta thấy nó cào ta, cứ tưởng nó bị bệnh dại, nên tiện tay nhốt lại thôi.”

Thôi Bác Văn nghiêm mặt nói: “Sao ngươi có thể nói như thế, đây là ngươi đang vũ nhục Vô Nhài Tử đó.”

“Thấy chưa, xem đi, “Vô Nhài Tử cảm động, rốt cuộc cũng có người thấy bất bình mà đứng ra minh oan cho lão, tuy rằng tiểu tử này cũng rất đáng ghét, nhưng được cái là hắn vẫn biết phân rõ phải trái, Vô Nhài Tử đã quyết định, mang hết công lực suốt đời của bản thân truyền cho hắn, dù sao thì nhìn tiểu tử này cũng thuận mắt hơn con nhóc kia nhiều.

Nhưng khi lão đang định mở miệng khen hai câu thì...

Tiếng của Thôi Bác Văn lại vang lên: “Bệnh dại chỉ có truyền qua chó mèo thôi, còn rất ít thấy trên khí, trên khí chỉ có truyền mấy loại như SARS với virus viêm gan B gì gì đó.”

“A ~~~” Tiểu Y cũng rất nghiêm túc lắng nghe, giống như đang đi học vậy.

Vô Nhài Tử khóc không ra nước mắt, thuận mắt cái gì chứ, đều là giả dối...

....

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chơi nhạc trẻ vui vẻ bằng đàn tranh

Dịch giả: bekhovobien_quaydaulabo

Biên: KenSeki

Sau một hồi giảng giải, nhận thấy Vô Nhài Tử có dấu hiệu sắp nổi điên.

Thì rốt cuộc Thôi Bác Văn cũng ngừng lại, bắt đầu nghiêm túc hỏi: “Vô Nhài Tử tiền bối, không phải toàn thân ngươi bị tàn phế sao? Sao bây giờ lại biến thành con khí thể này?”

Vô Nhài Tử nghe được lời này, thì thở dài một cái, nói: “Ai nói ta bị liệt, năm xưa sau khi bị nghịch đồ Đinh Xuân Thu ám toán, ta vẫn ẩn cư ở trong cốc này, đồng thời bày ra thế cờ Chân Lung để tìm người hữu duyên thu làm đệ tử, ngươi nghe ở đâu nói ta bị tàn phế?”

Thấy Thôi Bác Văn rốt cuộc không gọi mình là khí trắng nữa, thì Vô Nhài Tử cũng lấy lại được bình tĩnh, dù sao năm nay lão cũng đã qua tuổi 90 rồi, còn sống gió nào mà chưa trải qua, tâm tính tự nhiên vượt xa người thường, đương nhiên chủ yếu vẫn là bởi vì người dưới mái hiên không thể không cúi đầu a...

Thôi Bác Văn suy nghĩ một chút cảm thấy cũng có lý, những gì hắn biết là ở thế giới cũ của hắn, còn đây là một thế giới khác, ăn một cây nấm liền có thể biến thành con khí. Chuyện bị tàn phế kia cũng không hẳn là sự thật rồi.

“Được rồi, là ta nghe giang hồ nói vậy, ta cũng chỉ hỏi lại mà thôi” Lão Thôi không thể nói thẳng là hắn đã xuyên việt đến đây... còn đã từng đọc qua tiểu thuyết có nói về lão từ trước được.

Vô Nhài Tử vuốt vuốt cằm râu mép, nhưng sao động tác này rất giống... Dù sao cái mặt lông lá này của lão cũng không phân biệt được đó có phải cằm râu không nữa. Lão nói: “Thì ra là thế, chắc là tin đồn do đồ đệ ta truyền ra, ngươi cũng biết đấy, với bộ dạng này của ta cũng không thể gặp được người ngoài.”

Thôi Bác Văn ra về đồng tình sâu sắc với lão nói: “Thật là khổ cho ngài rồi, Vô Nhài Tử tiền bối yên tâm, tên khốn Đinh Xuân Thu kia đã bị ta phế, giờ này không biết sống chết thế nào, nhưng là xong đời rồi.”

Vô Nhài Tử nghe vậy thì sững sờ!

Đinh Xuân Thu chết rồi sao... Thật sự là tạo hóa trên ngươi, tuy rằng Đinh Xuân Thu tội ác tày trời, nhưng cũng là một đời kiêu hùng thế mà cứ chết đi như vậy, đúng là ông trời có mắt.

“Ha ha ha, tên nghịch đồ này, chết hay lắm. Thiếu hiệp đã thay ta báo thù rồi. Đúng là thiện có thiện báo, ác có ác báo, ông trời có mắt, không tin hãy nâng lên mà nhìn, thiên đạo không bỏ qua cho ai cả.”,

Thôi Bác Văn nghe những lời này như thế nào lại có cảm giác lạnh buốt sống lưng, hẳn cảm giác Vô Nhai Tử còn ám chỉ cái gì khác...

Giống như ám chỉ hấn vậy, Thôi Bác Văn vội vàng cười ha hả nói: “Vô Nhai Tử tiền bối, sau này người có tính toán gì không?”

“Tính toán cái gì?”

Vô Nhai Tử lắc đầu, hít sâu một hơi nói:

“Vốn là ta muốn tìm một truyền nhân để truyền lại công lực cho hấn, sau đó để cho hấn tay ta báo thù nhưng hiện tại thiếu hiệp đã giúp ta báo được đại thù, còn về phần những chuyện khác sao thì người nhìn tình trạng của ta bây giờ người không ra người quý không ra quý thì còn tính toán được gì sao? Cây nấm kia chính là thiên hạ kì vật, vô cùng hiếm có, không biết có thứ gì giúp ta biến trở về hình người như cũ không?”

Thôi Bác Văn lập tức tỉnh táo tinh thần nói: “Vô Nhai Tử tiền bối, người xem ta thế nào, người xem công lực của người để lại cũng không làm gì, hay là truyền cho ta đi.”

“Người?” Vô Nhai Tử nhìn Thôi Bác Văn từ trên xuống dưới, lắc đầu nói: “Người có tinh thông cảm, kì, thi, họa không?”

“Không có!” Thôi Bác Văn lắc đầu.

“Thế có tinh thông thi từ ca phú?”

“Ách? Biết một chút, nhưng không giỏi lắm.” Thôi Bác Văn gãi gãi đầu, mấy thứ này đều là học vấn thời cổ đại, một sinh viên đại học tài chính như hấn thì học những cái này để làm gì, cô vẫn hấn không biết, thơ hấn không thuộc, không biết là hát được mấy ca khúc hiện đại có được tính là biết hay không đây...

“Hừ! Trẻ con không dễ dạy, cái gì người cũng không biết thì sao đủ tiêu chuẩn để làm đồ đệ ta. Muốn làm đồ đệ ta thì bát nghệ phải tinh thông, ta không thể để tên tuổi Tiêu Dao phái hủy hoại ở trên tay người được.”

Vô Nhai Tử hất tay, quay người làm điệu bộ như một con khi cao lớn.

Khỏe miệng Thôi Bác Văn co giật, nếu hấn nhớ không lầm thì chẳng phải cuối cùng lão gia hỏa phải bắt đắc dĩ truyền công cho một tên hòa thượng mà? Lúc đó lão không sợ làm mất mặt Tiêu Dao phái sao?”

Còn nói lại, thì hấn cũng đã giúp lão báo thù, coi như là có ân đối với lão đi, thế mà đây là cái thái độ gì đây... còn nói trẻ con không dễ dạy?

Còn cái gì mà không đủ tiêu chuẩn?

‘Ta xem lão già có ý làm hàng, không phải chỉ bảo người là con khi sao, mà người đúng là con khi còn gì.’

“Không phải chỉ là tinh thông bát nghệ thôi sao sao? Bây giờ ta học cho người xem!” Thôi Bác văn xoa xoa bàn tay nói.

Vô Nhai Tử cũng không thèm để ý, nói học liền học được sao?? Nơi này tuy có truyền thừa bát nghệ của lão nhưng không phải kẻ nào cũng trong nhất thời nửa khắc có thể học hết, hơn nữa còn phải tinh thông.

Vô Nhai Tử còn chưa nói gì, thì lập tức nhìn thấy Thôi Bác Văn đã liên hệ với Tiểu Y, rồi trong nháy mắt, tất cả tri thức về bát nghệ đều truyền vào trong đầu hấn. Cái gì mà cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú, toàn bộ đều học, thuận tiện còn đem những bí tịch võ công kia thuận tiện học luôn, không tính số lượng kiến thức mà một lần học chỉ tốn có 500 năng lượng.

Thôi Bác Văn mở mắt nói: “Tốt rồi, ta đã học xong...”

Vô Nhai Tử đầu óc u ám, ‘Nói đùa gì vậy? Nhắm mắt một lần là học xong?’ Lão tuyệt đối không tin, nói:” Vớ vẩn, người cho rằng giả bộ nhắm mắt thì có thể gạt ta tin là người đã học xong sao?”

“Người không tin ta?” lần này Thôi Bác Văn học một lúc tám môn nghệ thuật, còn có thêm một niềm vui bất ngờ khác, là trong đồng bí tịch võ công kia mặc dù là đồng sách võ mà Tô Tinh Hà sưu tầm, nhưng trong đó có một quyển Tiêu Dao Quyền chính tông của phái Tiêu Dao.

Việc này làm cho hấn vui vẻ quá nổi, bản thân hấn hiện giờ đang thiếu một cuốn võ kỹ, những loại võ công tạp học linh tinh của Tô Tinh Hà cất giữ thì hấn không thèm để mắt, chỉ cuốn Tiêu Dao Quyền này là làm hai mắt hấn tỏa sáng.

“Tiểu Y, đưa đàn đây!” Thôi Bác Văn thấy lão Tô không tin thì lập tức vẫy tay, trong nháy mắt, Tiểu Y đã chế tạo một chiếc đàn tranh.

Thôi Bác Văn ôm đàn ngồi xuống đất, điều chỉnh tư thế, vuốt nhẹ dây đàn.

Lập tức, một bản nhạc vang lên, âm thanh uyển chuyển dịu dàng vui sướng như tri âm lâu ngày gặp lại trong đó còn lộ ra vẻ hoạt bát tinh nghịch, Vô Nhai Tử kinh sợ ngây người, đây là khúc nhạc gì vậy?

Trong lúc nhất thời, lão nghe như si như say, có điều lão cảm thấy trong khúc nhạc dường như còn thiếu một chút gì đó, nhưng cụ thể lại không biết được

là cái gì.

Khúc nhạc kết thúc

Vô Nhai Tử không thể chờ đợi được nữa vội mở miệng hỏi: “Đây là ca khúc gì vậy? Vì sao ta chưa từng nghe qua...”

Thôi Bác Văn nhẹ nhàng cười: “Muốn biết sao?”

Vô Nhai Tử điên cuồng gật đầu!!

“Được thôi, truyền công cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết..”

“Không có khả năng! Ngươi chẳng qua chỉ biết chút da lông, hừ...”

“Thật không truyền?” Thôi Bác Văn cũng đã nhìn ra được là lão gia hỏa này đang trả thù hấn đây, về phần khúc nhạc vừa rồi, đúng là không phải ca khúc của thời đại này, đó chính là ca khúc mà hấn ưa thích nhất thời đại học, trước đây hấn chơi bằng ghi ta, không ngờ sử dụng đàn tranh tâu lên lại ra cũng rất thú vị.

“Đừng hòng!” Vô Nhai Tử nói như chém đinh chặt sắt.

Rốt cuộc thì lão cũng kiếm được cơ hội trả thù tiểu tử ghê tởm kia. Không để cho hấn quỳ ở đây 3 ngày 3 đêm, tuyệt không thể truyền công lực cho hấn, dám mở miệng thách ta là khi, còn ném chuỗi tiêu cho lão nữa chứ, nhưng nói lại thì công nhận nãi chuỗi tiêu kia có mùi vị không tệ, so với mấy thứ rau xanh thì ăn ngon hơn nhiều..

“Như vậy sao? Tiểu Y, ngươi hiểu biết nhiều, có biết loại quả nào giải được chất độc của cây Năm Đầu Khikia không?” Thôi Bác Văn chậm rãi hỏi Tiểu Y.

Tiểu Y nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút nói: “Loại đồ biến hình cấp thấp như thế có cả nghìn loại, ta thật sự không nhớ rõ lắm...”

Cái đầu khi của Vô Nhai Tử ngóc trệ... ‘Cấp thấp? Đây chính là thiên hạ kì vật đấy, như thế nào trong miệng nàng lại biến thành đồ cật cấp thấp vậy?’

Nếu không phải lão bị điên thì thế giới này quá điên cuồng rồi.

‘Nhất định tiểu tử này muốn lừa gạt ta truyền công lực cho hấn, không thể tin hấn được. Đúng, nhất định là vậy!’

Về phần Tiểu Y, thì đúng là nàng không có nói khoác. Loại nắm có thể khiến người biến hóa tại trong thế giới này có thể rất hiếm có, nhưng ở những vị diện cao cấp hơn thì mấy thứ này nhiều nhất chỉ lấy ra làm trò đùa, dù không có quá nhiều nhưng chẳng được mấy trăm thì cũng mấy chục loại, nếu như trong tự nhiên không có thì nàng cũng có thể làm được vài loại đan dược cũng có tác dụng tương tự.

Thôi Bác Văn suy nghĩ một chút thì cũng hiểu được, Tiểu Y là Giới linh của Vạn Giới Chi Hoàn, có đồ chơi gì mà chưa thấy qua, tuy rằng hiện tại trí nhớ không được đầy đủ nhưng loại vị diện cấp thấp như Thế giới Thiên Long này thì thật sự không có thứ gì có thể khơi dậy hứng thú của nàng.

“Vậy đi, Tiểu Y, có thứ gì có thể khiến người này khôi phục trạng thái bình thường không?”

Thôi Bác Văn suy nghĩ một chút, thay đổi cách hỏi một chút, mắt liếc về phía Vô Nhai Tử, thấy lão dù đang quay lưng về phía bọn họ nhưng mà vành tai lão đã vênh lên cao rồi.

“Vậy thì nhiều lắm, Hoàn Dương Thủy, Bản Nguyên Kim Đan, Thần Hồn Cửu Trọng Liên, còn có rất nhiều loại nữa”

Tiểu Y tùy tiện kể ra một đồng tên.

Dọa cho Vô Nhai Tử nhảy dựng, vấn đề mà bản thân lão dốc sức mấy chục năm mà không tìm ra biện pháp thế nào trong miệng tiểu cô nương kia lại đơn giản đến vậy, lại còn nhiều không kể xiết..

“A... Đơn giản như vậy sao...” Thôi Bác Văn nói xong mấy câu này, cũng không để ý tới Vô Nhai Tử nữa mà đi xem xét quyền Tiêu Dao Quyền Kinh kia.

Trong lúc nhất thời Vô Nhai Tử thấy Thôi Bác Văn không để ý đến hấn, thì trong lòng không khỏi sốt ruột.

Thời gian chảy hết một nén nhang trôi qua.

Vô Nhai Tử như khi bị đốt mông đứng ngồi không yên, ‘Việc này không đúng, không phải là tiểu tử này nên đến cầu xin lão sao? Sau đó giúp lão biến trở lại thành người bình thường, rồi lão mới miễn cưỡng mà truyền công lực cho hấn sao?’

‘Tại sao tên này còn ngồi yên ở đó?’

Lão bèn mở miệng nói: “Này, tiểu tử, ngươi không muốn công lực của ta nữa sao?”

“Không muốn! Ta là người biết nói đạo lý, không thích ép buộc người khác.”

“Không.... Không muốn?” trong lúc nhất thời Vô Nhai Tử chỉ còn biết đứng chết sững tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vô Nhai Tử truyền công

Dịch giả: bekhovobien_quaydaulabo

Biên: KenSeki

“Tiểu huynh đệ, ta xem tướng ngươi là người có cốt cách bất phàm, là kì tài luyện võ trăm năm khó gặp, hoàn toàn thích hợp để kế thừa y bát của ta.”

Thôi Bác Văn im lặng lắng nghe, những lời này nghe có vẻ giống những lời hắc đã nói với Đoàn Dự lúc trước.

Vô Nhai Tử thấy Thôi Bác Văn vẫn thờ ơ như trước, hơn nữa còn đứng tập từng chiêu từng thức Tiêu Dao Quyền, thì ánh mắt đảo qua một cái rồi nói: “Tiểu huynh đệ, Tiêu Dao quyền ngươi đang luyện đã hoàn toàn nắm được tinh túy trong đó, nhưng ở chỗ ta còn có một môn tuyệt học còn tinh diệu hơn nhiều, không biết tiểu huynh đệ có hứng thú muốn học không?”

“Oh, Ngươi nói một chút coi” Thôi Bác Văn vẫn như trước từ từ nhử mồi Vô Nhai Tử, chỉ cần người có dục vọng liền đơn giản, muốn trở thành người, thì phải có giác ngộ bị làm thịt.

Vô Nhai Tử nói: “Ở chỗ này ta có một bộ pháp thần kỳ, tên gọi Lăng Ba Vi Bộ, thân pháp này ảo diệu vô cùng, nghe nói khi luyện đến đại thành, có thể đạp phá hư không...”

Sau khi nói xong, lão liền âm thầm đắc ý, lão không tin Lăng Ba Vi Bộ không thể đã động được người trẻ tuổi kia.

“Lăng Ba Vi Bộ? Ta biết rồi...”

Thôi Bác Văn nói xong câu này thâm kêu không ổn, Lăng Ba Vi Bộ là lúc trước hắc khi hắc ở dưới đáy hồ, tìm được ở trong Lang Hoàn Phúc, chính là của Vô Nhai Tử để ở đó, nói các khác là hắc đã học trộm môn võ công này, mà Vô Nhai Tử cũng có thể coi là sự phụ tiện nghi của hắc rồi...

“Ngươi biết rồi? Làm sao ngươi biết được Lăng Ba Vi Bộ?”

Quả nhiên, Vô Nhai Tử đã bắt đầu hoài nghi, lão không nhớ trên đời này ngoài lão ra thì còn có ai biết được Lăng Ba Vi Bộ, ngoại trừ nữ nhân kia. Tuy rằng hắc và nàng đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng lão tuyệt đối không tin nàng sẽ dễ dàng đem công pháp bốn môn truyền ra ngoài như vậy.

‘Chẳng lẽ là tiểu sư muội.’ Nghĩ tới đây Vô Nhai Tử liền trở nên kích động, ánh mắt nóng bỏng, đợi Thôi Bác Văn trả lời.

Thôi Bác Văn gãi gãi đầu, vẩy tay một cái, Vô Lượng Kiếm liền xuất hiện ở trên tay.

Đôi mắt của Vô Nhai Tử co rút lại, run rẩy nói: “Tại sao Vô Lượng kiếm lại ở trên tay ngươi?”

Thôi Bác Văn cũng không trả lời, lại vẩy tay một cái nữa, trước mặt liền xuất hiện một bức tượng bằng ngọc.

Vô Nhai Tử đã không còn giữ được bình tĩnh, giờ cánh tay khi lên, run rẩy vuốt ve bức tượng ngọc, trong miệng khẽ thì thầm: “Tiểu sư muội...”

Thôi Bác Văn thấy cảnh này không khỏi thờ dài, Vô Nhai Tử cũng thật là si tình, nhưng hắc lại không đồng tình với hắc, theo cách nghĩ của Thôi Bác Văn, nếu Vô Nhai Tử đã yêu thích tiểu sư muội đến vậy, sao lại còn đi dây dưa với những nữ nhân khác làm gì cho đau khổ, để dẫn đến kết quả là gà bay trứng vỡ, khiến cả hai đều không thể đối mặt với nhau.

Lão đã có lỗi với tiểu sư muội, rồi lại có lỗi với cả Lý Thu Thủy, khiến cho Lý Thu Thủy phải bỏ đi lấy chồng ở tận Tây Hạ xa xôi, lão cũng chẳng thèm quan tâm rằng người ta bị lão ngộ hại.

Trong mắt Thôi Bác Văn, lão không hề xứng đáng với chức vụ trưởng môn phái Tiêu Dao, không chỉ phá hư cơ đồ to lớn của môn phái, cơ hồ khiến truyền thừa của phái Tiêu Dao đứt đoạn, mà ngay cả vấn đề tình cảm của bản thân mà lão còn do dự, thì nói gì đến hai chữ Tiêu Dao?

Tiêu Dao cái gì chứ, trong suy nghĩ của hắc thì vui vẻ dạo chơi chốn nhân gian là tiêu dao, tự do tự tại không dính hồng trần là tiêu dao, đại trí giả ngu cũng là một loại tiêu dao.

Đương nhiên Lão Thôi cũng không làm được thế, hắc cũng chỉ là một người bình thường, vì gia đình mà buồn trải, nhưng theo hắc thì loại người như Vô

Nhai Tử mà có thể lên làm chương môn phái Tiêu Dao, nói thật, thà rằng từ đầu để cho Hư Trúc làm còn tốt hơn lão Vô Nhai Tử này nhiều...

Bên này, cuối cùng thì Vô Nhai Tử cũng từ trong hồi ức tỉnh táo lại, ánh mắt phức tạp nhìn Thôi Bác Văn nói: “Rõ ràng là tiểu huynh đệ đã tìm thấy nơi ta ẩn cư dưới đáy Kiếm Hồ, xem ra chúng ta đúng là có duyên phận, ngươi tới đây, ta sẽ đem nội công của ta truyền cho ngươi, nhưng nhớ lấy, không được làm việc ác, phái Tiêu Dao ta không có quy củ gì, chỉ có một điều, đó là không được làm điều ác.”

Tâm tình Thôi Bác Văn lúc này rất phức tạp, theo lý mà nói, đây chính là điều mà hắn muốn nhưng không hiểu sao hắn lại có cảm giác thê lương của anh hùng mặt lộ thế này?

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Vô Nhai Tử, Vô Nhai Tử vươn vuốt khi ra, đặt vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Thôi Bác Văn.

Ngay lập tức, một cỗ nội lực Bắc Minh Thần Công tinh thuần chảy vào trong cơ thể Thôi Bác Văn.

“Buông lỏng tâm thần, đây là...Bắc..Bắc..”

Vô Nhai Tử còn chưa nói hết câu, thì lão đã cảm thấy một từ trong cơ thể Thôi Bác Văn bộc phát ra một lực hút vô cùng mạnh mẽ.

Vô Nhai Tử kinh hãi, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, ‘Người này sao lại biết Bắc Minh Thần Công? Cũng là do Lý Thu Thủy dạy hắn rồi sao?’

‘Không chỉ có thế, nội lực trong cơ thể y còn không kém so với bản thân ta,’ hiện tại nội lực Bắc Minh Thần Công trong cơ thể lão giống như kẻ xa nhà đã lâu, nay tìm lại được gia đình, thì ào ào dũng mãnh, tranh nhau lao về cơ thể đối phương.

Vô Nhai Tử bó tay, ‘Đây đâu phải ta truyền nội lực cho hắn, quả thực là bị hắn hút lấy nội lực đấy chứ.’

Trong lòng Vô Nhai Tử thầm thở dài, cứ tiếp tục như vậy, nội lực của lão sẽ không còn sót lại chút nào, bản ý của lão là lưu lại một chút nội lực để duy trì sinh mệnh, nhưng nếu cứ như thế này thì coi như xong hết rồi.

Có điều ngay sau đó, nội tâm lão liền bình tĩnh trở lại, ‘Nếu đã là thiên ý, ta đành dùng sinh mệnh của ta thành toàn cho đối phương vậy.’

Khi giúp Thôi Bác Văn trùng kích cảnh giới Tiên Thiên, lão phát hiện ra Thôi Bác đã đến cảnh giới Hậu Thiên Đỉnh Phong, chỉ cần có đầy đủ nội lực là lập tức có thể trùng kích lên Tiên Thiên, cũng không biết tiểu tử này từ đâu mà có được tu vi thâm hậu như vậy.

Nghĩ đến đây, Vô Nhai Tử nghiêng chặt răng, gia tăng tốc độ truyền công lực.

Đối với chuyện này Thôi Bác Văn không biết chút nào, hắn nào biết đâu là truyền công với thôn phệ là hai việc hoàn toàn khác nhau, nhưng mà hắn nhạy cảm bắt được về kiên quyết trong ánh mắt của Vô Nhai Tử.

Hơn nữa hắn cảm thấy nội lực trong cơ thể gần như đã bắt đầu bão hòa rồi, ‘chuyện này là sao’, Thôi Bác Văn quyết định rất nhanh, lập tức cắt đứt liên hệ với đối phương.

Lắc mình một cái nhảy sang bên cạnh.

Vô Nhai Tử sừng sốt!

‘Chẳng lẽ tiểu tử này phát hiện ra dụng ý của ta rồi sao?’

“Tiểu tử, vì sao lại không lấy nội lực nữa?”

Thôi Bác Văn điều chỉnh hơi thở xong mới nói: “Vô Nhai Tử tiền bối, ta cảm thấy nội lực của mình đã đạt đến đỉnh rồi, chỉ sợ nhận thêm nữa sẽ không ổn, vì vậy liền dứt khoát cắt đứt quá trình truyền công.”

Vô Nhai Tử nghi hoặc nhìn Thôi Bác Văn hỏi: “Lý Thu Thủy không có nói cho ngươi đó là bình cảnh Tiên Thiên sao?”

“Lý Thu Thủy? Ta không biết nàng.”

Lần này đến lượt Vô Nhai Tử lấy làm kì quái, lão nghi ngờ nói: “Ngươi không biết Lý Thu Thủy? Ngươi không phải đồ đệ của Lý Thu Thủy sao?”

‘Chuyện này có gì đó không đúng, Lang Hoàn Phúc Địa là nơi mà ta cùng Lý Thu Thủy ẩn cư, nếu hắn không biết Lý Thu Thủy, thì làm thế nào học được Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ?’

“Không phải!”

“Thế hai bộ Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công là ngươi học từ ai?”

Thôi Bác Văn vẫy tay, một quyển trục trắng tinh, đẹp đẽ xuất hiện trong tay, rồi đưa tới trước mặt Vô Nhai Tử nói: “Là học từ bức tượng ngọc!”

Vô Nhai Tử nhận lấy quyển trục mở ra xem, nhìn thấy nét chữ rất đẹp bên trong, rõ ràng là nét chữ của Lý Thu Thủy, khi nhìn thấy mấy dòng chữ nói phải giặt sạch đệ tử phái Tiêu Dao trong thiên hạ, trong lòng lão cảm thấy đáng ghét, có thể tưởng tượng lúc ấy, nàng hận lão cùng phái Tiêu Dao đến thế

nào.

Chẳng trách Thôi Bác Văn lại biết Bắc Minh Thần Công, lão nhớ rõ năm đó, khi Lý Thu Thủy luyện Tiểu Vô Tướng Công, thì cũng luôn để ý Bắc Minh Thần Công, chỉ có điều bản thân lão vẫn còn nghi ngờ, không hiểu vì sao Lý Thu Thủy lại còn truyền Bắc Minh Thần Công cho Thôi Bác Văn.

Thì ra là do hấn tự học, bắt quá, nghĩ đến đây, Vô Nhai Tử liền nở nụ cười, ‘Nếu là tự học thì chẳng phải là không có sư phụ sao? Như vậy, ta có thể thu hấn làm đồ đệ, đến lúc đó, khả khả, muốn nhào nặn thế nào không phải mặc ta chơi đùa sao.’

Đột nhiên Vô Nhai Tử cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Vô Nhai Tử nghiêm túc nhìn Thôi Bác Văn nói: “Người đã tập luyện hai môn tuyệt học của phái ta vậy thì nhất định phải báỉ ta làm sư phụ, kế thừa chức vị chương môn phái Tiểu Dao.”

Rồi lại nói tiếp rất nhanh: “Nghĩ lại phái Tiểu Dao chúng ta đã từng danh chấn võ lâm, người người không ai không biết, hôm nay lại luân lạc đến tình cảnh này làm cho ta thật hổ thẹn với liệt tổ liệt tông, nay người kế thừa chức vị Chương môn phái Tiểu Dao cần đem môn phái phát dương quang đại, ta trăm năm sau còn có điểm mặt mũi đi gặp mặt bọn họ, ai...” Nói xong còn cố rặn ra mấy giọt nước mắt...

Thôi Bác Văn sùng sốt! Còn có thuyết pháp này sao, xem biểu hiện của Vô Nhai Tử không giống giả vờ, nhưng vì sao ánh mắt kiên quyết vừa rồi không thấy mà thay vào đó lại có vẻ hưng phấn, còn có cái đuôi đang vung vẩy sau lưng kia nữa... Không cần phải lộ liễu như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sơ nhập Thiếu Lâm

Dịch giả: KenSeki

“Tung cao duy nhạc, Tuấn Cực vu thiên” (núi cao chỉ có Tung Sơn, Tuấn Cực so với trời)

Đây là một câu danh ngôn trong 《Kinh Thi》

Trên ngọn Tung Sơn, những dãy núi cao ngất, khí thế hùng tráng, muôn hình vạn trạng, trên một con đường dưới chân núi có một người một khi đang đi lên.

Đúng là hai người Thôi Bác Văn và Vô Nhai Tử, sau khi Thôi Bác Văn từ trong Vạn Giới Không Gian đi ra, thì mới phát hiện ra trong lúc hấn bị tử khí ảnh hưởng mơ mơ màng màng thế nào lại đi lạc tận sang khu vực Hà Nam, xem xét phương hướng một chút, thì liền đi về hướng Thiếu Lâm Tự ở núi Tung Sơn.

“Đồ nhi! mau biến ra cho sư một ít hoa quả ướp lạnh để ném thử đi.”

Vô Nhai Tử hình như cũng rất sợ ở cùng một chỗ với Tiểu Y, nên kiếm một cái cơ bảo Thôi Bác Văn thả lão ra ngoài, dù sao nếu lão không nói gì thì người khác cũng lầm lẫn chỉ coi lão như thú nuôi của Thôi Bác Văn mà thôi, chỉ có một điều khiến Thôi Bác Văn vẫn còn thắc mắc là tại sao lão có thể tùy ý ra vào Vạn Giới Không Gian, còn Tiểu Y thì lại không được.

“Không có!”

Sắc mặt Thôi Bác Văn sa sầm lại, cái con khí chết tiệt này, kể từ khi biết hấn tự học võ từ trong quyền bí kíp võ công kia, thì liền mặt dày nhận làm sư phụ hấn, còn viện lý là nói có sách sách có chứng, cuối cùng Thôi Bác Văn bị làm phiền đến mức không thể chịu nổi nữa, đành phải nhận lời.

Nhưng sau khi hấn vừa đáp ứng thì con khí này lập tức la ó, đòi ăn hoa quả trái cây các kiểu... “Thật là quá sơ suất, sớm biết như thế... thì đã biến cho lão một viên thuốc giải độc của năm Đầu Khi cho rồi...”

Vô Nhai Tử cũng không tức giận, chẹp miệng lại nói: “Đồ nhi, những lời ta nói với người đã nhớ kỹ chưa?”

Thôi Bác Văn gật đầu nói: “Sư phụ giảng cho ta về hệ thống tu luyện, ta cũng đã hiểu rõ rồi, chỉ có điều việc trùng kích Tiên Thiên bình cảnh thì còn mơ hồ lắm, ta cảm giác vẫn còn thiếu một chút nữa.”

Vô Nhai Tử gật đầu vui mừng, nói: “Không vội, người còn trẻ mà tu vi đã như thế, ta là sư phụ khuyên người nên luyện tâm trước, mài dũa cho tâm cảnh vững chắc trước rồi hãy nói tiếp.”

Cái hệ thống tu luyện mà hấn vừa nói, chính là do Vô Nhai Tử nói cho hấn biết, lúc đó Thôi Bác Văn cũng hỏi lại Tiểu Y là tại sao nàng không nói những việc này, thì Tiểu Y làm ra vẻ vô tội, nàng trả lời rằng trong trí của nàng thì cấp bậc thấp nhất là Siêu Phàm Cảnh, hấn chỉ ở mức Phàm Nhân Cảnh thì còn phân ra Tiên Thiên với Hậu Thiên để làm cái gì.

Thôi Bác Văn im lặng một lúc lâu, thì ra trước giờ cảnh giới của hắn vẫn thấp đến mức không lọt vào pháp nhãn của Tiểu Y, nói thế thì nói làm gì, mẹ kiếp!

“Coi như ta là Phạm Nhân Cảnh, thì cũng phải nói cho người ta biết tiếp theo phải làm thế nào chứ, đằng này thì tốt rồi, không thềm nói cái gì...” Thôi Bác Văn vẫn không khác gì bị mù như trước.

Đang mãi suy nghĩ, thì một người một khi đã đi đến trước một cổng chùa.

Nhìn phía trên có ba chữ to cứng cỏi “Thiếu Lâm Tự”, trước cổng có một đôi sư tử đá, một trống một mái đối xứng nhau, mỗi bên có đặt hai cột đá, bên trên đề bát tự điều khắc bằng đá.

Cột đá bên ngoài phía đông đề bốn chữ: “Tổ Nguyên Đế Bản”, cột bên trong phía đông đề “Bạt đà khai sang”.

Cột đá bên trong phía tây đề bốn chữ: “Đại Thừa Thắng Địa”, cột bên ngoài phía tây đề “Tung Thiếu Thiện Lâm”.

Đối diện với cổng chính là một tòa nhà ba gian đơn sơ với mái hiên thiết kế như đỉnh núi, tòa này đặt ở trên một đài bằng đá cao khoảng hai mét, bức tường hai cửa hông hai bên cũng có kiến trúc kiểu chữ bát.

Một chú tiểu đang quét sân nhìn thấy Thôi Bác Văn đi đến, thì chấp tay trước ngực, niệm Phật: “A Di Đà Phật, xin chào thí chủ.”

Thôi Bác Văn đang ngắm cảnh chùa rộng lớn, thăm nghĩ tay nghề của cô nhân thật là điêu luyện, thấy chú tiểu chào hỏi thì cũng vội vàng đáp lại: “Xin chào tiểu sư phụ, tại hạ là Thôi Bác Văn, từ lâu đã nghe danh tiếng của Thiếu Lâm Tự vang khắp thiên hạ, hôm nay xin tới dâng hương.”

Chú tiểu nghe thấy Thôi Bác Văn đến dâng hương, thì càng khách khí nói: “Xin chào thí chủ, khách đường xa đến chính là khách quý, xin mời thí chủ theo ta.”

Nói xong, vừa định quay người dẫn đường, thì chú tiểu chợt nghĩ ra điều gì đó, quay lại nói: “A Di Đà Phật, con khi kia là thú cưng của thí chủ sao? Thiếu Lâm Tự cấm mang theo thú cưng vào chùa.”

Vô Nhại Tử: “...”

Thôi Bác Văn thấy Vô Nhại Tử muốn đổi đồa, thì thuận tay lấy ra một quả chuối tiêu nhét vào miệng vừa hé ra của Vô Nhại Tử, nói: “Xin tiểu sư phụ thông cảm tạo điều kiện cho ta, ta với con khi này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nương tựa lẫn nhau, không có nó thì không có ta, u hu, ta còn nhớ cái đêm tuyết rơi đầy trời hôm đó, không gian xung quanh vô cùng yên ắng, ta chỉ là một đứa bé nằm trên đồng tuyết, con khi trắng thấy ta đáng thương đã mang về ô, với chút phân và chút nước tiểu nuôi ta trưởng thành, nếu không có nó thì.. ô ô...”

Thôi Bác Văn không thể sáng tác tiếp được nữa, ôm trầm lấy Vô Nhại Tử đang thưởng thức món ăn yêu thích, rồi vỗ mạnh vào lưng, vừa đập vừa khóc, khiến cho chú tiểu cũng cảm thấy thương hại, bản thân chú ta cũng là một đứa trẻ mồ côi...

Trong mắt người ngoài nhìn thấy thì đúng là Thôi Bác Văn đang ôm con khi trắng mà khóc, chỉ có Vô Nhại Tử là người trong cuộc mới biết lúc Thôi Bác Văn vỗ một phát lên lưng lão, thì suýt nữa phải phun ra miếng chuối đang nuốt được một nửa, mặc dù phát vỗ này hắn không vận nội lực, nhưng lực thì không hề nhẹ, đây rõ ràng là trả thù... trả thù trắng trợn...

Hơn nữa lúc này lão đang phải giả câm, chỉ biết khóc thầm trong lòng, Vô Nhại Tử cũng không muốn vạch trần sự thật, đành phải cắn răng chịu đựng, sau lưng lại nghe thấy thêm tiếng gió của nhưng phát vỗ...

Chú tiểu chấp tay nói: “A Di Đà Phật, hoàn cảnh lúc nhỏ của thí chủ thật là thê thảm. thảm?”

“Không đúng”, chú tiểu đã kịp phản ứng lại, người này nói là lúc hắn còn bé được khi trắng cứu, nhưng làm thế nào mà hắn nhớ rõ như vậy? Không lẽ là do khi trắng nói cho hắn biết sao?

Khi Thôi Bác Văn nói ra từ còn bé thì cũng kịp phản ứng ngay, trong lòng âm thầm kêu hồng bét.

Lập tức ném con khi đang ôm trong lòng sang một bên, nghiêm mặt nói: “Tại hạ có nghe nói qua rằng Thiếu Lâm Tự là nơi địa linh nhân kiệt, lần đầu gặp có chút tiền dầu nhang gọi là chút lòng thành.”

Hắn khẽ vẫy tay một cái, thì một thoi vàng xuất hiện trên tay, rồi đưa tới trước mặt tiểu hòa thượng, chú tiểu thấy thế thì khoát tay nói: “Không được đầu thí chủ, tiểu tăng sao có thể nhận lễ trọng như thế được.”

Thôi Bác Văn lắc đầu, cười nói: “Tiểu sư phụ nói thế là sai rồi, Phật có dạy rằng, kinh không thể truyền dễ dàng, cũng không thể không lấy, huống chi ta đây là thành tâm cúng dường dầu nhang thôi mà” câu này làm quái gì phải do Phật nói, mà đây là câu nói trong Tây Du Ký, có điều Lão Thôi cũng chẳng thêm để ý nhiều thế, theo hắn thấy thì cũng là câu của Phật, mà còn là Phật Tổ đó.

Chú tiểu cũng thấy sững sốt, “Đức Phật từng nói như thế sao?” nhưng nhìn Thôi Bác Văn có vẻ nói cũng đúng, chú ta liền nhận lấy rồi nói: “Xin đa tạ tâm ý của thí chủ, tiểu tăng sẽ thường xuyên đốt đèn thắp nhang cầu phúc cho thí chủ”

Thôi Bác Văn cười cười, rồi khoát tay nói: “Còn vị huynh trưởng này của ta!?”

“Đương nhiên cũng thế, nếu thí chủ còn huynh hệ thân nhân nào thì cũng đều có thể lên núi lễ Phật, ngã Phật từ bi.” Thái độ của chú tiểu lập tức thay đổi 180 độ.

Việc này khiến Thôi Bác Văn có chút không quen, xem ra có tiền thật là tốt, tiền này là hán cướp sạch của Đình Xuân Thu, nói thật, tiện lợi nhất của cái nhân là làm chỗ trữ vật, không gian cất giữ quả thật là vô cùng vô tận, muốn mặc thì thì mặc đó.

Nhờ chú tiểu dẫn đường, bọn hán đi qua cổng chùa, đi dọc theo hành lang.

Hai bên hành lang là rừng bia đá phía dưới đám tảng bách, bởi từ xưa đã có nhiều bia đá như một cánh rừng nên gọi là rừng bia.

Nơi đây có hơn mười tấm bia đá xuyên suốt qua các thời kỳ, bên con đường ở sườn phía đông của hành lang có bảy 40 tấm bia từ thời Đường đến thời Tống, gọi là Hành lang bia đá.

Chú tiểu đi bên cạnh Thôi Bác Văn, vừa đi vừa giới thiệu một lượt những thứ này, khi nói chuyện có pha chút tự hào, mỗi nét khắc trên từng tấm bia đều được chú thuộc như lòng bàn tay.

Hành lang qua khu rừng bia chính là dẫn đến Thiên Vương Điện, Thiên Vương Điện nằm ở phía cuối của dãy hành lang này, ở đó thờ Tứ đại Thiên Vương đại biểu cho “Phong, Điều, Vũ, Thuận” nên được gọi như thế. Điện thờ có tường xanh ngói đỏ, đầu cùng* có điêu khắc hoa văn, hai bên cửa mỗi bên đều có một bức tượng Kim Cương.

Điện thờ ba gian mái như kiếm cong, bên ngoài thì có hai pho tượng Kim Cương, bên trong thì có tượng của Tứ Đại Thiên Vương vô cùng uy vũ và hùng tráng.

Chú tiểu đi đến trước Thiên Vương Điện thì bái lạy, rồi nói: “Sư phụ, đệ tử Hư Trúc có việc cầu kiến.”

“Hư Trúc? Bỏ khi, hóa ra chú tiểu dẫn đường từ nãy đến giờ lại là Hư Trúc?”

*đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Truyền thuyết về Tiêu Dao Tử

Dịch giả: bekhovobien_quaydaulabo

Biên: KenSeki

Trong nguyên tác, tuy rằng Hư Trúc tính tình hiền lành chất phác và có trí nhớ hơn người, nhưng tướng mạo lại được không dễ nhìn lắm.

Nhưng tên này thì có điểm nào giống thế, môi hồng răng trắng, da mỏng thịt mềm, hơn nữa lúc trước trên đường lên núi từ đầu đến cuối cái gì cũng biết, làm gì có vẻ là thật thà chất phác...

Thôi Bác Văn lắc lắc đầu không suy nghĩ nữa, một đường cùng Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh lên núi, nhìn cảnh vật xung quanh càng thêm nghi hoặc.

Sau khi Hư Trúc báo cáo với sư phụ về mong muốn ở lại chùa của Thôi Bác Văn hán liền thuận lợi được ở lại Thiếu Lâm Tự, hơn nữa nhờ có khoản tiền đóng góp của hán mà ngay sau đó hán liền được mọi người nhiệt tình chiêu đãi.

Đêm đó, sau khi bữa tối kết thúc, tại trong thiện phòng, phương trượng Huyền Từ đại sư mở hội nghị. Thiếu Lâm Tự với tư cách là một đại phái trong võ lâm có truyền thừa lâu đời, nên luôn phải có trách nhiệm và nghĩa vụ làm gương đi đầu, trong tương lai phải phổ độ chúng sinh, giúp đỡ dân chúng trong thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này.

Tại trong thời Bắc Tống loạn thế này, giúp cho dân chúng có một nơi trú ẩn hài hòa, an toàn và ổn định.

Thôi Bác Văn cũng tỏ vẻ đồng ý, Phương Trượng nói như vậy đúng là việc làm có lợi cho muôn dân trăm họ, đối với dân chúng hay trong giang hồ thì đều là một việc tốt to lớn, hơn nữa để biểu đạt tấm lòng, thúc đẩy làm việc thiện trong tương lai, hán lập tức tự nguyện quyên góp 500 lượng hoàng kim cho phương trượng sử dụng.

Sau khi đưa tiền cho phương trượng, thì Thôi Bác Văn liền lau mồ hôi hột, hán cảm thấy bản thân hình như đi nhầm chỗ rồi, từ lúc tiến vào sơn môn đến thiện phòng này, số vàng hán cho đi có thể nói là rất khủng bố...

Thiếu Lâm Tự này sửa lại gọi là Long Môn Khách Sạn thì cũng coi như tương đối hợp lý, Thôi Bác Văn lúc đầu không nghĩ nữa, việc cấp bách bây giờ là phải tìm được cuốn Dịch Cân Kinh bên dưới cái bồ đoàn kia, rồi thuận tiện nghĩ biện pháp trà trộn vào Tầng Kinh Các một chuyến.

Nhưng đối với việc có đi Tầng Kinh Các hay không, trong lòng Thôi Bác Văn vẫn có điều kiêng kỵ, dù sao chỗ kia cũng có một cao nhân là lão tăng quét rác đang ẩn cư tại đó.

Theo lý mà nói, lão tăng đó có lẽ không hỏi thế sự nhưng ai mà biết được vận nhất tâm huyết của lão dâng trào, rồi lại nhìn ra hắn có duyên với Phật môn thì giữ hắn ở lại độ hóa thì không ổn lắm...

Đoạn đường này, Thôi Bác Văn cũng đã hỏi qua Vô Nhai Tử, trong thiên hạ có bao nhiêu cao thủ Hậu thiên đỉnh phong cùng Tiên thiên.

Vô Nhai Tử sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì trả lời rằng trên cơ bản những cao thủ cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong đều là những lão quái vật trên giang hồ, còn Tiên thiên cao thủ thì lão chỉ biết có sư phụ lão là Tiêu Dao Tử, còn những người khác thì lão không có duyên được gặp bao giờ.

Đối với Tiêu Dao Tử, thì Vô Nhai Tử tự nhiên cũng giới thiệu qua.

Tương truyền ở Đại Lý có một nơi rất thần kỳ, gọi là Trường Xuân Cốc, trong cốc mọi người đều sống trên trăm tuổi, và lại lão nhân trên trăm tuổi cũng đều tóc đen, mặt mũi hồng hào nhìn giống như thanh niên, thiếu nữ mười mấy tuổi.

Trong cốc vốn có một bộ sách thần kỳ, dạy người cách trường sinh bất lão, sau khi Tiêu Dao Tử lấy được bộ sách, thì nơi đây lưu lại một dòng suối làm cho người uống có thể bảo trì thanh xuân.

Truyền thuyết về Tiêu Dao Tử cũng bắt đầu từ đây, sau đó Tiêu Dao Tử bắt đầu thu đồ đệ, sáng lập ra phái Tiêu Dao, nghiên cứu võ công thiên hạ, cuối cùng thì biến mất.

Những chuyện này làm Thôi Bác Văn để ý nhất là hai điểm. Thứ nhất là cái Trường Xuân Cốc kia chắc không phải là giả rồi, hắn cũng đã truy hỏi Vô Nhai Tử, lão lại bị hỏi cho á khẩu không trả lời được, giống như cho tới nay chuyện này lão cũng không chú ý tìm hiểu qua, chỉ biết rõ địa danh còn cụ thể địa chỉ ở đâu lại không biết rõ.

Thứ hai chính là, cả đời Tiêu Dao Tử nghiên cứu võ học thiên hạ nhưng chắc chắn không phải ai cũng nguyện ý cho lão xem bí kíp võ công của mình, như thế thì hắn là lão đã phải giao đấu với nhiều người, không nổi danh cũng khó, thế mà trong truyền thuyết võ lâm lại không xuất hiện người này.

Hai điểm này làm cho Thôi Bác Văn cảm thấy nghi hoặc không giải thích được, giống như có một bàn tay vô hình đem toàn bộ sự việc che giấu vô cùng kín kẽ chặt chẽ, mà xem đoạn mở đầu của Bắc Minh Thần Công có viết bài Tiêu Dao Du của Trang Tử. Điều này nói rõ cái gì?

Cái này rất có vấn đề, Đoàn Dự không biết Không Mạnh, không biết Trang Tử, vì sao lại có đoạn mở đầu đó?

Hắn lúc đầu xua tan hết những ý nghĩ trong đầu, nếu có cơ hội nhất định phải đi xem, cái suối bắt từ ở Trường Xuân Cốc, con suối kia cũng có giá trị rất lớn, còn về phần những thứ khác, tạm thời không cần suy nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy trăng đã lên cao. Khung cảnh bên ngoài êm đềm tĩnh mịch, đến lúc phải đi Tầng Kinh Các một chuyến rồi.

Lúc này Thôi Bác Văn đã cho Vô Nhai Tử vào trong Vạn Giới không gian, lúc ban ngày hắn cũng đã nhìn thấy Tầng Kinh Các từ xa, lại nói thì nơi đó cũng không xa, ở ngay sau Đại Hùng bảo điện, ở phía đông của phòng ăn.

Hắn rón rén tránh khỏi mây mây nhà sư đi tuần rồi lên vào Tầng Kinh Các, hắn nhìn phía trước là một cánh cửa lớn màu đỏ, bên trên có một bức hoành phi son son thiếp vàng có ghi ba chữ lớn “Tầng Kinh Các”, dù là ban đêm cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Hắn đi dọc theo cầu thang đến trước cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, thì phát hiện cánh cửa cũng không có khóa cửa, điều này làm cho Thôi Bác Văn rất mừng rỡ, vừa mới bước vào trong chợt nghe thấy âm thanh mấy móc vang lên.

【Phát hiện cơ duyên võ học, một tòa Tầng Kinh Các, phù hợp tiêu chuẩn thu nạp】

“Tiểu Y, mau dừng lại!” Thôi Bác Văn vội vàng kêu lên, sao hắn lại quên mất chuyện này chứ, nếu cả cái đại điện này biến mất thì chắc chắn sẽ kinh động mấy nhà sư trong chùa, hơn nữa nếu trong Tầng Kinh Các có người thì thú vị rồi. Hy vọng Mộ Dung Bác cùng Tiêu Viễn Sơn không có trong này...

Hai người này buổi tối vẫn thường xuyên ra vào Tầng Kinh Các đấy...

“Không dừng được, ai nha, chủ nhân, ta đã nói người là không thể tùy tiện thu nạp cơ duyên rồi mà.”

“Ta cũng có muốn đâu, ai mà biết vừa vào cửa liền bắt đầu thu nạp rồi, mà bắt đầu quá trình thu rồi thì không thể điều khiển được nữa sao?”

Thôi Bác Văn khóc không ra nước mắt, hắn nào biết cái đồ chơi này cũng coi là cơ duyên a. Tiêu chuẩn cơ duyên cũng quá tùy tiện đi.

“May mắn là lần này từ khi không có việc gì, bắt quá làm chuyện này ít thôi bằng không xảy ra sự tình gì sợ người khó may mắn thoát khỏi”

【Đang thu nạp】

Âm thanh máy móc vẫn đang tiếp tục.

‘Không có việc gì? Từ khi không có bạo động, may mắn, may mắn cái rắm!’

Mẹ kiếp, nếu Tăng Kinh Các biến mất, hắn không thể nghĩ ra hậu quả sẽ thế nào, nhưng ít nhất là trên dưới Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ đuổi giết hắn đến chết. Cái này còn chưa tính là gì, lão tăng quét rác kia khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn.

【 Thu nạp hoàn tất】

Đã xong...

Thôi Bác Văn nhìn toà đại điện trước mặt dần dần biến mất trong lòng phát khổ...

Lần thứ nhất còn có thể giả họa cho người khác, lần này chỉ có mình hắn, mục tiêu để giả họa cũng đều không có a...

‘Hay đem Vô Nhai Tử ném ra gánh trách nhiệm thay nh?’

Ngay khi Lão Thôi đang xoay sở nghĩ kế, cố tính trước xem có cách nào rút lui êm thấm hay không.

Thì nghe thấy giọng nói rất nghiêm túc của Tiểu Y vang lên trong đầu.

“Chủ nhân, sau lưng 100 mét phát hiện có dao động năng lượng mãnh liệt, có vẻ là một phần của chiếc nhẫn nhưng rõ ràng lắm.”

Thôi Bác Văn sững sốt.

Từ từ quay người về phía sau, một nhà sư gầy gò mặc áo bào xanh, tay cầm lấy một cây chổi cũ đang đứng nhìn hắn. Nhà sư này nhìn tuổi tác không nhỏ, bộ râu dài thưa thớt.

Lão tăng quét rác...

Sợ cái gì sẽ gặp cái đó, thật đúng là làm kinh động lão gia hỏa này đến rồi.

Nhưng mà vì sao Tiểu Y nói có phản ứng năng lượng? Lúc trước hắn còn hỏi qua Tiểu Y, nếu quả thật có những chiếc nhẫn khác tồn tại nàng có thể cảm ứng được không? Tiểu Y có nói cho hắn biết rằng năng lực của nàng bây giờ chỉ có thể cảm ứng trong phạm vi trăm mét, lúc ấy còn làm cho lão Thôi bó tay rồi, hắn tận 100m, thật là giỏi nha ...

Lão tăng chấp tay hành lễ nói: “Vị thí chủ này, bản tăng có lễ.”

Thôi Bác Văn trong lòng phát khổ, có lẽ cái rắm, thà rằng nguoi bỏ qua cho ta đi...

Nhưng vẫn ôm quyền đáp lễ nói: “Vẫn bói bái kiến tiền bói...”

“Tiền bói? Ha ha, bản tăng không dám, bản tăng bất quá chỉ là một nhà sư Thiếu Lâm bình thường phụ trách việc quét dọn mà thôi.”

“A! Vậy mời người cứ tiếp tục quét dọn đi, ta xin đi trước...”

Nói xong, dưới chân Thôi Bác Văn như bôi mỡ, vận chuyển Lăng Ba Vi Bộ, nhảy lên mấy cái, đã đến bên ngoài Thiếu Lâm Tự, chạy về hướng sơn môn.

Thôi Bác Văn cảm thấy khăn trương muốn chết, hắn có thể cảm giác được lão tăng quét rác quá mức khủng bố, chỉ là đứng ở nơi đó, đã khiến hắn có một loại cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, Thôi Bác Văn cảm thấy rất cấp bách, nội lực vận chuyển đến cực hạn, ý định trước tiên chạy trốn khỏi nơi đây.

“Ồ, Lăng Ba Vi Bộ?”

Ngay lúc Thôi Bác Văn đã ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm, sắp chạy vào trong một cánh rừng, hắn còn cho rằng mình đã an toàn, thì bên tai liền vang lên một âm thanh kinh ngạc.

Thôi Bác Văn nghe tiếng quay lại, lão tăng kia chỉ cách hắn khoảng trăm mét, nhàn nhả bước đi nhưng mà mỗi bước đều kéo khoảng cách mấy trượng.

Có thể chạy trốn mới là lạ... Hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Gian Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

